S·E·C·R·E·T

KADINLIĞIMIN ROMANI

S·E·C·R·E·T

Kadınlığımın Romanı

Orijinal Adı: S.e.c.r.e.t.
Yazarı: L. Marie Adeline
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Yeliz Kahraman
Düzelti: İbrahim Enis Köksaldı
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Tasarım: Pusula Reklamevi
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Şubat 2013

ISBN: 978 9944 82-641-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2013 L. Marie Adeline

Türkçe Yayım Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

S·E·C·R·E·T

KADINLIĞIMIN ROMANI

L. Marie Adeline

Çeviri
Yeliz Kahraman

epsilon®

Nita'ya...

1

Garsonlar, beden dilini okumak konusunda ustadırlar. Huysuz bir ayyaşla aynı çatı altında yaşayan öfkeli eşler de öyle. Ben, her ikisiydim; on dört yıllık bir eş ve neredeyse dört yıllık bir garson. İşimin bir parçası da müşterilerin ne istediğini kimi zaman kendilerinden bile önce anlamaktı. Eski eşimle de bunu yapabiliyordum; daha kapıdan içeri girdiği anda onun ne istediğini tam olarak tahmin edebiliyordum. Ancak bu becerimi kendi üzerimde uygulamak, kendi ihtiyaçlarımı tahmin etmek istediğimde, yapamıyordum.

Garson olmayı planlamamıştım. Bunu planlayan var mıdır ki? Eski kocam öldükten sonra, Kafe Rose'da iş buldum. Bunu takip eden dört yıl boyunca, acıdan öfkeye, derken bir tür uyuşukluk haline geçerken hizmet edip durdum. İnsanlara hizmet ettim, zamana hizmet ettim, hayata hizmet ettim. Aslında, işimi seviyordum. New Orleans gibi bir kentte, Kafe Rose gibi bir yerde çalıştığınızda, gözde müşterileriniz, ya da iş arkadaşlarınıza kakalamaya

çalıştığınız birkaç müşteriniz oluyor. Dell, doğru dürüst bahşiş vermedikleri için bölgenin eksantrik müşterilerine servis yapmaya tahammül edemiyordu. Ama ben en güzel hikâyelere kulak misafiri oluyordum. Bu yüzden bir anlaşma yapmıştık. O öğrencilere ya da çocuğu ve bebek arabası olan müşterilere servis yaparken, ben de eksantrikler ve müzisyenlerle ilgileniyordum.

En çok çiftleri seviyordum; özellikle bir çifti. Bunu söylemem garip olabilir ama onlar içeri girdiğinde, midemde kelebekler uçuşmaya başlıyordu. Kadın, otuzlarının sonlarındaydı; Fransız kadınlarının güzelliğine sahipti. Işıltılı bir teni, kısa saçları ve buna rağmen inkâr edilemez kadınsı bir havası vardı. Erkeği, yani sürekli birlikte geldiği adam, temiz yüzlü biriydi; kahverengi saçları çok kısa kesilmişti. İnce, uzun boyluydu; zinde görünüyordu, kadından biraz daha gençti sanırım. Adam da kadın da alyans takmıyorlardı; bu yüzden ilişkilerinin hangi boyutta olduğundan emin değildim. Ancak ne olursa olsun, derin ve özel bir ilişkiydi. Az önce sevişip gelmiş ya da öğle yemeklerini hızlıca yiyip sevişmeye gideceklermiş gibi görünüyorlardı hep.

Her oturduklarında aynı şey oluyordu. Adam dirseklerini masaya dayıyor, ellerini kadına doğru açıyordu. Kadın biraz bekliyor, sonra yavaşça dirseklerini masanın üzerine, adamınkilerin önüne koyuyordu. Ellerini avuçları açık halde ve birbirlerininkine üç santim uzaklıkta tutuyorlardı; sanki birbirlerine dokunmalarını engelleyen hafif bir güç vardı. Yalnızca bir saniye sürüyordu bu; büyüsünü kaybetmeden ya da benim dışımda biri tarafından fark

edilmeden bitiyordu. Sonra parmakları kenetleniyordu. Adam, kadının kendi elleriyle sarılmış parmak uçlarını birer birer öpüyordu. Hep soldan sağa. Kadın gülümsüyordu. Bunlar çabuk, çarçabuk oluyordu; sonra ellerini birbirlerinden ayırıyorlar ve mönüye göz atıyorlardı. Onları izlemek ya da izlediğimi belli etmeden izlemeye çalışmak, içimde derin, tanıdık bir özlemi tetikliyordu. Sanki adamın eli benim elimi, kolumu, bileğimi okşuyormuş gibi, kadının hissettiklerini hissedebiliyordum.

Benim hayatımda böyle tutkular olmamıştı hiç. Şefkat nedir, bilmiyordum. Harareti de öyle. Eski kocam, Scott, ayıkken kibar, cömert ve düşünceli olabiliyordu. Ama boğazından içki geçtiği anda, bu özelliklerden geriye eser kalmıyordu. O ölünce, çektiği ve çektirdiği bütün acılar için ağladım; ama onu hiç özlemedim. Birazcık bile. İçimde bir şeyler köreldi, sonra öldü, derken son sevişmemin üzerinden beş yıl geçti. Beş Yıl. Bu tesadüfi bekârlığı, beni takip etmekten başka şansı kalmamış sıska, yaşlı bir köpek gibi görüyordum. Beş Yıl, gittiğim her yere benimle birlikte geliyor, dilini çıkarıyor, patilerinin üzerinde tırıs tırıs yürüyordu. Ben giysi denerken, Beş Yıl prova odasının yerinde dili dışarıda yatıyor, parlayan gözleri benim yeni bir elbise içinde daha güzel görünme çabamla dalga geçiyordu. Beş Yıl, isteksizce gittiğim her randevuda masanın altına kuruluyor, ayaklarımın dibinden ayrılmıyordu.

Çıktığım randevuların hiçbiri beni anlamlı bir ilişkiye götürmedi. Otuz beş yaşına geldiğimde, "bunun" bir daha asla olmayacağına inanmaya başladım. İstenmek, bu adamın bu kadını arzuladığı gibi arzulanmak, dilini asla

öğrenmeyeceğim, altyazıları giderek bulanıklaşan yabancı bir filmden çıkma bir şeydi sanki.

"Üçüncü randevu," diye mırıldandı patronum, beni şaşırtarak. Pasta tezgâhının arkasında, bardakların üzerindeki bulaşık makinesi izlerini silen Will'in yanında duruyordum. Benim çifti fark ettiğimi fark etmişti. Ben de her zamanki gibi onun kollarını fark etmiştim. Üzerinde kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı kareli bir gömlek vardı. Kaslı kolları güneşte sararmış tüylerle kaplıydı. Onunla yalnızca arkadaş olmamıza karşın, zaman zaman, bunun hiçbir şekilde farkında olmadığı gerçeğiyle daha da güçlenen seksiliğinden biraz etkileniyordum.

"Belki de beşinci randevu, değil mi? Kadınlar flört ettikleri adamla yatmak için beşinci randevuyu mu bekliyorlar?"

"Bilmem."

Will bana bakarak koyu mavi gözlerini devirdi. Artık benim kimseyle flört edemiyor olmam konusundaki yakınmalarımı hoş görmüyordu.

"Onlar ilk günden beri böyleler," dedim tekrar çiftime bakarak. "Gözleri birbirlerinden başka bir şey görmüyor."

"Onlara altı ay veriyorum," dedi Will.

"Kötümser bir tahmin," diye karşılık verdim başımı iki yana sallayarak.

Bunu sık sık yapıyorduk; iki müşteri arasındaki hayali ilişkiye dair tahminler yürütüyorduk. Bu bizim aramızda küçük bir oyun, bir zaman geçirme yöntemiydi.

"Tamam, şuraya bak. Şu genç kadınla bir tabak midyeyi paylaşan yaşlı adamı görüyor musun?" Will tedbirli bir

şekilde, çenesiyle başka bir çifti işaret etti. Kendinden çok daha genç bir kadınla beraber olan yaşlıca adama açık açık bakmamak için boynumu eğdim.

"Onun en yakın arkadaşının kızı olduğuna dair bahse girerim," dedi Will, sesini alçaltarak. "Kız nihayet mezun olmuş ve onun hukuk bürosunda çalışmak istiyor. Ama artık yirmi bir yaşında olduğu için, adam ona asılacak."

"Iyy. Ya kız onun kızıysa?"

Will omuz silkti.

Salı günü için hayli kalabalık olan salona göz gezdirdim. Köşede yemeklerini bitirmek üzere olan bir çifti işaret ettim. "Şu ikisini görüyor musun?"

"Evet."

"Bence ayrılmak üzereler," dedim. Will bana hayal dünyasında fazla ileri gitmişim gibi baktı. "Aralarında hemen hiç göz teması yok. Ayrıca yalnızca adam tatlı siparişi verdi. Onlara iki kaşık götürdüm ama adam kadına bir lokma bile ikram etmedi. Kötüye işaret!"

"Bu her zaman kötüye işarettir. Bir erkek daima tatlısını paylaşmalıdır," dedi Will göz kırparak. Gülümsemek zorunda kaldım. "Hey, şu bardakları silme işini sen bitirir misin lütfen? Benim Tracina'yı almam gerek. Yine arabası bozulmuş."

Tracina geceleri çalışan ve Will'in bana çıkma teklifinde bulunup bir yere varamayacağını anlamasının ardından bir yılı aşkın süredir flört ettiği garsondu. Will'in bana olan ilgisi gururumu okşuyordu ama bundan etkilenip harekete geçecek durumda değildim. Patronumla flört etmekten çok bir arkadaşa ihtiyacım vardı. Ayrıca, arkadaşlığımız öy-

lesine derinleşmişti ki, bütün çekime karşın, bazı şeylerin platonik kalmasını sağlamak o kadar da zor olmuyordu… onu gece geç saatlerde, gömleğinin üst düğmesi açılmış, kolları sıvanmış halde, parmaklarını gür, kır saçlarının arasından geçirerek çalışırken yakaladığım kimi zamanlar dışında. Ama silkelenip bu duygudan kurtulabiliyordum.

Sonra Tracina ile flört etmeye başladı. Bir keresinde onu Tracina'yı sırf onunla çıkabilmek için işe almakla suçlamıştım.

"Öyleyse ne olmuş? Patron olmanın tek tük faydalarından biri işte," demişti.

Bardakları silmeyi bitirdikten sonra, çiftimin hesap fişini çıkardım ve ağır ağır onların masasına doğru ilerledim. Kadının bileziğini ilk olarak işte o anda fark ettim; küçük, altın süslerle bezenmiş kalın bir altın zincir.

Olağandışı, soluk sarı bir altındı bu. Süslerin bir tarafında Roma rakamları, diğer tarafında ise okuyamadığım sözcükler vardı. Zincirde bunlardan bir düzine kadar olmalıydı. Adam da bu mücevherden büyülenmiş gibiydi. Parmaklarını altın süslerin üzerinde gezdirirken bir yandan da iki eliyle kadının bileğini ve kolunu okşuyordu. Dokunuşu kesin ve kararlı, boğazımın sıkışmasına ve göbek deliğimin ardındaki bölgenin ısınmasına neden olacak şekilde sahipleniciydi. *Beş Yıl.*

"Buyurun," dedim, sesim bir oktav yükselmişti. Hesabı, masanın üzerinde onların kollarının olmadığı tarafına bıraktım. Benim varlığım karşısında afallamış gibiydiler.

"Ah, teşekkürler!" dedi kadın doğrularak.

“Memnun kaldınız mı?” diye sordum. Neden onlardan utanıyordum ki?

“Her zamanki gibi mükemmeldi,” dedi kadın.

“Harikaydı, teşekkürler,” diye ekledi adam, cüzdanını karıştırırken.

“Bırak ben ödeyeyim. Hep sen ödüyorsun.” Kadın yana uzandı, çantasından cüzdanını çıkardı ve bana kredi kartını uzattı. Hareket ederken bileziği şangırdıyordu. “Al bakalım, canım.” Benimle aynı yaşlardaydı ve bana “canım” diyordu. Özgüveni bunu yapmasına izin veriyordu. Kartı aldığımda, gözlerinde bir merak kıvılcımının yanıp söndüğünü gördüm. Üzerimdeki lekeli kahverengi iş gömleğini mi fark etmişti? Üzerine bulaşan yemeğin rengiyle uyumlu olduğu için sürekli giydiğim gömleği? Birden görüntümün bilincine vardım. Aynı zamanda yüzümde hiç makyaj olmadığını da fark ettim. Ah Tanrım, ya ayakkabılarım… kahverengi ve düz. İnce çorap da giymemiştim, inanması zor ama soket çoraplarım vardı. Bana neler olmuştu? Ne zaman vaktinden önce orta yaşlı, rüküş bir kadına dönüşmüştüm?

Masadan uzaklaşıp kredi kartını önlüğümün cebine koyarken yüzüm yanıyordu. Yüzüme soğuk su çarpmak için doğruca tuvalete yöneldim. Önlüğümü düzeltip aynaya baktım. Kahverengi kıyafetler giyiyordum çünkü pratikti. Elbise giyemem. Ben garsonum. Dağınık atkuyruğuma gelince, saçlarım geriye doğru toplanmış olmak zorunda. Kural bu. Bir demet kuşkonmaz gibi, lastik tokayla şöyle bir toplayıvermek yerine daha düzgün tarayabilirdim ama. Ayakkabılarım, ayaklarına pek özen göstermeyen bir kadı-

nın ayakkabılarıydı; oysa ayaklarımın güzel olduğunu söylerlerdi hep. Düğünümden önceki geceden beri profesyonel manikür yaptırmadığım da doğruydu. Ama öyle şeyler para israfı. Yine de işin bu raddeye gelmesine nasıl izin vermiştim? Resmen kendimi bırakmıştım. Beş Yıl, bitip tükenmiş bir halde tuvaletin kapısına yaslandı. Kredi kartı slipini alarak masaya döndüm, onlarla göz göze gelmekten kaçınıyordum.

"Burada uzun süredir mi çalışıyorsunuz?" diye sordu adam, kadın slipe imzasını atarken.

"Yaklaşık dört yıldır."

"İşinizde çok iyisiniz."

"Teşekkür ederim." Yüzümün yanmaya başladığını hissediyordum.

"Haftaya görüşürüz," dedi kadın. "Burayı çok seviyorum. Eski ama güzel."

"Daha iyi günleri oldu."

"Bizim için mükemmel," diye ekledi kadın, bana slipi uzatıp adama göz kırparak.

İmzasına baktım; gösterişli ve ilginç bir şey bekliyordum. *Pauline Davis* sade ve küçük görünüyordu; o anda bu bana güven verici geldi.

Gözlerim, masaların arasından geçip kafeden çıkan çifti takip etti. Dışarıda öpüştüler ve ayrıldılar. Kadın, camın önünden geçerken içeri, bana baktı ve el salladı. Orada durmuş, onlara bakarken ne kadar salak görünmüştüm kim bilir. Ben de tozlu camın arkasından ona hafifçe el salladım.

Yan masada oturan yaşlı kadının sesiyle düşüncelerim-

den sıyrılıp kendime geldim. "O hanım bir şey düşürdü," dedi, masanın altını işaret ederek.

Eğildim ve küçük, bordo defteri yerden aldım. Oldukça eskimişti ve deri gibi yumuşacıktı. Kapağında altın rengi harflerle *P.D* harfleri vardı; sayfaların kenarları da aynı altın rengiydi. Yavaşça ilk sayfayı açtım, Pauline'in adresini ya da numarasını arıyordum ki gözüm kazara içindekilere takıldı: *… ağzı üzerimde… kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim… yanardağ gibi içimde patlıyor… dalgalar halinde geliyor… beni eğdi…*

Defteri hemen kapattım.

"Belki onu yakalayabilirsiniz," dedi kadın ağzındaki hamur işini ağır ağır çiğneyerek. Ön dişlerinden birinin eksik olduğunu fark ettim.

"Artık çok geç herhalde," dedim. "Ben… defteri saklarım. Buraya sık sık geliyor zaten."

Kadın omuz silkti ve kruvasanından bir lokma daha aldı. Defteri önlüğümün ön tarafındaki garson kesesinin içine tıktım; belkemiğimden yukarı doğru bir heyecan ürpertisinin yayıldığını hissediyordum. Vardiyamın geri kalanı boyunca, tepeden yaptığı atkuyruğunda sabırsızca hoplayan duran bal rengi bukleleriyle Tracina gelene kadar, ön cebimde defterin canlılığını hissettim. Uzun süredir ilk kez, New Orleans'ın akşam karanlığında kendimi o kadar da yalnız hissetmiyordum.

Eve dönerken yılları saydım. Scott'la birlikte her şeye yeniden başlamak için Detroit'ten New Orleans'a gelişimizin üzerinden altı yıl geçmişti. Burada evler ucuzdu

ve Scott da otomobil sektöründe tutunmayı umduğu son işi henüz kaybetmişti. İkimiz de, kasırganın ardından yeniden yapılanmaya çalışan bir şehirde yeni bir başlangıç yapmanın, aynısını yapma umudu taşıyan evliliğimiz açısından iyi bir zemin olacağını düşünmüştük.

Başka genç insanların da akın ettiği Marigny, Dauphine Caddesi'nde sevimli, küçük, mavi bir ev bulduk. Şansım yaver gitti, ben Metairie'de bir hayvan barınağında veteriner yardımcısı olarak iş buldum. Ama Scott bulduğu birkaç işi çevirdiği dolaplar nedeniyle kaybetti; sonra da içki içmeden dolaştığı iki yılı, içmeye kalkıştığı bir gecenin iki haftalık içki âlemine dönüşmesiyle heba etmiş oldu. İki yıl içinde beni ikinci kez dövünce, her şeyin bittiğini anladım. Birden, sarhoş yumruğunu suratıma patlattığı o ilk seferden beri kendini bana vurmaktan alıkoymak için ne kadar büyük bir çaba sarf ettiğini fark ettim. Bunun üzerine baktığım ilk yere, birkaç blok ötedeki tek odalı bir daireye taşındım.

Birkaç ay sonra bir gece, Scott aradı ve onunla Kafe Rose'da buluşmamı istedi; davranışları için özür dileyecekti. Ben de kabul ettim. İçkiyi bu kez temelli bıraktığını söyledi. Ama özürleri çok sığ geliyordu kulağa; davranışları da hâlâ sert ve savunmacıydı. Yemeğin sonunda ben gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyordum; o da tepemde dikiliyor ve eğmiş olduğum başıma doğru son "özür"lerini tıslarcasına fısıldıyordu.

"Ciddiyim. Sesimin pişman gelmediğini biliyorum ama Casie, yüreğimde her gün sana yaptıklarımla yaşıyo-

rum. Bunu unutmanı nasıl sağlayacağımı bilmiyorum," dedi ve koşarak dışarı çıktı.

Tabii hesabı ödemeyi de bana bıraktı.

Dışarı çıkarken, garson arandığını söyleyen ilanı gördüm. Uzun zamandır veteriner kliniğindeki işimi bırakmayı düşünüyordum. Orada öğleden sonra vardiyasında kedilerle ilgileniyor, köpekleri yürüyüşe çıkarıyordum ama Katrina kasırgası sonrasında evsiz kalan köpekleri kimse sahiplenmiyordu; bu yüzden işim daha çok herhangi bir sağlık sorunu olmayan hayvanların sıska bacaklarında küçük bir noktayı tıraş ederek onları ötenaziye hazırlamaktı. Her gün işe gitmekten nefret etmeye başlamıştım. O kederli, yorgun gözlere bakmaktan nefret ediyordum. O gece restoran için başvuru formunu doldurdum.

Bu aynı zamanda Parlange yakınlarında yolun sular altında kaldığı ve Scott'ın arabasını False Nehri'ne sürüp boğulduğu geceydi.

Bunun kaza mı yoksa intihar mı olduğunu elbette merak ettim ama neyse ki sigorta şirketimiz bunu sorgulamadı. Sonuçta, Scott sarhoş değildi. Yol kenarındaki bariyerlerin cıvataları da paslanmış olduğu için, belediyeden yüklü bir tazminat aldım. İyi de Scott gece vakti orada ne arıyordu? Hayatına görkemli bir şekilde son vererek beni omuzlarımda ağır bir suçluluk duygusuyla bırakmak tam ona göreydi. O öldüğü için mutlu olmadım. Ama üzülmedim de. Sonrasında üzerimden hiç atamadığım bir hissizlik haliydi bu.

Onun Ann Arbor'daki cenaze töreninden döndükten iki gün sonra -tören boyunca tek başıma oturmuştum

çünkü Scott'ın ailesi onun ölümünden beni sorumlu tutuyordu- Will beni aradı. Önce sesi beni şöyle bir sarstı; ses rengi Scott'ınkine çok benziyordu, tabii Will'in konuşurken dili dolaşmıyordu.

"Cassie Robichaud ile mi görüşüyorum?"

"Evet. Siz kimsiniz?"

"Benim adım Will Foret. Kafe Rose'un sahibiyim. Geçen hafta bize özgeçmişinizi bırakmıştınız. Acilen kahvaltı ve öğle yemeği vardiyasında çalışacak birini arıyoruz. Sizin pek deneyimli olmadığınızı biliyorum ama geçen gün görüştüğümüzde sizden iyi bir elektrik aldım ve…"

İyi bir elektrik?

"Ne zaman görüşmüştük?"

"Siz, şey, özgeçmişinizi bıraktığınızda."

"Özür dilerim, elbette, hatırlıyorum. Özür dilerim, evet, perşembe günü gelebilirim."

"Perşembe çok uygun. On buçuğa ne dersiniz? Size yapılması gerekenleri gösteririm."

Kırk sekiz saat sonra, Will ile el sıkışıyor ve onu hatırlamamış olduğum gerçeğiyle kafamı iki yana sallıyordum. O gecenin etkisinde olmamdandı bu. Şimdi bunun şakasını yapıyorduk ("Evet, sende bıraktığım ilk izlenimle aklını başından aldığım zaman… aklında bile kalmayan ilk izlenim yani!) Ancak Scott'la kavgamdan sonra öylesine kalın bir sis bulutunun içindeydim ki, Brad Pitt'le konuşsam onu bile fark etmeyebilirdim. Bu yüzden Will ile yeniden karşılaşınca, onun iddiasız yakışıklılığı karşısında afallamıştım.

Will çok para kazanacağımı vaat etmedi. Kafe, popüler

mekânların olduğu yerin biraz kuzeyinde kalıyordu ve geceleri kapalıydı. Üst katı genişletmekten söz etti ama buna da daha yıllar vardı.

"Genellikle bu bölgenin sakinleri buraya takılıyor ve yemek yiyor. Tim ve Michael'ın bisikletçisinde çalışanlar. Lotta müzisyenleri. Bazılarını eşikte uyurken bulabilirsin çünkü bütün gece verandada çalmışlardır. Saatlerce vakit geçirmeyi seven civardan karakterler. Ama bol bol kahve içerler."

"Kulağa iyi geliyor."

Will'in mesleki eğitimi, bulaşık makinesini ve kahve değirmenini göstererek bunların nasıl kullanılacağı konusunda talimatlar verdiği, temizlik malzemelerinin nerede saklandığını gösterdiği isteksiz bir turdan ibaretti.

"Belediye, saçların arkada toplanmak zorunda olduğunu söylüyor. Bunun dışında, ben çok titiz ve mızmız değilimdir. Üniformamız yok ama öğle yemekleri sırasında burası çok hareketli oluyor, bu yüzden pratik ol."

" 'Pratik' benim göbek adım," dedim.

"Burayı yenilemeyi planlıyorum," dedi Will, benim yer karolarındaki çatlağı ve tavanda pek de sağlam görünmeyen pervaneyi fark ettiğimi görünce. Mekân hayli eski ama sıcaktı, evime de yürüyerek on dakika uzaklıktaydı. Will, bana Kafe Rose'un adını, New Orleans sokaklarında el arabasıyla kendi kahve karışımını satan eski bir köle olan Rose Nicaud anısına verdiğini söyledi. Onunla anne tarafından akraba olduklarını anlattı.

"Aile toplantılarımızın fotoğraflarını görmelisin. Birleş-

miş Milletler'den fırlamış bir grup gibi sanki. Hangi rengi ararsan var… Evet? İşi kabul ediyor musun?"

Hevesle başımı salladım, Will de tekrar elimi sıktı.

O günden sonra hayatım, Marigny'de birkaç blokla sınırlı olmaya başlamıştı. Bazen Tracina'nın Maison'da çalışan arkadaşlarından biri olan Angela Rejean'ı dinlemek için Treme'ye gidiyordum. Ya da Magazine'de antika veya ikinci el eşya satan dükkânları dolaşıyordum. Ama bu mahallelerin dışına pek çıkmıyordum. Resim Müzesi'ne ve Audubon Park'a gitmeyi tamamen bırakmıştım. Hatta, bunu söylemek garip olabilir ama hayatımın geri kalanını şehirde, denizi bile hiç görmeden geçirebilirdim.

Yas tuttum tabii. Ne de olsa Scott, hayatımda birlikte olduğum ilk ve tek erkekti. Bazen otobüste ya da tam dişlerimi fırçalarken ağlamaya başlıyordum. Karanlık bir odada uzun bir şekerlemeden uyanmak daima gözyaşlarımı tetikliyordu. Ama yasını tuttuğum Scott değildi. Ben, onun bitmek bilmez aşağılamalarını ve yakınmalarını dinleyerek geçirdiğim hayatımın kayıp on beş yılının yasını tutuyordum. Elimde bu kalmıştı işte. Scott'ın yokluğunda kusurlarımı yüzüme vurmaya ve hatalarımın altını çizmeye devam eden eleştirel sesi nasıl susturacağımı bilmiyordum. *Nasıl olur da bir spor salonuna kaydolmazsın? Hiç kimse otuz beşini geçmiş bir kadını istemez. Tek yaptığın televizyon izlemek. Birazcık çaba sarf etsen çok daha güzel olabilirsin.* Beş Yıl.

Kendimi işe verdim. Koşuşturmaca bana iyi geliyordu. Caddede kahvaltı veren tek yer bizdik; ahım şahım bir şey de yoktu: yumurta, sosis, kızarmış ekmek, meyve, yoğurt, poğaça ve kruvasan. Öğlen yemekleri de özensizdi; çor-

ba ve sandviçler ya da bazen, Dell erken gelirse ve canı bir şeyler hazırlamak isterse, tek bir tencere yemek –balık çorbası, mercimek yemeği, jambalaya* filan. Dell'in aşçılığı garsonluğundan daha iyiydi ama kadın, bütün gününü mutfakta geçirmeye dayanamıyordu.

Haftada yalnızca dört gün, dokuzdan dörde kadar çalışıyordum; bazen eğer bir yemekle ya da Will'i ziyarete gelen biriyle ilgileniyorsam daha geç çıkıyordum. Tracina geç kaldığında, onun masalarına servis yapıyordum. Hiç şikâyet etmiyordum. Hep bir şeylerle meşgul oluyordum.

Akşamları çalışsam daha çok para kazanabilirdim ama sabah vardiyasını seviyordum. Sabahları ilk iş olarak kaldırımı hortumla sulayıp gecenin pisliğinden arındırmayı çok seviyordum. Güneşin verandadaki masaları beneklere boğmasına bayılıyordum. Kahve pişer ve çorba kaynarken, hamur işlerini tezgâha dizmeye bayılıyordum. Vardiyamın bitiminde hiç acele etmeden kendi kasa hesabımı yapmaya ve paralarımı büyük pencerelerin önündeki dengesiz masalardan birinin üzerine yaymaya bayılıyordum. Ama eve giderken hep bir yalnızlık çöküyordu üstüme.

Hayatım istikrarlı, güvenli bir tempoya kavuşmaya başlamıştı: iş, ev, okuma, uyku. İş, ev, okuma, uyku. İş, ev, okuma, uyku. Bunun dışına çıkmak için insanüstü bir güç gerekmiyordu ama ben bir değişiklik yapamıyordum işte.

Bir süre sonra kendiliğimden yeniden yaşamaya, hatta flört etmeye başlayacağımı düşünüyordum. Bu tekdüzeli-

*jambon, tavuk, sosis, karides veya istiridyeli bir pirinç yemeği

ğin sona ereceği ve yeniden hayata karışacağım sihirli bir gün olacaktı. Sanki bir düğmeye basılacaktı. Bir kursa gitme fikri geçiyordu aklımdan. Eğitimimi tamamlama fikri. Ama bu fikirleri eyleme dökemeyecek kadar uyuşuktum. Son hızla, hiç frene basmadan, orta yaşa doğru ilerliyordum. Eski bir sokak kedisi olan şişko beyaz kedim Dixie de benimle birlikte yaşlanıyordu.

"Şişko bir kedim var derken bunu *kendisi* yapmış gibi söylüyorsun," derdi Scott. "Buraya geldiğinde şişman değildi. Bunu ona sen yaptın."

Scott, Dixie ve onun durmadan yemek için sızlanmaları karşısında pes etmezdi. Ama ben söz konusu olduğumda, Dixie pes ettirene kadar vazgeçmiyordu. Dirayetli değildim ben, belki Scott'a uzun süre tahammül etmemin nedeni de buydu. Onun içmesine benim sebep olmadığımı, buna engel de olamayacağımı sonunda anladım; ama yeterince uğraşsaydım onu kurtarabileceğim duygusundan bir türlü kurtulamadım.

Belki onun istediğini yapıp bir bebek sahibi olsaydık kurtulurdu. Çocuğumun olamayacağını öğrendiğimde içten içe ne kadar rahatladığımı ona hiç söylemedim. Taşıyıcı annelik bir seçenekti ama bizim uygulayamayacağımız kadar pahalı bir yöntemdi. Neyse ki Scott evlat edinmeye de sıcak bakmıyordu. Benim anne olmak isteyip istemediğim hiç tartışılmadı bile. Yine de hayatımda bir amaç, çocuk özleminin hiç dolduramadığı boşluğu dolduracak bir şeyler bulmayı umut ediyordum.

Kafede çalışmaya başladıktan birkaç ay sonra, Tracina

onun kalbini çalmadan çok önce, Will, caz festivalinde büyük ilgi gören bir gösteriye bilet bulabileceğini ima etti. Önce, biletleri bir kız arkadaşıyla birlikte gitmek için aldığını söyleyeceğini sandım ama sonra benimle birlikte gitmek istediği ortaya çıktı. Bu davet karşında birden paniğe kapıldım.

"Yani… seninle çıkıp çıkmayacağımı soruyorsun?"

"Şey… evet." Yüzünde yine o ifade vardı; hatta bir an gözlerinde acı kıvılcımları gördüğümü düşündüm. "Ön sıra, Cassie. Hadi. Bu, elbise giymek için iyi bir bahane. Düşünüyorum da, seni hiç elbiseyle görmedim ben."

O anda bunun önünü kesmem gerektiğini anladım. Flört edemezdim. *Onunla* flört edemezdim. *Patronumla*. Benimle biraz zaman geçirdiğinde ne kadar sıkıcı olduğumu anlayacak bir adam için sevdiğim bir işi kaybetmek istemiyordum. Üstelik bu adam bana göre değildi. Onunla iş ilişkisi dışında yalnız kalma korkusu ve olasılığıyla felç olmuştum adeta.

"Beni elbiseyle görmedin, çünkü elbisem yok," dedim.

Bu doğru değildi. Yalnızca kendimi elbiseli düşünemiyordum, o kadar. Will birkaç saniye konuşmadı, ellerini önlüğüne siliyordu.

"Sorun değil," dedi. "Bir sürü insan bu grubu izlemek istiyor."

"Will, bak, bunca yıl boyunca enkaza dönmüş bir evliliği sürdürmek beni… nasıl desem… flört edemez biri durumuna getirdi," dedim, geceleri radyoda program yapan bir psikoloğun ses tonuyla.

"Bu, 'Sorun sende değil, bende' demenin nazik bir yolu."

"Ama sorun bende. Gerçekten."

Elimi onun koluna koydum.

"Sanırım bundan sonra işe alacağım ilk güzel kıza teklif edeceğim," diye espri yaptı.

Söylediğini yaptı da. Teksarkana'dan gelen, Güney aksanıyla konuşan ve upuzun bacakları olan, çarpıcı Tracina'ya teklif etti. Tracina'nın üzerine titrediği otizmli bir kardeşi vardı. Kendisi, bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla kovboy çizmesine sahipti. Akşamüzeri vardiyası için işe alınmıştı ve bana karşı her zaman biraz mesafeli olsa da onunla iyi geçiniyorduk. Will'i de mutlu ediyor gibi görünüyordu. Artık Will'e iyi geceler dilerken kendimi çok daha yalnız hissediyordum; çünkü onun geceyi büyük olasılıkla kafenin üst katında değil de Tracina'nın evinde geçireceğini biliyordum. Kıskanmak değildi bu. Nasıl kıskanabilirdim ki? Tracina, tam Will'in birlikte olması gerektiği gibi bir kızdı; komik, akıllı ve seksi. Kakao rengi, harika bir cildi vardı. Kıvırcık saçlarını bazen pamuk şeker gibi kabartıyordu; bazen de kendisine çok yakışan örgüler yapıyordu. Tracina, peşinden koşulacak bir kızdı. Tracina, hayat doluydu. Tracina uyumlu ve sıcaktı. Ben öyle değildim.

O gece, defter cebimi ısıtmaya devam ederken, akşam yemeği kalabalığı için hazırlanan Tracina'yı izledim. İlk kez onu biraz kıskandığımı kendime itiraf ettim. Will'e sahip olduğu için değil. Onun salonda rahat ve çekici bir tavırla dolaşmasını kıskanıyordum. Bazı kadınlar buna sahipti; kendini hayatın içine kolayca yerleştirme ve bunu yapar-

ken çok iyi görünme yeteneğine. Onlar gözlemci değillerdi, eylemin tam ortasındaydılar. Onlar… canlıydı. Will, Tracina'ya çıkma teklif etmiş, o da "Çok isterim," demişti. Tereddüt yok, kaçamak konuşmak yok, sadece kocaman, tombul bir evet.

Defteri düşünüyordum, göz gezdirdiğim sözcükleri, masadaki adamı, onun partnerinin bileğini okşamasını ve parmaklarını öpmesini. Kadının bileziğiyle oynamasını, telaşını. Keşke benim için de böyle şeyler hissedebilecek bir adam olsaydı. Ellerimde bir avuç gür saçın olduğunu, sırtımın restoranın mutfağının duvarına yaslandığını, bir elin eteğimi kaldırdığını düşünüyordum. Bir saniye… Pauline'in yanındaki adamın kafası tıraşlıydı. Ben Will'in saçlarını hayal ediyordum, Will'in ağzını…

"Nerelere daldın öyle?" dedi Will, abuk subuk gündüz düşümü bölerek.

"Ne sen sor ne ben söyleyeyim," dedim, yüzümün kıpkırmızı olduğunun farkında olarak. Nereden çıkmıştı bu? Vardiyam sona ermişti. Eve gitme vaktiydi.

"Bugün bahşiş iyi miydi?"

"Evet, fena değil. Benim hemen çıkmam gerek. Bu arada, Will onunla yatman umurumda değil. Tracina'ya bu akşam eve gitmeden önce şekerlikleri doldurmasını söyle. Kahvaltı vardiyam için hepsi dolu olmalı."

"Tamam, patron," dedi karşımda eğilerek. Sonra ben kapıya yönelirken ekledi. "Bu akşam için planın var mı?"

Televizyon izleyeceğim. Geridönüşüm kutusu doldu. Başka?

"Evet, büyük planlarım var," dedim.

"Bir erkekle flört etmelisin, Cassie, bir kediyle değil. Sen çok hoş bir kadınsın, biliyorsun."

"*Hoş?* Bana bir 'hoş' demediğin kalmıştı. Will, bu erkeklerin otuz beş yaşını geçmiş, henüz işi tam bitmemiş ama romantik emekliliğine epey yaklaşmış kadınlar için kullandıkları sözdür. '*Sen çok hoş bir kadınsın ama*…"

"Aması filan yok, Cassie. Hadi artık çık," dedi Will, çenesiyle kapıyı ve dışarıyı işaret ederek.

"Çıkıyorum zaten," dedim. Geri geri çıkarken az kalsın hızla gelen bir bisikletli bana çarpıyordu.

"Aman! Cassie!" Will bana doğru atıldı.

"Gördün mü? Ne zaman kendimi buradan dışarı atacak olsam, böyle oluyor işte. Yerle bir oluyorum," dedim kalp atışlarımı sakinleştirmeye ve gülmeye çalışarak.

Ben dönüp Frenchmen'den aşağı doğru yoluma devam ederken Will başını iki yana salladı. Onun arkamda durup benim uzaklaşmamı izlediğini hissettim ama dönüp bakamayacak kadar mahcuptum.

2

İnsanın kendini aynı anda hem sahiden genç hem de sahiden yaşlı hissetmesi mümkün müdür? Evime kadar dört bloğu zar zor yürürken yorgunluktan ölüyordum sanki. Mahallemizdeki kimi birbirine yaslanmış, kimi kat kat boyayla boyandığı, bol bol dökme demirle kuşatıldığı, çok fazla gösterişli panjurla süslendiği için kostüm giyip sahne makyajı yapmış yaşlı şov kızlarını andıran yorgun, küçük evlere bakmayı severdim. Benim dairem, Chartes ve Mandeville'in köşesinde, üç katlı bir binanın en üst katındaydı. Bina açık yeşile boyalıydı; yuvarlak kemerleri ve koyu yeşil panjurları vardı. En üst katta oturuyordum ama otuz beş yaşında hâlâ öğrenci gibi yaşıyordum. Kiralık evin tek odasında bir yataklı kanepe, katlanınca sehpa olan karton kitaplıklar ve giderek genişleyen bir tuzluk-biberlik koleksiyonu vardı. Oda bir oyuğun içindeydi; geniş, sıva kaplı bir kemeri ve güneye bakan üç çatı penceresi bulunuyordu. Merdivenler o kadar dardı ki, yukarıya büyük, geniş eşya çıkarmak mümkün değildi. Her şeyin portatif,

eğilip bükülebilir ve katlanabilir olması gerekiyordu. Evime yaklaşırken, başımı kaldırıp baktım. Bir gün, özellikle ayakta çalışmaya devam edersem, en üst katta yaşamayacak kadar yaşlanacağımı fark ettim. Bazı akşamlar o kadar yorgun oluyordum ki, tek yapabildiğim kendimi o merdivenlerden çıkarmak oluyordu.

Komşularımın yaşlandıkça buradan ayrılmadıklarını, yalnızca daha alt katlara taşındıklarını fark etmeye başlamıştım. Delmonte kardeşler, birkaç ay önce, Sally ve Janette kardeşlerin nihayet bir bakımevinde yaşamaya başlamalarının ardından taşınmışlardı. İki odalı şirin daire boşaldığında, onların kitaplarını ve giysilerini ikinci kattan birinci kata taşımalarına yardım ettim. Anna ve Bettina arasında on yaş fark vardı; Anna altmış yaşında olmasına karşın, birkaç yıl daha merdivenlerden inip çıkabilirdi. Ama Bettina yetmiş yaşına girdiğinde onu zorlamıştı. Anna, tek aileye ait olan buradaki müstakil konut '60'larda beş dairelik bir apartmana dönüştürüldüğünde, buraya Spinster* Otel adının verildiğini söylemişti.

"Burada hep kadınlar oldu," demişti. "Sen evde kalmış değilsin, canım. Belli bir yaşa gelmiş bekar kadınların bugünlerde bu ifadeye karşı çok hassas olduğunu biliyorum. Evde kalmış olsan bile, evde kalmanın kötü bir tarafı yok ki. Hem belli ki sen evde kalmış değilsin."

"Ben dulum aslında."

"Evet ama genç bir dulsun. Tekrar evlenip çocuk sahibi olmak için bol bol zamanın var. Yani, en azından yeniden evlenmek için," demişti Anna tek kaşını kaldırarak.

*Evde kalmış kız.

Sonra bana zahmetlerim karşılığında bir dolar uzatmıştı. Bu paranın birkaç saat sonra mutlaka en azından sekize katlanarak kapımın altından atılacağını bildiğim için, uzun zaman önce karşı koymaktan vazgeçtiğim bir hareketti bu.

"Sen bir hazinesin, Cassie."

Ben evde mi kalmıştım? Geçen yıl bir kez biriyle, Will'in erkek kardeşinin en yakın arkadaşı Vince ile çıkmıştım. Benim otuz dört yaşında olduğumu öğrenince neye uğradığını şaşırmıştı. Yaşadığı şoku örtbas etmek için, masanın üzerinden uzanmış ve bana kendinden yaşlı kadınlara karşı bir "şeyinin" olduğunu söylemişti; otuz yaş oldukça ileri bir yaştı ona göre. Onun aptal suratına bir tokat patlatmalıydım. Ama bunun yerine buluştuktan bir saat sonra sürekli saatime bakmaya başlamıştım. Sürekli çaldığı boktan gruptan, şarap listesinin ne kadar kötü olduğundan, New Orleans'ta kaç tane köhne ev satın alacağından, çünkü piyasanın her an düzelebileceğinden söz edip duruyor, çok konuşuyordu. Beni Spinster Otel'in önünde bıraktığında, onu yukarı davet etmeyi düşündüm. Arka koltukta oturan Beş Yıl'ı düşündüm. *Bu adamla seviş, olsun bitsin Cassie. Seni tutan ne? Seni her zaman tutan neydi?* Ama sakızını camdan dışarı tükürdüğünü görünce, bu fazla gelişmiş oğlanın karşısında giysilerimi bile çıkaramayacağıma karar verdim.

Son randevum da bu oldu, diye düşündüm, banyoyu hazırlayıp garson kıyafetlerimi çıkarırken. Restoranın kokusunu üzerimden atmak istiyordum. Koridora, kapının yanındaki masada duran küçük deftere baktım. Ne yapacaktım bu defteri? Bir tarafım onu okumamam gerektiğini biliyordu, diğer tarafım ise karşı koyacak güce sahip

değildi. Vardiyam boyunca bunu ertelemiş ve düşünüp durmuştum. *Eve gittiğinde. Yemekten sonra. Banyodan sonra. Yatağa girdiğinde. Sabahleyin. Asla?*

Küvet suyla ve köpükle dolarken, Dixie ayaklarımın etrafında dolanıp duruyordu. Chartres'ın üzerine ay doğmuştu. Ağustosböceklerinin sesleri, trafik seslerine karışıyordu. Aynaya baktım ve kendimi beni ilk defa gören birinin gözüyle görmeye çalıştım. Vücudum çok kötü durumda değildi. Güzel bir fiziğim vardı; ne çok uzun boylu ne de çok zayıftım. Ellerim kürek gibiydi, onun dışında genel olarak formumdaydım, belki de bütün gün garsonluk yaptığım içindi bu. Popomun şeklini seviyordum; hoş bir yuvarlaklığı vardı. Ama otuzlu yaşların sonlarıyla ilgili söylenenler doğru: Her şey yumuşamaya başlıyor. Göğüslerimi tuttum ve hafifçe kaldırdım. Scott'ı hayal ettim, hayır, hayır Scott'ı değil. Will'i, hayır, onu da değil. O, Tracina'nındı, benim değil. Restorandaki o adamı hayal ettim sonra; arkamdan geliyor, ellerini böyle vücuduma değdiriyor, beni öne eğiyor ve… *Kes şunu Cassie.*

Scott öldükten sonra o aptal Brezilya ağdalarından kullanmaktan vazgeçmiştim. Görüntü hep rahatsız etmişti beni; sanki küçük bir kızmışım filan gibi. Elimi aşağı indirdim… şeyime doğru. Neyime doğru? Yalnızken buna ne denir ki? *Vajina* hep fazla genç ve tıbbi bir kullanım gibi gelirdi. *Kuku*? Fazla çocuksuydu. *Am*? Hayır. Çok fazlaydı. Parmağımı oranın etrafında dolaştırdım ve şaşkınlıkla ıslandığımı fark ettim. Ancak bu konuda bir şey yapacak enerjiyi toplayamıyor, çaba sarf edemiyordum.

Kendimi yalnız mı hissediyordum? Evet, elbette. Ama

tıpkı bölüm bölüm kapanan büyük bir fabrika gibi, ben de kendimi kısım kısım ve görünüşe göre temelli kapatıyordum. Henüz otuz beş yaşındaydım ve o defterin anlattığını düşündüğüm gibi gerçekten harika, insanın aklını başından alan, özgür, şehvetli bir seks yaşamamıştım hiç.

Kendimi otobüslere ve taksilere binip inen, bir restoranda ortalıkta dolaşan, insanların karnını doyuran, onlar için temizlik yapan bir et ve kemik yığını olarak gördüğüm günler vardı. Evde, vücudum kedinin üzerinde uyuyabileceği sıcak bir yerdi. Bu nasıl olmuştu? Bu nasıl benim hayatım haline gelmişti? Neden Will'in söylediği gibi, kendimi toparlayıp hayatın içine karışmıyordum?

Tekrar aynaya baktım; bütün o et yığını, hazır ve yumuşaktı, ama yine de bir şekilde kilitliydi. Küvete girip oturdum, sonra suyun altına kaydım ve başımı birkaç saniye köpüklerin içinde tuttum. Suyun altında hazin bir ritimle atan kalbimi duyabiliyordum. İşte, dedim, bu, yalnızlığın sesi.

Çok ender içki içerdim ben, hele tek başımayken hiç içmezdim. Ama o gece canım bir kadeh soğuk beyaz şarap ve sıcak bir bornoz istedi. Dolapta bir şişe Chablis vardı; iki aydır orada olsa da idare ederdi. Büyük bir kadehi doldurdum. Sonra yanımda kedi, elimde defterle yataklı kanepenin köşesine kuruldum. Parmağımla kapaktaki *PD* harflerinin üzerinden geçtim. İçinde üzerinde *Pauline Davis* adının basılı olduğu bir etiket vardı ama hiçbir iletişim bilgisi yoktu. Bu sayfayı, birden ona kadar aşamaların sıralı olduğu, el yazısı karakterleriyle yazılmış içindekiler kısmı takip ediyordu.

Birinci Aşama: Teslimiyet
İkinci Aşama: Cesaret
Üçüncü Aşama: Güven
Dördüncü Aşama: Cömertlik
Beşinci Aşama: Korkusuzluk
Altıncı Aşama: Özgüven
Yedinci Aşama: Merak
Sekizinci Aşama: Yüreklilik
Dokuzuncu Aşama: Coşku
Onuncu Aşama: Seçim

Tanrım, ben elimde ne tutuyordum böyle? Bu liste de neyin nesiydi? Aynı anda hem sıcakladığımı hem de ürperdiğimi hissediyordum; tehlikeli ama enfes bir sırrı keşfetmiştim sanki. Dantel perdelerimi çekmek için kanepeden kalktım. *Korkusuzluk, Cesaret, Özgüven, Coşku?* Bu sözcükler adeta sayfadan üzerime atlamış, gözlerimin önünde bulanıklaşıyordu. Pauline bu aşamaları kendi mi geçiyordu? Eğer öyleyse, listede neredeydi? Tekrar oturdum ve aşamaları bir kez daha okudum. Sonra sayfayı çevirip, "Birinci Aşamayla İlgili Fantezi Notları" başlıklı bir sonraki sayfaya geçtim. Kendime engel olamadım. Okumaya başladım.

Ne kadar korktuğumu, ürküp vazgeçeceğim ve kaçacağım diye ne kadar endişelendiğimi anlatamam size. Hep bunu yapıyorum, değil mi? Bir şeyler, özellikle cinsel açıdan üstüme geldiğinde ve baskı yaptığında. Ama kabullenme *sözcüğünü düşündüm ve bunu kabullenmem, S.E.C.R.E.T'ın yardımını kabul etmem*

gerektiği gerçeğine açık hale geldim. Ama o sessizce otel odasına girip kapıyı arkasından kapattığında, bunu yaşamak istediğimi biliyordum…

Sanki bu yabancının kapıyı açtığı otel odasındaymışım gibi, kendi kalp atışlarımı hissedebiliyordum.

Bu adam! Ne diyebilirim ki? Matilda haklıydı. Öylesine seksi ki… Bir kedi gibi yavaşça bana doğru yürüdü; yatağın dizlerimin arkasına değdiğini hissedene kadar geri geri gittim. Sonra beni hafifçe iterek yatağa sırtüstü yatırdı, eteğimi kaldırdı ve bacaklarımı ayırdı. Yastığı yüzüme çektim; o da o günkü tek konuşmasını yaptı. "O kadar güzelsin ki, insanı çıldırtıyorsun." Sonra beni öylesine mest etti ki burada anlatmam çok zor ama deneyeceğim…

Defteri tekrar kapattım. Bunları okumam yanlıştı. Çok ayıptı. Yazılanlar beni ilgilendirmezdi. Durmam gerekiyordu.

Bir aşama daha. Sonra duracaktım. Sonra mutlaka defteri ortalıktan kaldıracaktım. Ortadan rasgele bir sayfa açtım ve seksi sözcüklerden oluşan sayfalarda hızla ilerledim.

Vay canına! Birincisi, acayipti! Yalan söylemeyeceğim. Yine de inanılmaz doyurucu bir etkisi vardı. Bunu tanımlamanın tek yolu bu. Sanki tamamen içimdeydi. Sanki daha ileri gidemeyecekmişim gibiydi ama sonra gidebildiğimi gördüm. Ne kadar çok ses çıkardığım umurumda değildi. Bu süre içinde elleri her yerimdeydi. Öylesine inanılmazdı ki! İyi ki duvarlar ses geçirmiyor, en azından bana söylendi. Öyle de olmalı, yoksa herkes bu odaların her birinde neler olduğunu bilirdi. Ama size şunu söyleyeyim, en

güzel hissi diğer adam, Olivier yaşatıyordu. Kolları dövmelerle kaplı olan, koyu renk saçlı, yakışıklı yabancı altında yatıyor ve benim oramı emiyor…

Defteri hızla kapattım. Tamam. Durmak zorundaydım. Bu kadarı çok fazlaydı. İki erkek? Aynı anda? Sayfanın en üstüne baktım. Beşinci Aşama idi bu: *Korkusuzluk.* Bacaklarımın arasının nemlendiğini hissedince şoke oldum. Normalde erotik kitaplar filan okumazdım; kazara porno filmlere denk geldiğimde de bunları iğrenç bulurdum. Ama bu? Burada tamamen arzu söz konusuydu. Hepsini okumak istiyordum, ama hayır, okumayacaktım. Defteri kapalı halde kucağımda sıkı sıkı tuttum.

Kısa saçları ve temiz görünüşüyle Pauline bu tipte birine benzemiyordu. Ama "tip" ne ki? Benim bir erkekle gidebildiğim en uç nokta ne? En riskli? Lisede, Scott'la ilişkimize "ara verdiğimiz" bir dönemde flört ettiğim bir oğlana kıkırdayarak mastürbasyon yapmak. Ona oral seks yapmıştım. Belki pek iyi değildim, doğru dürüst sonuçlanmamıştı da zaten. Cinsel açıdan konuşmak gerekirse, fena halde deneyimsizdim. Dixie, sırtüstü yuvarlanmış, son derece uygunsuz bir pozisyonda yatıyordu.

"Ah, kedicik, sokaklarda olsan, benim odamda eğlendiğinden çok daha fazla eğlenirdin herhalde."

Defteri kaldırmak zorundaydım. Daha fazla okumam, Pauline'in mahremiyetinin sınırlarını dönüşü olmayan bir şekilde ihlal etmek olacaktı, benim de kafam karışacaktı. Ayağa kalktım ve defteri neredeyse öfkeyle kapının yanındaki telefon sehpasının çekmecesinin gerilerine tıktım.

On dakika sonra oradan aldım ve Michigan'dan satın aldığım, sonra da dolabın arkasında asılı bıraktığım eski kayak montunun cebine koydum. Yine de defter beni çağırıyordu. Sonra onu gaz ocağının altındaki ızgaranın arasına attım. Ama ya pilot alevi onu yakarsa?

Defteri el çantama koymaya karar verdim, böylece ertesi gün işe giderken yanımda götürmeyi unutmayacaktım. Belki Pauline onu geri almaya gelirdi. Ah Tanrım, ya benim defteri okuduğumu düşünürse? Ama nasıl okumazdım? Eh, en azından hepsini okumadım, diye düşündüm. Defteri çantamdan çıkardım ve arabamın bagajına kilitledim.

İki gün sonra, öğle yemeği kalabalığının dağılmasının ardından, kapının çanları Pauline'in geldiğini haber verdi. Sanki kadın beni tutuklamaya gelmiş gibi, midem kasıldı. Bu kez yanında seksi erkek arkadaşı yoktu. Elli ya da dinç kalmış altmış yaşlarında, dalgalı kızıl saçlı, açık mercan rengi bir tunik giymiş, güzel bir kadın vardı. Pencerenin yanında boş bir masaya doğru yürürlerken, ikisi de biraz asık suratlı görünüyorlardı. Tişörtümü düzelttim ve dik durarak masaya yaklaştım. *Ona uzun süre bakmamaya çalış. Soğukkanlı, normal görünmeye çalış. Hiçbir şey bilmiyorsun çünkü defteri hiç okumadın.*

"Hoş geldiniz. Kahveyle başlamak ister misiniz?" diye sordum, otuz iki dişimi göstererek gülümsüyordum, kalbim kaburgalarıma vurarak çarpıyordu sanki.

"Evet, lütfen," dedi Pauline, benimle göz göze gelmekten kaçınıp kızıl saçlı kadına bakarak. "Sen?"

“Ben yeşil çay içeceğim. İki de mönü lütfen,” diye karşılık verdi kadın, o da Pauline’e bakıyordu.

Birden bir utanç dalgası hissettim. Bir şeyler biliyorlardı. Benim bir şeyler bildiğimi biliyorlardı.

“T-tabii,” diye kekeledim arkamı dönerek.

“Bir dakika… Merak ettim de…”

Yüreğim ağzıma geldi.

“Evet?” dedim tekrar masaya dönerek. Ellerimi para kesemin içine sokmuştum, omuzlarım neredeyse kulaklarıma değiyordu.

Konuşan, Pauline idi. O da benim gibi gergindi. Ancak arkadaşının yüzünde rahat, destekleyici bir ifade vardı. Onun hafifçe başını sallayarak Pauline’e devam etmesi yönünde işaret verdiğini hissettim. Bu arada kızıl saçlının aynı güzel bilekliklerden taktığını fark ettim; soluk renkli altın zincir ile ucundan sarkan ve parayı andıran yuvarlak süsler.

“Geçen gün burada bir şey unuttum mu? Küçük bir kitapçık. Peçete boyutlarında. Bordo renkli. Üzerinde adımın baş harfleri P. D. var. Buldun mu?” Sesi titriyordu. Ağlamanın eşiğindeydi sanki.

Gözlerim onu bırakıp arkadaşının sakin yüzüne kaydı.

“Şey, bilmiyorum ama Dell’e sorayım,” dedim, fazla canlı bir tavırla. “Hemen dönerim.”

Kaskatı bir halde mutfağa doğru yürüdüm, kapıyı yumruğumla açtım ve sırtımı soğuk fayansa dayayarak durdum. Ciğerlerimdeki bütün hava tükenmişti. İhtiyar Dell’e baktım; özel chili yemeğini yapmak için kullandığı büyük tencereyi yıkıyordu. Neredeyse bembeyaz olmuş

kıvırcık saçlarını erkek gibi kısacak kestirse de sürekli bone takıyor ve profesyonel garson üniformasını üzerinden hiç çıkarmıyordu. Birden aklıma parlak bir fikir geldi.

"Dell! Bana bir iyilik yapmak zorundasın."

"Böyle bir şey yapmak zorunda değilim, Cassie," dedi hafif aksanlı konuşmasıyla. "Terbiyeli ol."

"Tamam. Çok acil. Şuradaki müşteriler. Biri burada bir şey unuttu, küçük bir defter. Ben de onun benim defteri okuduğumu düşünmesini istemiyorum. Çünkü okudum, yani, hepsini değil. Ama birazını okumak zorundaydım. Yoksa defterimin kime ait olduğunu nereden bilecektim değil mi? Ancak defter günlük gibiydi. Kişiseldi. Hem de çok. Onların birazını bile okuduğumu düşünmelerini istemiyorum. Defteri senin bulduğunu söyleyebilir miyim? Lütfen!"

"Benden yalan söylememi istiyorsun."

"Hayır. Hayır. Yalanı ben söyleyeceğim."

"Tanrım, ben zamane genç kadınlarını anlamıyorum. Ne çok hikâyeniz, oyununuz filan var. 'Buyrun, defteri ben buldum' deyiversen olmaz mı?"

"Bu kez olmaz. Yapamam."

Dell'in önünde, ellerimi yalvarır gibi kavuşturmuş halde duruyordum.

"Peki," dedi beni eliyle bir sinek gibi kovalayarak. "Ben bir şey söylemek zorunda kalmadığım sürece, Tanrı katında yalan söylemiş sayılmam."

"Seni öpebilirim!"

"Öpemezsin," dedi.

Dolabıma koştum, kirli tişört yığının üzerinden defteri

çekip aldım ve çamaşır yıkamam gerektiğini zihnime kaydettim. Masaya döndüğümde soluğum kesilmişti. İki kadın, merakla, aynı anda yüzlerini bana çevirdiler.

"Evet! Dell'e sordum. Kendisi gündüzleri çalışan diğer garson… bakın, şurada…" O sırada Dell görevini yerine getirip mutfaktan çıktı ve yalanımı teyit etmek için yorgun kolunu salladı. "Defteri o bulmuş," dedim, zafer dolu bir tavırla defteri para kesemden çıkararak. "Aradığınız bu…"

Cümlemi tamamlamama fırsat bırakmadan, Pauline defteri parmaklarımın arasından çekti ve çantasına soktu.

"Evet, bu. Çok teşekkür ederim," dedi içini çekerek. Sonra diğer kadına döndü. "Matilda, benim gitmem gerek. Üzgünüm ama sanırım bugün öğle yemeği yiyecek vaktim yok. Senin açından sorun olmaz değil mi?"

"Olmaz tabii. Beni sonra ara. Ama ben açlıktan ölüyorum," dedi Matilda. Nedense huzursuz olmuş görünen arkadaşını sarılarak uğurlamak için ayağa kalktı.

Pauline'in rahatlama ve tedirginliği aynı anda yaşadığını görebiliyordum. Defterini geri almıştı ama o defterdeki sırların bir yerlerde birileri tarafından öğrenildiğini biliyordu. Bu yüzden de bir an önce kafeden uzaklaşmak istiyor gibiydi. Kızıl saçlı kadınla aceleyle kucaklaştıktan sonra hemen kapıya doğru ilerledi.

Matilda, güneşin altında mayışmış kedi gibi rahatlamış bir halde tekrar iskemlesine oturdu. Restoranda etrafıma bakındım. Saat üçe geliyordu ve içerisi neredeyse boşalmıştı. Vardiyamın bitmesine de az kalmıştı.

"Yeşil çayınızı hemen getiriyorum," dedim. "Mönü şurada duvarda asılı."

"Teşekkür ederim, Cassie," dedi ben uzaklaşırken.

Birden mideme yumruk yemiş gibi oldum. Adımı biliyordu. Adımı nereden biliyordu. Hesap fişlerinin altına adımı yazıyordum. Pauline de sürekli kafeye geliyordu. Oradan biliyor olmalıydı. Mutlaka.

Vardiyamın geri kalanı olaysız geçti. Matilda pencereden dışarı bakarak çayını yudumluyordu. Yumurta salatalı sandviç siparişi verdi ve yarısını yedi. Garsonla müşteri arasındaki hoşbeşten öte bir şey konuşmadık. Ona hesabını getirdim, o da yüklü bir bahşiş bıraktı.

Bu nedenle ertesi gün Matilda öğle yemeği kalabalığı dağıldıktan sonra, bu kez tek başına gelince şaşırdım. Bana el sallayarak bir masayı işaret etti. Başımı salladım; onun yanına giderken ellerimin hafifçe titrediğini fark ettim. Neden gergindim? Yalan söylediğimi biliyor olsa bile, yaptığım şeyde bu kadar büyük ne kötülük vardı? Normal bir insan böylesine ilgi çekici bir içeriği olan bir defteri okuma isteğine nasıl karşı koyabilirdi? Üstelik kendini haksızlığa uğramış hissetmesi gereken kişi, mahremiyet alanına girilen Pauline olmalıydı, bu kadın değil.

"Merhaba Cassie," dedi Matilda içten bir gülümsemeyle.

Bu kez onun yüzünü fark ettim. Koyu kahverengi, parlak, iri gözleri ve pürüzsüz bir cildi vardı. Muhtemelen olduğundan genç görünmesine katkıda bulunan hafif bir makyaj yapmıştı; şimdi onun ellisinden çok altmışına yakın olduğunu tahmin ediyordum. Kalp şeklindeki yüzü sivri bir çeneye sahipti. Doğrusunu söylemek gerekirse,

olağandışı yüz hatlarına sahip kadınların kimi zaman olabileceği gibi, olağanüstü güzeldi. Son derece formda bir vücudun hatlarını ortaya çıkaran siyah dar pantolon, üzerine de onu çok çekici gösteren örgü, dar bir bluz giymişti. Bluzunun siyah kolunda, altın süslü bileziği parlıyordu.

"Tekrar merhaba," dedim, mönüyü masaya bırakarak.

"Dünkülerin aynısından istiyorum."

"Yeşil çay, yumurta salatası?"

"Aynen."

Birkaç dakika sonra onun çayını ve sandviçini götürdüm, sonra da sıcak suyunu tazeledim. Bitirdiğinde, tabağını almaya gittim. Masasında kendisine katılmamı teklif etti. Donakaldım.

"Yalnızca bir saniye," dedi, karşısındaki iskemleyi işaret ederek.

"Çalışıyorum," dedim, kendimi köşeye sıkışmış hissederek. Barın arkasındaki buzlu camdan, mutfaktaki Dell'i görebiliyordum. Ya bu kadın bana defterle ilgili sorular sorarsa?

"Will'in senin biraz oturmanı sorun edeceğini sanmıyorum," dedi Matilda. "Hem kafe de boş zaten."

"Will'i tanıyor musunuz?" dedim, yavaşça iskemleye çökerek.

"Ben bir sürü insan tanırım, Cassie. Ama seni tanımıyorum."

"Eh, o kadar da ilginç biri değilim ben. Benim işte. Garsonum… o kadar… gerçekten."

"Hiçbir kadın yalnızca bir garson, bir öğretmen ya da yalnızca bir anne değildir."

"Ben yalnızca bir garsonum. Sanırım bir de dulum. Ama daha çok ben bir garsonum."

"Dul mu? Bunu duyduğuma üzüldüm. Aslen New Orleans'lı değilsin. Senden hafif bir Ortabatı aksanı aldım. Illionis?"

"Yaklaştınız. Michigan. Buraya altı yıl önce taşındık. Kocamla birlikte. O ölmeden önce. Şey, Will'i nereden tanıyorsunuz?"

"Onun babasını tanırdım. Buranın sahibi eskiden oydu. Öleli yirmi yıl oldu, sanırım. O zamanlar buraya sürekli gelirdim. Pek fazla şey değişmemiş," dedi Matilda çevresine bakınarak.

"Will burayı yenileyeceğini söylüyor. Üst katı genişletecek. Ama oldukça maliyetli bir iş bu. Şu anda bu şehirde bir restoranın yapabileceği tek şey açık kalmak."

"Doğru."

Matilda, ellerine baktı. Ben de o sırada bileziğine daha dikkatli bakma fırsatı buldum. Onun bileziğinde, Pauline'inkinden çok daha fazla süs vardı. Tam bileziğin ne kadar güzel olduğunu söyleyecektim ki Matilda tekrar konuştu.

"Cassie, sana bir şey sormam gerek. Hani şu defter… *Dell'in* bulduğu. Arkadaşım defteri birinin okumuş olabileceğini düşünerek çok endişeleniyor. O defter, içinde çok kişisel şeylerin olduğu bir tür günlük. Sence Dell okumuş mudur?"

"Ah Tanrım, hayır!" dedim, biraz abartılı bir inançla. "Dell o tip biri değildir."

"Tip? Bununla ne demek istiyorsun?"

"Şey, meraklı değildir. Başka insanların hayatlarıyla ilgilenmez. Yalnızca burası, İncil, bir de belki torunları."

"Sence Dell'e sormamız tuhaf olur mu? Defteri okuyup okumadığını ya da kimseye gösterip göstermediğini anlamak için? Bunu bilmemiz önemli."

Ah Tanrım! Neden doğru dürüst bir hikâye uydurmamıştık sanki? Dell'in defteri nasıl bulduğunu, sahibi bulunana kadar nasıl işyerindeki dolabında sakladığını anlatan bir hikâye? Ben bir sorgulama olacağını düşünmemiştim hiç; bu yüzden. Minnettar müşteri defteri alıp kendini restorandan dışarı atacak, bir daha da hiç gelmeyecekti. Şimdi Matilda denen bu kadın beni sorularıyla kıskaca almıştı.

"Dell şu anda çok meşgul. İsterseniz ben gidip kendisine sorayım?"

"Ah, ben kendim sorabilirim," dedi masadan kalkarak. "Yalnızca başımı içeri uzatıp…."

"Durun!"

Matilda yavaşça yerine oturdu ve gözlerini bana dikti.

"Günlüğü ben buldum."

Matilda biraz rahatlamış gibiydi ama karşılık vermedi. Sadece ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi ve öne doğru eğildi.

Boş kafede etrafıma bakındım ve devam ettim. "Yalan söylediğim için özür dilerim. Birazını okudum; ama yalnızca bir isim, bir iletişim bilgisi bulmak için okudum. Yemin ederim, Pauline'e benim bir… ya da iki sayfadan sonra okumayı bıraktığımı söyleyebilirsiniz. Ve şey, ben… utandım sanırım. Onun göründüğünden daha rahatsız ol-

masını istemedim. Bu yüzden yalan söyledim. Özür dilerim. Kendimi salak gibi hissediyorum."

"Kendini kötü hissetme. Pauline adına, sana defteri ona verdiğin için teşekkür ederim. Tek ricamız, okudukların konusunda hiç kimseye bir şey söylememen. Kesinlikle hiçbir şey. Sana bu konuda güvenebilir miyim?"

"Elbette. Asla söylemem. Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

"Cassie, bunun ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Bunu bir sır olarak saklamalısın." Matilda cüzdanından bir yirmilik çıkardı. "Yemeğin parası. Üstü sende kalsın."

"Teşekkür ederim," dedim.

Sonra bana üzerinde adının yazılı olduğu bir kart uzattı. "Defterde okuduklarınla ilgili bir sorun olursa, beni aramanı istiyorum. Ciddiyim. Yoksa bir daha buraya gelmem. Pauline de gelmez. Bana buradan ulaşabilirsin. Gece gündüz."

"Ah, tamam," dedim, kartı sanki radyoaktifmiş gibi ihtiyatla elimde tutuyordum. Matilda Greene ve telefon numarası. Arkasında ise *S.E.C.R.E.T* diye bir kısaltma ve üç cümle vardı: *Yargı yok. Sınır Yok. Utanç Yok.* "Siz terapist filan mısınız?"

"Öyle de denebilir. Hayatında bir dönüm noktasına gelen kadınlarla çalışıyorum. Genellikle orta yaş, ama her zaman değil."

"Yaşam koçu gibi mi?"

"Bir tür. Daha çok rehber gibi."

"Pauline'le çalışıyor musunuz?"

"Danışanlarım hakkında konuşmam."

"Ben de rehberlikten faydalanabilirim." Bunu yüksek sesle mi söylemiştim? "Ama bunun için param yok." Evet, yüksek sesle söylemiştim.

"Bu seni şaşırtabilir ama benim verdiğim hizmete paran yeter çünkü ben parasız çalışıyorum. İşin hassas noktası şu; danışanlarımı ben seçiyorum."

"O harfler neyi simgeliyor?"

"*S.E.C.R.E.T*'ı mı kastediyorsun? Bu bir sır, canım," dedi, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle. "Ama benimle tekrar buluşursan, sana anlatırım."

"Tamam."

"Sen benim iletişimde olmak isteyeceğim birisin. Bunda ciddiyim."

Yüzümde, bana hayatta hiçbir şeyin bedava, hatta adil olmadığını öğreten babama benzememe neden olan o şüpheci ifadenin olduğunu biliyordum.

Matilda ayağa kalktı. Elimi sıkmak için elini uzattığında, bileziği güneşte parladı.

"Cassie, seni tanımak çok güzeldi. Artık kartım var sende. Dürüstlüğün için teşekkür ederim."

"Ben de… tam bir salak olduğumu düşünmediğiniz için teşekkür ederim."

Elimi bıraktı ve çenemi, tıpkı bir annenin yapacağı gibi tuttu. Bileziğinin süsleri kulağıma o kadar yakındı ki birbirlerine çarpıp çıkardıkları sesleri duyabiliyordum.

"Umarım yine görüşürüz."

Kapının çanı onun gidişini haber verdi. Matilda'yı aramazsam onu bir daha hiç görmeyeceğimi biliyordum; bu

da garip bir şekilde üzüntü duymama neden oluyordu. Kartı dikkatle para kesemin içine yerleştirdim.

"Bakıyorum yeni arkadaşlar ediniyorsun," dedi Will barın arkasından. Kasadaki sodaları buzdolabına yerleştiriyordu.

"Bunun ne sakıncası var? Birkaç arkadaş edinmem benim için iyi olabilir."

"O kadın biraz garip biri. Hippi-vejetaryen filan. Babam onu tanırdı."

"Evet, bana söyledi."

Will artık daha fazla alkolsüz içecek depolamaya başladığını, çünkü insanların artık çok daha az içki içtiklerini, ama soda, özel gazoz ve meyve sularından daha fazla para alabileceğimizi ve yine iyi kâr edebileceğimizi uzun uzun anlatmaya başladı. Bense yalnızca Pauline'in günlüğünü ve iki adamı düşünüyordum; biri onun arkasında, biri de altında olan iki adamı… seksi sevgilisinin kararlı ellerini onun kolunda gezdirmesini; sokakta herkesin önünde onun nasıl kollarının arasına çektiğini…

"Cassie?"

"Ne? Ne var?" dedim başımı iki yana sallayarak. "Tanrım. Ödümü patlattın."

"Nerelere gittin öyle?"

"Hiç. Buradayım. Hep buradaydım," dedim.

"Tamam, eve git öyleyse. Yorgun görünüyorsun."

"Yorgun değilim," dedim, bu doğruydu. "Hatta hiç bu kadar uyanık olmamıştın sanırım."

3

Matilda'yı aramam için aradan bir hafta geçmesi gerekti. Aynı şeyleri yaparak, işe giderek, eve dönerek, bacaklarımı tıraş etmeden, saçlarımı şöyle atkuyruğu yaparak, Dixie'nin karnını doyurarak, çiçeklere su vererek, dışarıdan yemek sipariş ederek, bulaşıkları durulayarak, uyuyarak, sonra yeniden uyanıp hepsini tekrar yaparak geçirdiğim bir hafta. Üçüncü kat penceresinden akşam karanlığında Marigny'yi seyrederek ve yalnızlığın diğer bütün duygulara baskın geldiğini fark ederek geçen bir hafta. Balık için su ne ifade ediyorsa, yalnızlık da benim için onu ifade etmeye başlamıştı.

Beni Matilda'yı aramaya iten şeyin ne olduğunu tanımlamak gerekirse, sanırım bedenimin artık bunların hiçbirini istemediğini hissettiğimi söyleyebilirim. Zihnim yardım isteme fikriyle boğuşurken bile, bedenim beni kafenin mutfağındaki telefonu almaya ve numaraları çevirmeye zorluyordu.

"Alo, Matilda? Ben Cassie Robichaud… Kafe Rose'dan?

Beş Yıl kulak kabarttı.

Matilda benim onu aramama şaşırmamış gibiydi. Kısaca işten ve havadan söz ettik, sonra ertesi gün öğleden sonra onun Coliseum yakınında Garden District'teki ofisinde görüşmek üzere randevu aldım.

"Köşedeki büyük köşkün yanındaki küçük beyaz bina," dedi, sanki oranın nerede olduğunu tam olarak biliyormuşum gibi. İşin aslı ben turistik bölgelerden, genel olarak insanlardan uzak durmaya çalışırdım ama sıkıntı çekmeden bulabileceğimi söyledim. "Kapıda zil var. Kendine iki saat ayır. İlk görüşme hep uzun sürer."

Ben adresi kâğıt mönünün arkasından koparırken, Dell mutfağa girdi. Okuma gözlüklerinin üzerinden sert sert bana baktı.

"Ne?" diye bağırdım.

Matilda bana ne tür bir yardım önerecekti? Hiçbir fikrim yoktu ama eğer bu, masanın karşısında oturan ateşli bir adamla sonuçlanacak bir yardımsa, ben buna seve seve razıydım. Yine de endişeleniyordum. *Cassie, bu kadının kim olduğunu bilmiyorsun. Sen de kendi kendine idare ediyorsun. Kimseye ihtiyacın yok. Böyle iyisin.* Zihnim böyle düşünüyordu ama bedenim ona sesini kesmesini söylüyordu. Böylece zihnimin düşünceleri son buldu.

Görüşmemizin olacağı gün, Tracina ya da Will'i beklemeyip işten erken çıktım. Yemek salonu boşalır boşalmaz, Dell'e seslenerek hoşça kal dedim ve duş almak için eve yöneldim. Dolabın arka tarafından, otuzuncu doğum günümde kendime aldığım beyaz elbiseyi çıkardım. Scott

o gece beni ekmişti, ben de elbiseyi o zamandan beri giymemiştim. Güney'de geçirdiğim beş yıl tenimi karartmış, dört yıl garsonluk yapmak da kollarımın güçlenmesini sağlamıştı; bu nedenle elbisenin şimdi üzerimde daha iyi durduğunu görünce çok şaşırdım. Boy aynasının karşısında durup, elimi gergin karnıma koydum. Neden midem bulanıyordu? Çünkü hayatıma yeni bir şey, bir tür tehlike, hatta belki heyecan unsuru kattığımı bildiğim için mi? Günlükteki aşamaları hatırlamaya çalıştım; *Teslimiyet, Cömertlik, Korkusuzluk, Cesaret.* Hepsini hatırlayamıyordum ama geçen hafta bunları düşünüp durmak beni öylesine derinden sarsmıştı ki o telefonu etmek bir karardan çok dürtü olmuştu.

Magazine Street otobüsü turistlerle ve Garden District'e giden temizlikçi kadınlarla doluydu. Üçüncü Durak'ta, Tracey'nin Yeri adında bir barın önünde indim. Sinirlerimi yatıştırmak için iki tek atmayı düşündüm. Buraya ilk taşındığımızda, Scott ile birlikte Garden District turu yapmış; rengârenk köşklere, pembe Greek Revival'lara, İtalyan mimarisinin eseri binalara, dökme demir kapılara ve her taraftan sızan zenginliğe aval aval bakmıştık. New Orleans zıtlıklar âlemiydi. Yoksul mahallelerin hemen yanında zenginler, güzelin yanında çirkinler. Bu, Scott'ı sinirlendirmişti ama ben kentin bu özelliğini seviyordum. Her şey uçlardaydı.

Kuzeye yöneldim. Camp Caddesi'nde kafam karıştı. Yanlış yönde çok mu fazla ilerlemiştim? Birden durdum ve zincirleme kazaya neden oldum.

"Çok özür dilerim," dedim arkamda bir çocukla kir-

li suratlı bir bebeğin ellerini tutan ve irkilen geç kadına. Evlere yakın yürüyüp turistlerin yanımdan geçmesine izin vererek caddede ilerledim.

Geri dön, Cassie ve eve git. Senin yardıma ihtiyacın yok.

Ama var! Tek bir görüşme. Matilda ile bir ya da iki saat. Bunun ne zararı olabilir ki?

Cassie, ya sana çok kötü şeyler yaptırırlarsa? Yapmak istemediğin şeyler?

Saçma. Böyle bir şey olmayacak.

Nereden biliyorsun?

Çünkü Matilda bana karşı çok nazik ve iyiydi. Yalnızlığımı gördü ve bununla dalga geçmedi. Benim bunun geçici, iyileştirilebilir bir durum olduğunu hissetmemi sağladı.

Madem bu kadar yalnızsın, neden sen de diğer herkes gibi barlara gitmiyorsun?

Çünkü korkuyorum.

Korkuyor musun? Bu daha mı az korkutucu?"

"Evet, doğrusu öyle!" diye mırıldandım.

"Cassie? Sen misin?" Arkama döndüm. Matilda kaldırımda arkamdaydı; kaşlarını merakla çatmıştı. Bir elinde naylon poşet, diğer elinde bir demet glayöl vardı. "İyi misin? Burayı bulmakta zorlandın mı?"

Farkında olmadan demir bir kapıyı sımsıkı kavramıştım; onu bana destek olması veya beni yerimde tutması için kullanıyordum.

"Ah tanrım. Selam. Evet. Hayır. Sanırım biraz erken geldim. Biraz otururum diye düşündüm."

"Tam zamanında geldin aslında. Gel, içeri girelim de sana içecek soğuk bir şeyler getireyim. Hava çok sıcak."

Artık başka seçeneğim yoktu. Geri dönemezdim. Tek yapmam gereken, bu kadının peşinden, şu anda güvenlik şifresini girmekte olduğu kapıdan geçmekti. Caddeye baktım ve Beş Yıl'ın arkasına bile bakmadan tüydüğünü fark ettim.

Matilda'nın arkasından, sarmaşıklarla ağaçların her tarafı kapladığı yemyeşil bahçede yürüdüm. Zihnin hâlâ ürkek bir bebek gibi annemin bacaklarına tutunuyordu. Caddeden bakıldığında rahatça görünen büyük köşkün solundaki güzel, beyaz binanın kırmızı kapısına doğru ilerliyorduk. Başımın hafifçe döndüğünü hissettim.

"Dur. Bekle. Ben bunu yapabilir miyim, bilmiyorum Matilda."

"Neyi, Cassie?" Bana döndü, kırmızı çiçekler yüzünü çevreliyor ve kızıl saçlarını vurguluyordu.

"Bunu, her ne ise işte."

Güldü. "Neden ne olduğunu kendin görüp kararını sonra vermiyorsun? Ne dersin?"

Hareketsiz durdum, avuçlarım terden sırılsıklamdı. Ellerimi elbiseme silmemek için kendimi zor tuttum.

"Hayır diyebilirsin, Cassie. Ben sadece öneriyorum. Hazır mısın?" Sabırsızlanmaktan çok şaşırmış gibiydi.

"Evet," dedim, hazırdım. Bu kadar kaçmak yeterdi. İsteksiz zihnimi kapattım, daha doğrusu açtım.

Matilda önden yürüdü. Onu takip ettim. Gözlerim sarmaşık kaplı köşke ve düzenli bahçeye takılmıştı. New Orleans'ta nisan, sarmaşıklar ve açan çiçekler demekti. Manolya ağaçları öyle çabuk çiçek açmıştı ki bir gecede süslü

duş bonelerini takmışlardı sanki. Bu kadar bakımlı, yeşil ve canlı bir bahçe görmemiştim hiç.

"Orada kim oturuyor?" diye sordum.

"Orası Köşk. İçeriye yalnızca üyelerin girmesine izin verilir."

Bir düzine pencere saydım; süslü demir işleri pencerelerde dantel gibi duruyordu. Küçük kulenin beyaz bir tacı vardı. Bembeyaz olduğu halde ürkütücü bir görüntüye sahipti; çok çekici hayaletler tarafından istila edilmişti sanki.

Beyaz binaya vardığımızda, Matilda bir güvenlik kodu daha girdi. Büyük kırmızı kapıdan geçip içeri girdik. Klimanın etkisini hemen hissettim. Binanın garip ve gösterişli dış görünüşünün aksine, içerisi Ortaçağ minimalizmine örnekti. Pencereler küçük, duvarlar ise yüksek ve beyazdı. Birinde yerden tavana kadar, canlı kırmızı ve pembe renklerde, aralara sarılar ve maviler serpiştirilmiş tablolar vardı. Pencere kenarlarında mum ışıkları titreşiyor, buraya pahalı bir spa havası veriyordu. Neredeyse kulaklarıma değer hale gelen omuzlarımı gevşettim. Böyle bir yerde kötü bir şey olamaz, diye düşündüm. Her şey çok eskilere dair gibiydi. Odanın sonunda yaklaşık üç metre yüksekliğinde kapılar vardı. Siyah kısa saçları ve siyah kalın çerçeveli gözlükleri olan genç bir kadın masasından kalktı ve Matilda'yı selamladı.

"Komite birazdan burada olacak," dedi, Matilda'nın elindeki poşeti ve çiçekleri almak için koşarak.

"Teşekkürler, Danica. Danica, bu Cassie."

Komite! Bir toplantıyı mı bölüyordum? Yüreğimin sıkıştığını hissettim.

"*Sonunda* sizinle tanışmak çok güzel," dedi Danica. Matilda ona sert sert baktı.

"Sonunda" derken ne demek istemişti?

Danica masasının altında bir düğmeye bastı. Arkasında bir kapı açıldı ve ortaya küçük bir oda çıktı. Pırıl pırıl aydınlatılmış odada ceviz eşyalar vardı. Yere pembe, pelüş, yuvarlak bir halı serilmişti.

"Odam," dedi Matilda. "İçeri gel."

Sevimli, sıcak bir odaydı burası. Yemyeşil bahçeye bakıyor, kapının ötesinden cadde de bir parça görülebiliyordu. Ofisin penceresinden, bitişikteki heybetli köşkün yan kapısını da görebiliyordum; üniformalı bir hizmetçi merdivenleri süpürüyordu. Geniş, siyah bir koltuğa oturdum; böyle bir koltukta insan kendini King Kong'un avucunda oturuyor gibi hissediyordu.

"Neden burada olduğunu biliyor musun, Cassie?" diye sordu Matilda.

"Hayır. Bilmiyorum. Evet. Hayır, üzgünüm, bilmiyorum." Ağlamak istiyordum.

Matilda masasına oturdu, çenesini ellerine dayadı ve bitirmemi bekledi. Sessizlik can sıkıcıydı.

"Buradasın çünkü Pauline'in günlüğünde seni benimle iletişime geçmeye iten bir şeyler okudun, değil mi?"

"Sanırım. Evet," dedim. Odada etrafıma bakındım ve başka bir kapı, beni bahçeye çıkaracak ve buradan uzaklaştıracak başka bir kapı aradım.

"Sence seni buna iten neydi?"

"Sadece defter değil," deyiverdim. Pencereden bakınca, bahçe kapısından içeri giren iki kadın gördüm.

"Neydi peki?"

Çiftimi düşündüm… kol kola. Defteri düşündüm, Pauline'in geri geri yatağa doğru gitmesini ve adamın…

"Pauline, onun erkeklerle birlikte oluş şekli. Sevgilisiyle. Ben hiç kimseyle öyle olmadım, kocamla bile. Kimse de bana öyle davranmadı. O çok… özgür görünüyor."

"Ve sen de bunu istiyorsun?"

"İstiyorum. Sanırım. Bu üzerinde çalışılması gereken bir şey mi?"

"Bu üzerinde çalışmamız gereken tek şey," dedi Matilda. "Şimdi, senden başlayalım. Bana biraz kendinden söz et."

Neden bu kadar kolay geldi bilmiyorum ama hikâyem ağzımdan dökülüverdi. Matilda'ya, Ann Arbor'daki yetişme yıllarımı anlattım. Annemin ben küçükken öldüğünü, babamın tel örgü işiyle uğraştığını, ortalarda pek görünmediğini, göründüğü zamanlarda da bazen çok sert bazen de aşırı şefkatli olduğunu, bunun özellikle sarhoş olduğu zamanlarda fark edildiğini anlattım. Bir odanın içinde havanın nasıl değişebileceğine yönelik tedbirli ve tetikte büyüdüğümü söyledim. Kız kardeşim Lila fırsatını bulur bulmaz evden ayrılmış ve New York'a taşınmıştı. Şimdi doğru dürüst konuşmuyorduk.

Sonra Matilda'ya Scott'ı anlattım; tatlı Scott ve dertli, kederli Scott. Mutfağımızda country müzik eşliğinde benimle slow dans yapan Scott; bana iki kez vuran ve sonra asla sergileyemeyeceğim affedicilik için durmadan yalvaran Scott. Scott daha fazla içtikçe, evliliğimizin kötüye gittiğini söyledim. Kocamın ölümünün beni özgür kılma-

dığını, daha çok beni sakin bir ara zemine, kendi güvenli sığınağıma taşıdığını söyledim. Matilda'ya açılana kadar başka bir kadınla konuşmaya nasıl da fena halde ihtiyaç duyduğum, kendimi herkesten nasıl da soyutladığım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sonra, söyledim. Daha doğrusu ağzımdan bir anda dökülüverdi. Yıllardır seks yapmadığımı söyledim.

"Kaç yıldır?"

"Beş. Neredeyse altı sanırım."

"Bu çok ender görülen bir durum değil. Acı, öfke, küskünlük vücuda çok kötü oyunlar oynar."

"Nereden biliyorsun? Sen seks terapisti misin?"

"Bir tür," dedi. "Bizim burada yaptığımız, Cassie, kadınların seksi yönleriyle yeniden iletişime geçmelerine yardımcı olmak. Bunu yaparken, kendilerinin en güçlü yönüyle yeniden iletişime geçiyorlar. Aşama aşama. Bu ilgini çekiyor mu?"

"Sanırım. Tabii," dedim, babama regl görmeye başladığımı söylerken hissettiğim mahcubiyetle. Ben büyürken, evde babamın sayısız sevgilileri dışında kadın görmediğim için, kimseyle yüksek sesle seks konuşmamıştım.

"Benim… acayip bir şey yapmam gerekecek mi?"

Matilda güldü.

"Hayır. Acayip hiçbir şey yok, Cassie, sen istemediğin sürece."

Ben de güldüm; geri dönüşü olmayan noktayı geçen birinin rahatsız gülüşüydü bu.

"İyi de ne yapacağım? Bu nasıl işliyor?"

"Komite'ye evet demekten başka bir şey yapman ge-

rekmiyor," dedi saatine bakarak. "Tanrım, biz konuşurken Komite toplanmış olmalı."

"Komite?" Tanrım, ne yapmıştım ben? Derin bir çukura düşmüş gibiydim

Matilda benim paniğimi hissetmiş olmalıydı. Masasındaki sürahiden bana bir bardak su doldurdu.

"Al, Cassie, bunu iç ve lütfen gevşemeye çalış. Bu iyi bir şey. Muhteşem bir şey, bana güven. Komite, çoğu tıpkı senin gibi olan, sana yardım etmek isteyen, nazik ve iyi bir grup kadından ibaret. Katılımcıları topluyorlar ve fantezileri tasarlıyorlar. Komite, senin fantezilerini gerçekleştiriyor."

"Fantezilerimi mi? Ya hiç fantezim yoksa?"

"Ah, var. Sadece sen henüz bilmiyorsun, o kadar. Endişelenme. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda kalmayacaksın. İstemediğin hiç kimseyle birlikte olmak zorunda da kalmayacaksın. S.E.C.R.E.T.'ın mottosu şu: Yargı yok. Sınır Yok. Utanç yok."

Su bardağı elimde sallandı. Büyük bir yudum aldım ve boğulacak gibi oldum.

"S.E.C.R.E.T.?"

"Evet, grubumuzun adı bu. Her harf bir şeyi ifade ediyor. Ancak varlığımızın tam nedeni, cinsel fantezilerine teslim olarak özgürleşmek."

Gözlerimi aramızdaki boşluğa dikmiştim, Pauline'in iki erkekle görüntüsünden kurtulmaya çalışıyordum.

"Pauline bunu mu yaptı?" deyiverdim.

"Evet. Pauline, S.E.C.R.E.T'ın on aşamasını da tamamladı. Şimdi cinsel açıdan canlı, eksiksiz bir hayat sürüyor."

"On mu?"

"Aslında teknik olarak dokuz fantezi var. Onuncu aşama bir karar. İstersen bir yıl S.E.C.R.E.T'ta kalabilir, senin gibi diğer kadınları toplayabilir, fantezi katılımcılarını eğitebilir ya da diğer üyelerin fantezileri yaşamalarına yardımcı olabilirsin. Veya cinsel bilgilerini kendi dünyanda, belki sevgi dolu bir ilişkide hayata geçirmeye karar verebilirsin."

Matilda'nın omzunun üzerinden pencereden dışarısını görebiliyordum. Farklı yaşlarda, renklerde ve ölçülerde kadınlar ikişerli ve üçerli gruplar halinde kapıdan içeri girmeye devam ediyorlardı. Onların gülüp konuşarak lobiye girdiklerini duyabiliyordum.

"Bu, Komite mi?"

"Evet. Onlara katılalım mı?"

"Bir dakika. Her şey biraz fazla hızlı ilerliyor. Şunu sormam gerek: Evet dersem, sonra tam olarak ne olacak?"

"İstediğin her şey. İstemediğin hiçbir şey," diye karşılık verdi Matilda. "Evet ya da hayır, Cassie. Gerçekten bu kadar basit."

Bedenim hazırdı. Ama zihnim sonunda kendini geçici dizginlerinden kurtarmış, kuşkularını özgür bırakmıştı.

"Ama seni tanımıyorum bile! Kim olduğunu, o kadınların kim olduğunu bilmiyorum. Ve burada oturup size en derin, en özel seks fantezilerimi anlatmam gerekiyor? Dokuz şöyle dursun, bir tane bile fantezim var mı, onu da bilmiyorum. Çünkü ben bütün hayatım boyunca yalnızca bir erkekle yattım! Bu durumda bunlara nasıl evet ya da hayır diyebilirim?"

Matilda, benim bağırarak yaptığım bu konuşma boyunca, küçük çocuğunun öfke nöbeti sırasında kendini kaybetmeyen iyi bir anne gibi, sakinliğini korudu. Söylediğim hiçbir şey artık bedenimi geri götüremezdi ve ben de bunu biliyordum. O da biliyordu. Zavallı zihnim bu savaşı kaybediyordu.

"Evet ya da hayır, Cassie," dedi Matilda yine.

Odada etrafıma bakındım; arkamdaki kitap rafına, bahçeyi gören pencerelere, çitten duvarlara, sonra yine Matilda'nın nazik yüzüne baktım. Dokunulmaya ihtiyacım vardı. Bedenim ağır ve yalnız bir ölüme mahkûm olmadan önce üzerimde bir erkeğin kendini kaybettiğini görmeye ihtiyacım vardı. Bu, bana yapılması gereken bir şey gibi geliyordu. Benimle yapılması gereken.

"Evet."

Matilda ellerini bir kez yavaşça çırptı.

"Çok sevindim. Ah, çok eğlenceli olacak, Cassie. Eğlenceli olacak."

Matilda bunu söyledikten sonra masasının çekmecesinden küçük bir defter çıkardı ve önüme itti. Pauline'in günlüğüyle aynı bordo rengindeydi bu defter; yalnızca daha uzun ve daha inceydi, bir tür bloknot gibiydi.

"Seni bu kısa anketi doldurman için yalnız bırakacağım. Bu sana ne aradığına, ne… istediğine dair bir fikir verecek. Ve nerede olduğuna dair. Belli fantezileri daha sonra yazacaksın. Ama bu bir başlangıç. On beş dakikanı buna ayır. Dürüst ol yeter. Bitirdiğinde geleceğim. Komite toplanıyor. Çay? Kahve?"

"Çay iyi olur," dedim kendimi çok yorgun hissederek.

"Cassie, seninle gerçek hayatın arasında duran tek şey korkudur. Bunu unutma."

O gittikten sonra, o kadar gergin haldeydim ki deftere bakamadım bile. Ayağa kalktım ve ofisin arka tarafındaki kitap rafına gittim. Bir ansiklopedi seti olduğunu sandığım kitapların *Kama Sutra Rehberi, Seksin Keyfi, Leydi Chatterley'in Âşığı, Benim Gizli Bahçem, Mutlu Fahişe, Fanny Hill ve O'nun Hikâyesi*'nin ciltli kopyaları olduğunu gördüm. Bunlardan bazılarını gençliğimde bebek bakıcılığı yaptığım evlerde görürdüm. Bu kitaplara göz atardım ve evin anne babası gece geç saatte beni eve bırakırken, kafam karmakarışık olurdu. Kitaplar da, not defteri ve günlük ile aynı renkte ciltlenmişlerdi, isimleri kabartma altın sarısıyla yazılmıştı. Parmağımı harflerin üzerinde gezdirdim, derin bir nefes aldım ve yerime döndüm.

Oturup not defterini açtım.

> *Şu anda elinizde tutuğunuz şey, tamamen gizlidir. Verdiğiniz cevaplar yalnızca kendiniz ve Komite içindir. Yanıtlarınızı başka hiç kimse görmeyecek. S.E.C.R.E.T.'ın size yardım etmesi için, sizi daha iyi tanımalıyız. Açık olun, dürüst olun, korkusuz olun. Lütfen başlayın:*

Aşağıda bir dizi soru yer alıyordu ve bu soruların arasında cevapları yazmanız için boşluklar vardı. Soruların netliği ve açıklığı beni sersemletti. Tam kalemi denerken, kapı hafifçe vuruldu.

"Girin."

Danica'nın siyah saçları göründü. "Böldüğüm için özür dilerim," dedi. "Matilda sizin çay istediğini söyledi."

"Ah, teşekkürler."

İçeri girdi ve gümüş çay setini yavaşça önüme bıraktı.

"Danica, bunu sen mi hazırladın? Bu *şeyi?*"

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Hayır. Bak?" dedi, çıplak bileğini kaldırarak. "Benim bileziğim yok. Böyle anlayabilirsin. Matilda, sevgilimle en başında kartları doğru oynarsam, katılmama hiç gerek olmayacağını söylüyor. Üstelik yaşlı olmak gerekiyor, yani otuzun üzerinde. Ama bence sahiden müthiş," diye ekledi. Yirmi bir ya da yirmi iki yaşında olmalıydı. "Dürüst cevap ver, yeter Cassie. Sonrasında her şey çok kolay olacak. Matilda hep bunu söyler."

Sonra dönüp dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve beni yine anketle ve karmakarışık olan aklımla yalnız bıraktı. *Bunu yapabilirsin, Cassie.* Böylece başladım.

Anket

1. *Kaç sevgilin oldu? Fiziksel olarak ideal sevgilin kim? Lütfen boy, kilo, saç rengi, penis boyu ve varsa diğer fiziksel özellikleri belirt.*
2. *Vajinal seksle orgazma ulaşabiliyor musun?*
3. *Sana oral seks yapılmasından hoşlanıyor musun? Oral seks yapmaktan hoşlanıyor musun? Açıkla.*
4. *Hangi sıklıkla mastürbasyon yapıyorsun? Tercih ettiğin bir yöntem var mı?*
5. *Hiç tek gecelik ilişki yaşadın mı?*
6. *Biri sana çekici geldiğinde, ilk hamlede sen bulunur musun?*

7. *Bir kadınla ya da aynı anda birden fazla partnerle seks yaptın mı hiç? Açıkla.*
8. *Hiç anal seks yaptın mı? Zevk aldın mı? Almadıysan, neden?*
9. *Hangi doğum kontrol yöntemini uyguluyorsun?*
10. *Erojen bölgelerinin hangileri olduğunu düşünüyorsun?*
11. *Pornografi ile ilgili düşüncelerin neler?*

Vesaire vesaire. *Regl dönemlerinde seksten hoşlanıyor musun? Açık saçık konuşmalardan? Sadomazoşizm? Sertlik? Işıklar açık mı kapalı mı?...* İşte en çok korktuğum buydu: Boyumdan büyük bir işe kalkışmışım gibi hissetmek. Üniversiteyi bıraktıktan sonra başıma musallat olan sürpriz küçük sınavlarla dolu berbat rüyalar gibiydi bu. Benim yalnızca *bir* seks partnerim olmuştu. Penis tercihi konusunda hiçbir fikrim yoktu; anal seks benim için yüzüme dövme yaptırmak ya da hırsızlık gibi egzotik, uzak bir fikirdi. Ama dürüst cevap vermek zorundaydım. En kötü ne olabilirdi? Cinsel açıdan ne kadar acemi olduğumu fark edip beni kapının önüne koyarlardı. Bunu düşünmek, egzersizin geri kalanını gülünç bir şekilde eğlenceli hale getirdi. Sonuçta, kaybedecek neyim vardı ki? Buraya zaten cinsel deneyimsizliğim nedeniyle gelmemiş miydim?

En basit sorudan, yani birinci sorudan başladım. Buna cevap vermek benim için çok kolaydı –*Bir.* Tek bir sevgilim olmuştu. Scott. Bir. Sadece bir. Fiziksel tipe gelince, çekici bulduğum film yıldızlarını ve müzisyenleri düşündüm ve bütün boşluğu isimler ve ideallerle doldurarak kendimi şaşırttım. Ardından bir sonraki soruya geçtim: vajinal or-

gazmlar? Bu soruyu atladım. Hiçbir fikrim yoktu. Erojen bölgelerle ilgili soru için neredeyse kitaplıkta sözlüğe bakacaktım. Buna cevap veremedim. Ondan sonrakine de, kadınlarla birlikte olmak ile ilgili soruya da. Geri kalanını elimden geldiğince cevapladım. Not defterinin son sayfasını çevirdim. Burada varsa diğer düşüncelerimi eklemem için bir boşluk bulunuyordu.

Bu sorulara cevap vermek için elimden geleni yapıyorum ama ben yalnızca kocamla seviştim. Daha çok misyoner pozisyonunda sevişiyorduk. İlk evlendiğimizde belki haftada iki kez. Sonra ayda bir kez. Işıklar çoğunlukla kapalı oluyordu. Bazen orgazm oluyordum… Sanırım. Emin değilim, belki de numara yapıyordum. Scott bana hiç oral seks yapmazdı. Kendime… zaman zaman dokunmuşumdur. Ama bunu yapmayalı uzun zaman oldu. Scott hep onunkini ağzıma almamı isterdi. Bunu bir süre yaptım ama bana o bana vurduktan sonra bir daha yapamadım. Bana vurduktan sonra onunla asla böyle bir şey yapamazdım. Kendisi yaklaşık dört yıl önce öldü. Ondan önce de uzun zamandır seks yapmamıştım. Üzgünüm ama elimden geleni yapsam da bu testi tamamlayamayacağım.

Kalemi bıraktım ve not defterini kapattım. Yaşadıklarımı yazmak bile biraz rahatlamamı, içimi dökmemi sağlamıştı.

Matilda'nın tekrar odaya süzüldüğünü duymamışım.

"Nasıl geçti?" diye sordu, masasına otururken.

"Korkarım pek iyi değil."

Not defterini aldı. İçimde defteri onun ellerinden çekip

almak ve göğsüme bastırmak için büyük bir istek duyuyordum.

"Biliyorsun, bu başarısız olabileceğin türde bir sınav değil," dedi, hızlıca cevaplarıma göz gezdirirken yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Peki öyleyse. Cassie, benimle gel. Komite ile tanışma zamanı geldi."

Kendimi geniş, rahat koltuğa yapışmış gibi hissediyordum. Bu odanın eşiğini geçersen, hayatımda yeni bir dönemin başlayacağını biliyordum. Buna hazır mıydım?

Garip bir şekilde, hazırdım. Her bir hareketle, bu daha yapılabilir geliyordu bana. Belki de on aşama da böyle olacaktı. Kendime durmadan, bana kötü bir şey olmayacağını hatırlatıp duruyordum. Tam tersine. Buz tabakalarının çözülüp kaybolduğunu hissediyordum.

Matilda ile birlikte odadan çıktık, resepsiyon alanını geçtik. Danica masasının altında bir başka düğmeye bastı. Odanın öbür ucundaki dev beyaz kapılar açıldı ve ortaya geniş, oval bir cam masa çıktı. Masanın etrafında oturmuş bir düzine kadın yüksek sesle sohbet ediyorlardı. Odada pencereye yoktu. Duvarlarda lobidekilere benzeyen renkli tablolar vardı; bunun dışında her şey beyazdı. Karşı duvarda, geniş maun bir konsolun üzerinde bir portre vardı. Uzun saç örgüsü omzuna düşmüş, koyu renk tenli, çok güzel bir kadının portresiydi bu. Biz odaya girince kadınlar sustular.

"Arkadaşlar, bu Cassie Robichaud."

"Merhaba, Cassie," diye şakıdılar.

"Cassie, bu Komite."

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim.

"Buraya, yanıma otur canım" dedi ufak tefek Hintli bir kadın. Rahat altmışlarında vardı; canlı renklerde bir sari giymişti, gülümsemesi çok hoştu. Bir iskemle çekip eliyle vurdu.

"Teşekkür ederim," dedim ve iskemleye çöktüm. Herkesin yüzüne bakmak, aynı zamanda hiç kimseye bakmamak istiyordum. Ellerimi kucağımda sımsıkı kavuşturmakla ellerimin üzerinde hareketsiz oturmak arasında gidip geliyordum. Kıpırdanıp duran ergen bir kız görünmemek için elimden geleni yapıyordum. *Sen otuz beş yaşındasın, Cassie, büyü artık.*

Matilda kadınları tek tek tanıttı; sesi uzaktan ve suyun altından geliyor gibiydi. Gözlerim yüzden yüze kayıyor ve her bir yüz üzerinde bir süre oyalanıyordu, isimleri ezberlemeye çalışıyordum. Her birinin ne kadar farklı bir güzelliğinin olduğunu fark ettim.

Bernice kızıl saçlı, siyahi, kısa boylu, tıknaz ve iri göğüslü bir kadındı. Yaşı gençti. Belki otuz. İki sarışın vardı; uzun boylu, düz saçlı olanın adı Daphne, kısa, kıvırcık saçlı olan diğerinin adı Jules idi. Kıvrımlı hatlara ve melek gibi bir yüze sahip, esmer bir kadın olan Michelle, sanki ben dans resitalinde çok sevimli bir şey yapmışım gibi elleriyle ağzını kapatmıştı. Uzandı ve karşımda oturan, Brenda adındaki kadına bir şeyler fısıldadı. Kaslı, atletik bir vücudu olan Brenda eşofman giymişti. Onun yanında uzun, kestane rengi saçları olan Roslyn oturuyordu. Roslyn hayatımda gördüğüm en iri kahverengi gözlere sahipti.

İki Hispanik kadın yan yana oturuyorlardı; tek yumurta ikiziydiler. Maria'nın gözlerinde kararlı bir ifade vardı. Marta daha sakin ve açık görünüyordu. O sırada masadaki kadınların hepsinin kolunda o tanıdık altın bileziklerden olduğunu fark ettim.

"Ve son olarak, yanında oturan Amani Lakshmmi, Komite'nin en eski üyesi. Hatta kendisi benim rehberimdi, tıpkı benim senin rehberin olacağım gibi," dedi Matilda.

"Seni tanımak çok güzel, Cassie," dedi kadın hafif bir aksanla. Elimi sıkmak için ince kolunu kaldırdı. Onun iki bileğinde de birer bilezik olduğunu gördüm, odada iki bileziği olan tek kişi oydu. "Başlamadan önce, sormak istediğin soru var mı?"

"Tablodaki kadın kim?" diyen kendi sesimi duydum.

"Carolina Mendoza, bütün bunları mümkün kılan kadın," dedi Matilda.

"Hâlâ bunu yapıyor," diye ekledi Amani.

"Evet, doğru. Onun tablolarına sahip olduğumuz sürece, New Orleans'ta S.E.C.R.E.T.'ı devam ettirme imkânımız olacak."

Matilda, Carolina ile otuz beş yılı aşkın süre önce nasıl tanıştıklarını, o zamanlar kendisinin şehirde bir galeri yönettiğini anlattı. Carolina, kökeni Arjantin olan bir ressamdı. Askeri baskı, sanatçıların ve feministlerin özgürce yaratmasını ve konuşmasını engellemeden hemen önce, '70'lerde ülkeden kaçmıştı. Bir resim müzayedesinde tanışmışlardı. Carolina, kadınların o zamanlar yaptıkları tablolara hiç benzemeyen geniş, canlı tuvallerini ve duvar resimlerini yeni yeni ortaya çıkarmaya başlamıştı.

"Bunlar onun tabloları mı? Lobidekiler?" diye sordum.

"Evet. Bu yüzden burada bu kadar sıkı güvenlik önlemleri var. Her biri milyonlar değerinde. Köşk'te depoda birkaç tane daha var."

Matilda, Carolina ile birlikte nasıl zaman geçirmeye başladıklarını açıkladı. Bu Matilda'yı şaşırtan bir şeydi çünkü uzun zamandır yeni bir arkadaş edinmemişti.

"Seksüel bir ilişki değildi ama seksten çok söz ediyorduk. Bir süre sonra Carolina bana, benimle dünyasını paylaşacak kadar güvendi. Kadınların en derin sırları, en gizli fantezileri hakkında konuşmak için toplandıkları gizli bir dünyaydı bu. Hatırlarsan, o zamanlar seks hakkında pek konuşulmazdı. Hele seksi ne kadar sevdiğinden hiç söz edilmezdi."

"Başlangıçta Carolina'nın grubu gayri resmiydi," dedi Matilda, "ressam arkadaşların ve civardaki sıradışı karakterlerin bir araya gelmesi gibiydi. New Orleans'ta onlardan bol bol vardı. Çoğu bekârdı, bazıları duldu, birkaçı uzun süredir evliydi, bazılarının mutlu bir evliliği vardı filan. Çoğu başarılı ve otuzunu geçmiş insanlardı. Ama evliliklerinde, hayatlarında eksik bir şeyler vardı."

Matilda, Carolina'nın resim simsarı olmuştu. Carolina'nın tabloları da çok yüksek fiyatlara satılmaya başlamıştı. Zaman içinde Matilda bazı tabloları, Ortadoğulu bir petrol şeyhinin Amerikalı eşine on milyonlarca dolara satmıştı. Carolina, bitişikteki köşkü almış, servetinin geri kalanını da yeni yeni filizlenmeye başlayan seksüel çalışmalarına fon sağlamak için hesaba yatırmıştı.

"Sonunda cinsel fantezilerimizi yaşamak istediğimize

karar verdik, hepsini. Bu senaryolar da maliyetliydi. Bu fantezilerini yerine getirmek için erkekler ve bazen kadınlar bulmak, *doğru* erkek ve kadınları bulmak insan kaynağı gerektiriyordu. Ve eğitim. S.E.C.R.E.T. böyle başladı.

"Hepimiz birbirimizin cinsel fantezilerini gerçekleştirmesine yardımcı olduktan sonra, her yıl bu ayrıcalığı bahşedeceğimiz yeni birini bulmaya başladık. Tam bir cinsel özgürlük armağan ediyorduk. Komite'nin şu andaki başkanı olarak, bu yıl kimi aramıza alacağımıza karar vermek benim görevimdi. Kurallara göre, onun da bunun karşılığında bizi seçmesi gerek."

"Bu senin ipucun, Cassie," dedi Brenda.

"Benim mi? Neden?"

"Birkaç nedenle. Seni bir süredir izliyoruz. Pauline seni restoranda gördükten sonra öneride bulundu. Defteri bilerek bırakmadı ama bundan iyisini de planlayamazdık. Seni iki kez tartıştık. Her şey çok yolunda gitti."

İzlendiğimi, kontrol edildiğimi duyunca bir an afalladım… ne için? Sefil bir yalnızlığın sinyallerini verdiğim için mi? Birden öfkeye kapıldım.

"Siz tam olarak ne söylemeye çalışıyorsunuz? Beni zavallı, yalnız bir garson olarak gördüğünüzü mü?" Odadakilere suçlayan gözlerle baktım.

Amani uzanıp kolumu tuttu. Kadınlardan bazıları beni rahatlatmaya çalışan sözler mırıldandılar. "Hayır," "Öyle değil" ve "Ah, tatlım, böyle bir niyetimiz yoktu," gibi.

"Cassie, bu bir hakaret değil. Biz, sevgi ve destek ruhuyla faaliyet gösteriyoruz. Cinsel yaşamını vaktinden önce sona erdiren biri, genellikle bunu fark etmiyor. Ama

diğer insanlar bunun farkına varıyorlar. Bir duyun eksik hareket etmek gibi bir şey bu. Sadece sen bilmiyorsun. Kimi zaman böyle bir inziva yaşayan insanlar çeşitli müdahalelere ihtiyaç duyuyorlar. O kadar. Kastettiğim bu. Biz seni bulduk. Seni bunun için seçtik. Şimdi sana yeni bir başlangıç şansı sunuyoruz. Bir uyanış. Eğer istersen. Bize katılmak ve yolculuğuna başlamak ister misin?"

Beni nasıl *gözetlediklerini* öğrenince neye uğradığımı şaşırmıştım. *Nasıl?* Her zaman yalnızlığımı, kazara bekârlığımı kamufle ettiğimi düşünmüştüm. Sonra kahverengi giysilerimi, dağınık atkuyruğumu, berbat ayakkabılarımı, kambur duruşumu, kedimi, akşam karanlığı çökerken ayaklarımı sürüyerek boş daireme gidişimi hatırladım. Bir çift gözü olan herkes, bir yenilgi tabakası gibi üzerime çöken kahverengi aurayı fark edebilirdi. Vakti gelmişti. Bir sıçrama yapmanın vakti gelmişti.

"Evet," dedim, kafamda geriye kalan son kuşkudan da kurtularak. "Ben varım. Bunu yapmak istiyorum."

Odada alkışlar yükseldi. Amani beni cesaretlendirmek ve teşvik etmek istercesine başını sallıyordu.

"Bu çemberdeki kadınları kardeşlerin olarak gör. Sana gerçek benliğine geri dönmen için rehberlik edebiliriz," dedi Matilda ayağa kalkarak.

Yaşadığım duyguların etkisiyle göğsüm sıkışmıştı. Aynı anda o kadar çok şey hissediyordum ki. Sevinç, korku, kafa karışıklığı ve şükran. Bu gerçekten oluyor muydu? Bana?

"Neden benim için bunu yapıyorsunuz?" diye sordum, göz pınarlarımda yaşlar birikmişti.

"Çünkü yapabiliyoruz," dedi Bernice.

Matilda masanın altına uzandı ve fermuarlı bir dosya çıkardı. Dosyayı önüme koydu. Timsah derisini andıran cildin üzerinde adımın baş harfleri vardı. *CR.* Bir şekilde bunun benim geri çeviremeyeceğim bir şey olduğunu biliyorlardı. Dosyayı açtım, dosyanın iki tarafı ortaya çıktı. Her biri üzerinde süslü harflerin olduğu kâğıtlarla doluydu. Solda, üzerine adımın kaligrafiyle yazılmış olduğu keten bir zarf vardı. Düğün davetiyelerim bile bu kadar güzel değildi.

"Hadi," dedi Matilda. "Açsana."

Zarfı dikkatle açtım. İçinde bir kart vardı.

Bugün, Cassie Robichaud Komite tarafından Aşamaları uygulamaya davet edildi.

_____ *Cassie Robichaud*

Altında başka bir satır vardı.

_____ *Matilda Greene, Rehber*

Dosyanın sağ tarafında yine üzerinde adımın baş harflerinin yazılı olduğu, Pauline'inkinin tıpatıp aynı, küçük bir günlük buldum.

"Cassie, bize aşamaları yüksek sesle okur musun?"

"Şimdi mi?" Masada etrafıma bakındım ve beni korkutan tek bir yüz göremedim. İstediğim an kapıdan dışarı çı-

kabileceğimi biliyordum ama bunu istemiyordum. Ayağa kalktım ama bacaklarım donmuştu sanki. "Korkuyorum."

"Bu masadaki kadınların her biri senin şu anda hissettiklerini aynen hissetti," dedi Matilda. Kadınlar başlarını salladılar. "Cassie, cinsel yaşamlarımız biz demek."

Artık gözyaşlarım akıyordu. Sanki, uzun zamandan sonra, içimde biriken bütün acılar bir yolunu bulmuş, dışarı akıyordu.

Amani bana doğru eğildi. "Kendimizi iyileştirme yeteneğimiz, başkalarına yardımcı olmamızı mümkün kıldı. Bu yüzden buradayız. Burada olmamızın tek nedeni bu."

Günlüğe baktım. Bütün gücümü ve cesaretimi topladım. Ben de bu kadınlar gibi hayat dolu olmak istiyordum. Zevk almak ve bedenimde yaşamak istiyordum. Hepsini istiyordum. Her şeyi istiyordum. Aşamalar'ı açtım ve onunu da okudum. Pauline'in günlüğünde okuduğum sözcüklerin aynılarıydı bunlar. Bitirdiğimde, oturdum ve müthiş bir rahatlama duygusunun ayaklarımdan bedenime, kollarıma doğru yayıldığını hissettim.

"Teşekkür ederiz, Cassie," dedi Matilda. "Şimdi sana sormam gereken üç önemli soru var. Bir, bizim sahip olduklarımızı istiyor musun?"

"Evet," dedim.

"İki, sana sunduğumuz mutlak güvenlik, gizlilik ve rehberlik sınırları dahilinde, bu Aşamalar'ı uygulamak konusunda gönüllü müsün?"

Yeniden Aşamalar'a baktım. Bunu istiyordum. Gerçekten istiyordum. "Evet, sanırım."

"Ve üç, Cassie Robichaud, beni rehberin olarak kabul ediyor musun?"

“Evet, ediyorum,” dedim.

Odada yine alkış koptu.

Matilda ellerimi ellerinin arasına alıp sıktı. “Cassie, sana güvende olacağın, ilgi ve sevgi göreceğin konusunda söz veriyorum. Bedeninin yönetimi tamamen sana ait, bedenine ne yapmak istediğine sen karar vereceksin. Her zaman nasıl bir yol izleyeceğine de kendin karar verebilirsin. Asla hiçbir şeye zorlanmayacaksın. Bu, korkmayacağın anlamına gelmiyor ama biz bu yüzden buradayız. Ben bu yüzden buradayım. Şimdi sana vermem gereken bir şey daha var.”

Üzerinde Carolina’nın portresinin asılı olduğu konsola gitti. En üstteki ince çekmeceyi açtı ve dikkatle küçük, mor bir kutu çıkardı. Kutuyu, sanki bu dünyanın en kırılgan şeyiymiş gibi taşıyarak bana getirdi. Ellerime bıraktığı kutunun ağırlığı karşısında şaşırdım.

“Açsana. Senin bu.”

Kadife kapağı kaldırdım ve altında ipeğe sarılmış soluk altın bir zincirle karşılaştım. Odadaki herkesin taktığı zincirlerdendi bu. Ama tek fark, yalnızca zincirdi. Ucundan sarkan süsler yoktu.

“Benim mi?”

Matilda zinciri kutudan çıkardı ve titreyen bileğime taktı.

“Tamamladığın her aşama için, Cassie, benden altın bir süs alacaksın. Bu, sen dokuz süsü de alana kadar devam edecek. Onuncu süsü, S.E.C.R.E.T.’ta kalmak ya da gitmek konusunda karar verdiğinde alacaksın. Maceramıza başlamaya hazır mısın?”

Bilezik, her şeyin gerçek olduğunu hissetmemi sağlamıştı. Ağırlığı bana destek oluyor, az önce yaşananların ve bundan sonra yaşanacakların öneminin bilincine varmamı sağlıyordu.

"Ben hazırım."

4

Eve giderken tepeden tırnağa titriyor, bundan sonra yapmam gerekenleri düşünüyordum. Matilda beni dosyayla göndermiş, içinde dokuz sayfa olduğunu söylemişti. Her sayfa bir fanteziye ayrılmıştı. Bunları hemen doldurmam ve bitirdiğimde Danica'yı aramam gerekiyordu. Herhalde Danica kâğıtları aldırmak için kurye gönderecekti. Matilda'nın bana söylediği son şey şuydu: "Biz kâğıtları alır almaz her şey başlayacak. Senin her fantezinden sonra konuşacağız. Ama her zaman her konuda beni aramaktan çekinme, tamam mı?"

Eve girdiğimde, Dixie'yi kucağıma aldım ve karnına öpücükler kondurdum. Sonra bir sürü mum yaktım, soyundum ve hoş kokularla doldurduğum küvete girdim. Bütün bunların benim olabilecek en iyi fantezi listesini oluşturmama yardımcı olması gerekiyordu. En sevdiğim kalemimi buldum ve timsah derisi dosyamdan ilk sayfayı çıkardım. İçimde yıllardır hissetmediğim bir kıpırtı hissediyordum. Matilda benden her şeyi tüm çıplaklığıyla

yazmamı ve bütün cinsel özlemlerimi ortaya koymamı istemişti. Yapmak ya da denemek istediğim her şey. Yargılamamamı, sorgulamamamı söylemişti.

"Fazla betimleyici olma, çok fazla düşünme, yalnızca yaz." Fantezilerde kural olmaz, diye açıklamıştı. Ama S.E.C.R.E.T.'taki harfler onların bağlı kalmak için büyük itina gösterdikleri kriterleri simgeliyordu. Matilda, her fantezinin şu hisleri vermesi gerektiğini söyledi.*

Safe (Güvenli): Katılımcı hiçbir tehlike hissetmemelidir.

Erotic (Erotik): Fantezi yalnızca hayali olarak değil, doğal olarak seksidir.

Compelling (İlgi Uyandırıcı) Katılımcı fanteziyi tamamlamayı gerçekten istemelidir.

Romantic (Romantik) Katılımcı istendiğini ve arzulandığını hissetmelidir.

Ecstatic (Esrik): Katılımcı eylemden zevk almalıdır.

Transformative (Dönüştürücü): Katılımcı, kökten değişmelidir.

Yeniden baş harflerin oluşturduğu sözcüğe baktım ve ilk birkaç harfin altına, yüksek sesle gülmeme neden olan birkaç sözcük yazdım. **S**exual **E**mancipation **o**f **C**assie **R**obichaud (Cassie Robicaud'un Cinsel Özgürlüğü). Son **E** ve **T** harfleri için aklıma yalnızca **E**xciting **T**imes (Heyecan Verici Zamanlar) geldi. Bu gerçekten oluyordu. Bana!

---

*Komitenin adının orijinal kalması gerektiğinden, her harfin simgelediği sözcük İngilizce bırakılmış, parantez içinde Türkçesi yazılmıştır.

Dixie ayaklarımın etrafında dolanırken ve mum alevleri masanın üzerinde titreşirken, her bir cümlenin yanındaki kutucukları işaretlemeye başladım: *Hizmet görmek istiyorum.* Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama yine de işaretledim. Bu, oral seksle ilgili bir şey olabilir miydi? Bir keresinde bunu Scott'a önermiştim ama o burnunu kırıştırmış ve bu isteğimi reddederek konuyu sonsuza kadar kapatmıştı. Ben de özlemimi, bir daha asla çıkarmamak üzere bir çekmeceye kaldırmıştım. Ya da öyle düşünüyordum. Hiç uygulamadığım başka bir sürü seks yöntemi vardı. Üniversitede bir arkadaşım "tersten" yapmaktan söz etmişti, ben de hep merak etmiştim. Scott'a böyle bir şey denemeyi asla teklif edemezdim. Ayrıca bunun istediğim bir şey olup olmadığından da emin değildim.

İnsanların içinde seks yapmak istiyorum. Yine evet işareti.

Sürpriz şekilde baştan çıkarılmak istiyorum. Yine ne anlama geldiğinden emin olamasam da bu beni biraz heyecanlandırmıştı. Güvende olacağım, istemediğim bir şeye engel olabileceğim konusunda temin edilmiştim. Kutucuğu işaretledim.

Ünlü biriyle beraber olmak istiyorum. Ne? Bunu nasıl sağlayacaklardı? Bu imkânsız ve ilginç görünüyordu. İşaretledim.

Kurtarılmak istiyorum. Neden kurtarılmak? Bunu da işaretledim.

Prenses olarak seçilmek istiyorum. Ah tanrım, hangi kadın bunu istemezdi ki? Ben her zaman hoş, akıllı, hatta komik bulunmuştum. Ama hayatım boyunca hiç kimse beni çok güzel bulmamış, prensesliğe layık görmemişti. Öyleyse

buna da evet. Tabii ki. Kulağa çocukça gelse de, bunu hissetmek istiyordum. Hiç değilse bir kere.

Gözlerimin bağlanmasını istiyorum. Karanlıkta olmanın özgürlük sağlayabileceğini düşündüm. Bu yüzden kutucuğu işaretledim.

Egzotik bir yerde egzotik bir yabancıyla seks yapmak istiyorum. Teknik olarak, birlikte olacağım bütün erkekler yabancı, bir daha hiç görmeyeceğim adamlar değil miydi? Konuşmayacaktık, sohbet etmeyecektik, yalnızca vücutlarımız birbirine sürtünecekti. Sonra… bileğimi kavrayacaktı… Yazmaya devam ettim.

Rol yapmak istiyorum. Bunu yapabilir miydim? Kendim değil, başka biri olabilir miydim? Bu yeteneğim var mıydı? Mecbur kalırsam her zaman vazgeçebilirdim.

Böylece listem oluştu: verilecek son bir kararın takip edeceği dokuz fantezi. Bunları, bana söylendiği gibi, uygulayabileceğimi düşündüğüm sırayla yazdım.

Listeye son bir kez baktım. Kafam, bu fantezilerin ortaya çıkaracağı merak, endişe, zevk ve korkuyla doluydu. İstediğiniz her şeyi ve daha fazlasını elde ettiğinizi düşünsenize. Başka insanların istediği ve arzuladığı biri olduğunuzu düşünün, tam da olduğunuz halinizle. Bu, oluyordu. Bu, bana oluyordu. Hayatımın yokuş aşağı indiğini düşünüyordum ama artık sonsuza dek değişmek üzereydi.

İşim bitince, Danica'yı aradım.

"Merhaba, Cassie," dedi.

"Ben olduğumu nereden bildin?" diye sordum huzursuzca camdan dışarı bakarak.

"Şey, ekranda numaran görünüyor desem?"

"Anladım." Çok aptal görünmüş olmalıydım. "Saatin geç olduğunu biliyorum ama Matilda işim biter bitmez aramamı söyledi. Ben de bitirdim… seçtim yani."

"Neyi?"

"Liste işte."

Sessizlik oldu.

"Liste mi?" diye tekrarladı.

"Benim… *fantezilerim*," diye fısıldadım.

"Ah, Cassie. Kesinlikle doğru adayı bulmuşuz! Sen daha kelimeyi bile söyleyemiyorsun!" Kıkırdadı. "Hemen birini göndereceğim, tatlım. Bu arada sıkı dur. İşler çok ilginç bir hal alacak."

On beş dakika sonra, kapının zili çaldı. Karşımda dağınık görünümlü, ergen bir kurye bulmayı bekleyerek kapıyı açtım. Ama kapının pervazına dayanmış, uzun boylu, yakışıklı bir adamla karşılaştım. Köpek yavrusu gibi bakan iri, kahverengi gözleri vardı. Vücuduna yapışan beyaz bir tişört ve kot pantolon giymişti. Otuz yaşlarında görünüyordu.

Gülümsedi. "Dosyanızı almaya geldim. Ayrıca size şunu vermem istendi. Şimdi açmanız gerek."

Onun aksanını çıkaramadım. İspanyol muydu? Bana krem rengi, küçük bir zarf uzattı. Zarfın üzerinde C harfi vardı.

Zarfı yırtarak açtım. İçinden bir kart çıktı. *Birinci Aşama.* Kalp atışlarım hızlandı. "Kartta ne yazıyor?" diye sordu adam.

Karşımda duran inanılmaz yakışıklı kuryeye -ya da her kim ise- baktım. "Okumamı mı istiyorsun?"

"Evet, okumak zorundasın."

"*Teslimiyet* yazıyor." Sesim zor duyuluyordu.

"Her fantezinin başında sana bu Aşama'yı kabul edip etmediğin sorulacak. Bu Aşama'yı kabul ediyor musun?"

Şaşırmıştım.

"Hangi Aşama'yı?"

"Birinci Aşama elbette. *Teslimiyet.* Yardıma ihtiyacın olduğu gerçeğine teslim olmalısın. *Cinsel açıdan.*"

Tanrım, bu sözcüğü resmen mırıldar gibi söylemişti. Elini tişörtünün altına sokup karnına dokundu ve kapının pervazına yaslanırken beni gözleriyle baştan çıkardı.

"Kabul ediyor musun?" diye sordu.

Bu kadar çabuk başlayacağını bilmiyordum.

"Ben… seninle mi? Şimdi mi?"

"Yardımımı kabul ediyor musun?" diye sordu, hafifçe bana doğru yaklaşarak.

Konuşmakta zorluk çekiyordum. "Ne… ne olacak?"

"Sen Aşama'yı kabul etmediğin sürece hiçbir şey."

Gözleri, kapıya yaslanması…

"Ben… evet, kabul ediyorum."

"Neden burada bana bir yer açmıyorsun?" dedi, eliyle büyük bir çember çizip oturma odamla yemek odası arasındaki alanı işaret ederken. "Ben hemen dönerim." Sonra arkasını döndü ve gitti.

Oturma odasının penceresine koştum ve onun dışarıya park edilmiş limuzine doğru yürüdüğünü gördüm.

Elimi göğsüme koydum ve derli toplu görünen odada etrafıma bakındım. Her yerde mumlar yanıyordu. Duş almıştım ve mis gibi kokuyordum. Üzerimde ipek geceli-

ğim vardı. Biliyorlardı! İskemleyi duvara ittim ve kanepeyi sehpaya yaklaştırdım.

Genç adam, bir ya da iki dakika sonra, elinde portatif masaj masasına benzeyen bir şeyle döndü.

"Lütfen yatak odana git ve üzerindeki her şeyi çıkar, Cassie. Bu havluya sarın. Hazır olduğumda seni çağıracağım."

Giderken Dixie'yi de yanıma aldım. Bu, kedimin görmemesi gereken bir şeydi. Odamda geceliğimi yere attım ve aynada son bir kez kendime baktım. Eleştirel iç sesim hemen devreye girmeye kalktı. Ama bu kez daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Onu susturdum. Yumruklarımı sıkıp bırakarak bir süre bekledim. Bu gerçek olamaz. Bu olamaz. Ama oluyor işte!

"İçeri gelir misin lütfen?" dediğini duydum adamın kapalı kapının ardından.

Bir fare gibi sessizce, başka bir yere dönüşmüş olan odaya girdim. Panjurlar kapatılmıştı. Masaj masasının iki tarafındaki sehpalara mumlar dizilmişti. Masanın üzerinde kemerler vardı ve alt taraf ortadan ikiye ayrılıyordu. Refleks olarak havluya daha sıkı sarındım ve parmak uçlarıma basarak oturma odamın ortasındaki masaya ve bu inanılmaz yakışıklı genç adama doğru yürüdüm. Boyu bir doksan vardı; saçları parlak, dalgalı ve bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırabileceği kadar uzundu. Kolları güçlü ve bronzdu; elleri de kaslı görünüyordu. Belki de gerçekten bir masaj terapistiydi! Ellerinden birini karnına koyduğunda, bir an dümdüz karnını görmüştüm. Karnı da bronzlaşmıştı. Yüzünde onu biraz daha yaşlı ve çok daha

seksi gösteren bilmiş bir gülümseme vardı. Kahverengi gözler. Gözlerinden söz etmiş miydim? Badem şeklindeki bu gözler biraz yaramaz bakıyordu. Bir adam nasıl aynı anda hem bu kadar kibar görünümlü hem bu kadar seksi olabilirdi? Daha önce hiç böyle bir birleşime rastlamamıştım ama şahaneydi.

"Havluyu yere bırak. Sana bakayım," diye buyurdu kibarca.

Tereddüt ettim. Kendimi bu kadar çekici birine nasıl gösterecektim?

"Seni görmek istiyorum."

Tanrım Cassie, kendini neyin içine soktun böyle? Başka seçeneğim var mıydı? Artık gerçekten geriye dönüş yoktu. Havluyu ayaklarımın dibine bırakırken onunla göz göze gelmemeye çalıştım.

"Ellerim güzel bir kadının üzerinde çalışacak," dedi. "Lütfen uzan. Sana masaj yapmak için buradayım."

Masanın üzerine çıkıp uzandım. Yukarıda tavanı hayal meyal görüyordum. Ellerimle yüzümü kapadım.

"Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Oluyor. Senin için."

İri, sıcak ellerini çıplak vücuduma koydu ve omuzlarıma hafifçe bastırdı. Sonra ellerimi yüzümden çekip iki yanıma koymamı istedi.

"Sorun yok," dedi kahverengi gözleriyle bana gülümseyerek. "Kötü bir şey olmayacak. Tam tersine, Cassie."

Teması müthişti. Elleri benim susamış tenimde dolaşıyordu. Böyle dokunulmak şöyle dursun, bedenime hiç

dokunulmayalı ne kadar zaman olmuştu? Hatırlayamıyordum bile.

"Yüzüstü dön lütfen."

Yine tereddüt ettim. Sonra yüzüstü döndüm ve titreyen kollarımı sakinleştirmek için altıma aldım, başımı da yan çevirdim. Adam, yavaşça üzerime bir örtü örttü.

"Teşekkür ederim."

Eğilip ağzını açıkta olan kulağıma yaklaştırdı. "Bana henüz teşekkür etme, Cassie."

Çarşafın altında, onun sırtıma dokunan ve masaya doğru bastıran elini hissedebiliyordum.

"Her şey güzel olacak. Gözlerini kapat."

"Ben… biraz gerginim sanırım. Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Yani hemen olmasını. Demek istediğim…"

"Sen hareketsiz yat. Ben, sana kendini iyi hissettirmek için buradayım."

Örtünün altında ellerinin kalçalarımdan aşağı indiğini, sonra dizlerimin arkasını örttüğünü hissettim. Sonra, uç tarafta durarak, masanın alt yarısını Y şeklinde ikiye ayırdı ve bacaklarımın arasında durdu.

Ah Tanrım, diye düşündüm. *Oluyor.*

"Bunu şu anda yapabilir miyim, bilmiyorum," dedim dönmeye çalışarak.

"Eğer sana istemediğin bir şekilde dokunursam, söyle bana. Hemen dururum. Bu böyle yürüyor. Her zaman böyle yürür. Ama Cassie, bu yalnızca bir masaj."

Onun masanın altından bir şey aldığını duydum, sonra hindistancevizli losyonun enfes kokusu geldi burnuma.

Losyonu ellerine sürdüğünü duydum. Sonra ayak bileklerimin arkasını kavradı.

"İyi geliyor mu? Doğru söyle?" İyi mi? Kendimi iyiden de öte hissediyordum.

"Evet," dedim.

"Bu?" diye sordu, sıcak, yağlı elini baldırlarımın arkasına doğru kaydırarak.

Tanrım, elleri müthişti. "Evet."

"Buna ne dersin? Hoşuna gidiyor mu? Söyle bana," dedi uyluklarıma uzanıp tam popomun altında durarak. Sonra uyluklarımın iç tarafına masaj yapmaya başladı. Bacaklarımın aralandığını hissettim.

"Cassie. Bunu istiyor musun?"

"Evet," dedim. *Ah Tanrım, söyledim!*

"Güzel," dedi, ellerini kaba etlerime götürerek. Giderek genişleyen daireler halinde oraya masaj yapmaya başladı; neredeyse bacaklarımın arasına dokunuyordu. Ama neredeyse. Bedenim panik halindeydi ama yine de son derece tahrik olmuştu. Daha önce korkuyla nirvana arasındaki bu yerde bulunmamıştım hiç. Çok garipti, insanı mest ediyordu ve harikaydı.

"Sert mi istersin yumuşak mı?"

"Şey…"

"Masajı kastettim, Cassie."

"Ah. Sert. Sanırım. Hayır, yumuşak," dedim, masanın üzerinde sesim hâlâ boğuk çıkıyordu. "Ne istediğimi bilmiyorum. Bu normal mi?"

Güldü. "Öyleyse ikisini de denememize ne dersin?"

Ellerine biraz daha losyon sıkıp ovuşturdu. Bu kez ge-

niş bir daire çizerek sırtıma çıktı ve örtüyü üzerimden tamamen attı. Örtünün yanıma düşüşünü izledim. Çırılçıplak kalmıştım.

"Kollarını altından çıkar ve masanın tepesine koy, Cassie," dedi.

Söylediğini yaptım ve yaşadığım en yoğun ve güçlü sırt masajıyla gevşemeye başladım. Başparmakları, kuyruksokumumdan boynuma doğru, omurgam boyunca geziniyordu. Sonra göğüs kafesimin etrafında dolaştı ve memelerimin yan tarafına sürtündü. Şahane birkaç dakika boyunca böyle daireler çizdi. Ardından popomda içeri ve dışarı doğru daireler çizmeye koyuldu. Uyluğumun iç tarafına değen pantolonundan onun sertleştiğini hissedebiliyordum. Buna inanamıyordum. O da mı benim için bir şeyler hissediyordu? İçgüdüsel olarak ben de ona doğru baskı yaptım.

İkiye ayrılmış masanın üzerinde bacaklarımı daha da açtım. Bir adama karşı böyle açık olmak dünyanın en tatlı, en acayip şeyiydi.

"Dön, Cassie. Sırtüstü yatmanı istiyorum."

"Tamam," dedim. Oda, mumlar ve belki benim alev alev yanan vücudum yüzünden sıcaktı. Sadece elleri, vücudumu ovan elleri gerginliğimi ve sıkıntımı öylesine almıştı ki. Kendimi kemiklerim yokmuş gibi hissediyordum.

İstediğini yaptım. Ne yaptığını çok iyi biliyor gibiydi. Sanırım Matilda'nın teslimiyet derken kastettiği buydu. O gün binadan ayrılmadan önce, bana ilk aşama için tek bir basit talimat vermişti.

"Her şeyin ötesinde, seks teslimiyet gerektirir. Yaşadığın her anla birlikte eriyebilme yeteneğini gerektirir," demişti.

Sırtüstü dönerken, vücudum o kadar yağlıydı ki az kalsın masadan kayıp düşecektim. O, olduğu yerde, bacaklarımın arasında, beni sıkı tutabilmek için uyluklarımdan kavradı. Aç gözleriyle bütün bedenimi yiyip bitiriyordu adeta. Numara mı yapıyordu? Doğrusunu söylemem gerekirse, benden etkilenmiş görünüyordu ve bu her şeyi daha da eğlenceli hale getiriyordu.

"Gördüğüm en tatlı görünen kadınlık organına sahipsin," dedi.

"Ah, şey, teşekkür ederim," diye karşılık verdim utanarak, bir elimi kaldırarak gözlerimi kapattım. Bundan sonra ne olacağını merak ediyordum, aynı zamanda hâlâ inanılmaz derecede utanıyordum.

"Onu öpmemi ister misin?"

Ne? Bu delilikti. Aynı zamanda harika bir duyguydu. Öylesine garip ve mükemmeldi ki kendimi vücuduma elektrik akımı verilmiş gibi hissediyordum. Henüz *oraya* dokunmamıştı bile ama yine de kısmen kendimden geçmiş gibiydim. İki hafta önce, böyle bir dünyanın varlığından bile haberdar değildim. Seksi erkeklerin bir çarşamba gecesi kapınızı çaldıkları ve sizi, daha size dokunmadan, kendinden geçmenin eşiğine getirdikleri bir dünya. Ama bu gerçekti ve oluyordu. Bana oluyordu! İnsanı çıldırtacak bir güzelliğe sahip olan bu genç adam, bunu yapmak istiyordu. Bana!

İçimden hem gülmek hem ağlamak geliyordu.

"Bana ne istediğini söyle, Cassie. Onu sana verecek gü-

cüm var. Ve sana onu vermek istiyorum. Orayı öpmemi ister misin?"

"İsterim," dedim. Sonra, dudakları karnıma sürtünürken, sıcak nefesini üzerimde hissettim. Ah Tanrım, parmağını karnımdan aşağı indirdi ve içime doğru kaydırdı.

"Islanmışsın, Cassie," diye fısıldadı.

İçgüdüsel olarak bir elimi onun başına koydum ve yavaşça bir tutam saçını avuçladım.

"Islak kadınlığını öpmemi istiyorsun."

Neden bundan bu kadar utanıyordum?

"Evet… Ben… senin…"

"Söyleyebilirsin, Cassie. Bunu söylemende bir kötülük yok."

Birden kımıldadı ve tek bir parmağıyla içimi ve dışımı yokladı.

Sonra ağzını karnıma dayadı ve diliyle göbek deliğimi keşfetti. Parmağıyla aynı yolu takip etti, beni buldu, yaladı ve hafifçe dişledi; bu arada parmaklarıyla etrafımda ve hemen dışımda daireler çizmeye devam ediyordu. Bu hisse inanamıyordum, sanki bir hız treninde giderek yükseliyor, yükseliyordum. Onun hafifçe inlediğini duydum. Ah Tanrım, bin tane sinir ucu nihayet uyanıyor gibiydi.

"Cassie, tadına bayılıyorum."

Gerçekten mi? Bu mümkün müydü?

Elleri, bacaklarım boyunca hareket etti ve masanın üzerinde bacaklarımın arasını biraz daha açtı. Daha önce kendimi hiç bu kadar çaresiz, bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Açıktaydım, her yerim ihtiyaç ve istek doluydu. Güçsüzdüm ve böyle olduğum için de mutluydum. Bin-

lerce patlamanın, milyonlarca farklı hissin eşiğindeydim ve eğer buna devam ederse… Derken durdu.

"Neden durdun?" diye bağırdım.

"Durmamı istemiyor musun?"

"Hayır!"

"Öyleyse bana ne istediğini söyle."

"Ben… gelmek istiyorum. Böyle. Tam böyle."

Esmer teni, o yüz… Sırt üstü yattım ve yine ellerimle yüzümü kapattım. Bakamıyordum. Sonra bakamamazlık edemedim. Birden sol meme ucumun etrafında daire çizen sıcak ve ıslak bir şey hissettim. Diğer eli de diğer mememi sıkıca avuçlamıştı. Ağzı sıcacıktı. Beni emip çekiştirirken, serbest olan eli mememi bıraktı ve titreyen karnımdan aşağı indi, pubis bölgeme ve ötesine geçti. Bu kez iki parmağını içime kaydırdı, ah önce yavaşça, sonra aceleyle. Tanrım, o kadar güzeldi ki! Sırtımı yay haline getirmek için dizlerimi kaldırmaya çalıştım.

"Kımıldamadan yat," diye fısıldadı. "Bundan hoşlanıyor musun!"

"Hoşlanıyorum, hem de çok hoşlanıyorum," dedim, kolumu başımın üzerine kaldırdım ve masanın ucunu kavradım. Parmaklarını hareket ettirmeyi bıraktı. Sonra bir an başımda karşımda dikildi ve beni gözleriyle baştan çıkardı.

"Çok güzelsin," dedi.

Sonra eğildi ve dilini yine üzerimde hissettim. Sıcak, iç titreten bir an hareketsiz kaldı, soluğu içime hayat üflüyordu. İstemeden, onun yüzüne doğru ittim kendimi. İhtiyacımı hissetti ve beni yalamaya başladı, önce yavaşça.

Sonra yine parmaklarını kullandı. Üzerimde ağzının ve dilinin ağırlığıyla, beni tekrar yaladı ve ikimizin de sıvılarının salgılanmasına yol açtı. Vücudumdaki bütün kanın oraya hücum ettiğini hissedebiliyordum. Ah Tanrım, çılgıncaydı bu! İçimde inanılmaz bir elektrik akımı dolaşıyordu, engel olamadığım bir fırtına kopuyordu. O, diliyle etrafımda kusursuz bir ritimle daireler çizerken, ellerini memelerime götürdü.

"Durma!" diyen kendi sesimi duydum.

Bu kadarı çok fazlaydı. Gözlerimi sımsıkı yumdum. O güzel duygu güçlendi, güçlendi. Yüzüne ve diline doğru hızla geliyordum. Ben boşaldığımda geri çekildi ve sıcacık elini karnıma koydu.

"Soluk al," diye fısıldadı.

Bacaklarım gevşeyip masanın iki yanına düşmüştü. Daha önce hiçbir erkek bana böyle dokunmamıştı. Hem de hiç.

"İyi misin?"

Evet der gibi başımı salladım. Konuşamıyordum. Soluk almaya çalıştım.

"Susamış olmalısın."

Ben tekrar başımı sallayınca, bir şişe su çıkardı. İçmek için doğrulup oturdum. Bana baktı, kendiyle çok gurur duyar gibi bir hali vardı.

"Duş al, güzelim," dedi.

Masadan kalktım.

"Güç kimde?" diye sordu.

"Bende," dedim, arkama bakıp gülümseyerek.

Yalpalayarak banyoya gittim ve sıcak bir duş aldım.

Sonra, havluyla saçlarımı kurularken bir şey fark ettim. Oturma odasına koştum.

"Hey, adını bile bilmiyorum!" dedim, ıslak saçlarımı havluyla kurulamaya devam ederek.

Ama gitmişti. Masaj masası ve onu almak için gönderdikleri fantezi listem de gitmişti. Oda, o gelmeden önceki gibiydi. Tek bir fark vardı; sehpanın üzerinde ilk altın bilezik süsüm duruyordu. Süsü almak için odanın öbür ucuna yürürken, aynada yüzümü gördüm bir an. Kızarmıştım, nemli saçlarım boynuma ve omuzlarıma yapışmıştı. Süsü aldım ve mum ışığında salladım. Bir tarafında Teslimiyet sözcüğü, diğer tarafında ise Roma rakamıyla I vardı.

Süsü bileğimdeki zincire taktım ve içimde bir cesaret duygusunun kabardığını, beni sersemlettiğini hissettim. *En garip şeyi yaptım! Bana en garip şey yapıldı!* Çığlık atmak istedim. *Bana bir şey oldu. Bana bir şey oluyor. Bir daha asla eskisi gibi olmayacağım.*

5

Her zaman en zorunun ilk aşama olduğunu söylerler. O ilk teslimiyet ve şunları ilk söyleyişin: *Evet. Yardıma ihtiyacım olduğunu kabul ediyorum. Bunu tek başıma yapamam.* Scott içkiyi bıraktığında bununla mücadele etmişti. Bir şeyden ya da birinden yardım kabul etmek zorunda olduğu fikrinden nefret ediyordu. Bu nedenle, o şey her ne ise, onunla savaşıyordu. Ancak burada ben tam teslimiyet halindeydim. Savaşmaktan vazgeçmiştim. Bir grup yabancı kadının yardımını kabul etmiştim.

Sonra üzerimde yalnızca bir havluyla, mumlarla aydınlatılmış bir odaya girdim. Havluyu ayak bileklerimin dibine düşürdüm ve çırılçıplak kaldım. Bu sürece, bu adama, bu S.E.C.R.E.T. grubuna güvendim. Ama yaşanan her şey benim evimde, benim oturma odamda gerçekleşti. Ve beden benim bedenim olsa da, onu geçici olarak tamamen yabancı birine verdim. Bir hafta sonra bunu Matilda'yı memnun etmek için anlatırken, elimde olmadan bu deneyimi sanki bir başkasının, çok iyi tanıdığım ama yeni yeni

anlamaya başladığım yönleri olan birinin başına gelmiş gibi anlatıyor olduğumu hissettim.

Matilda'ya kendimi güvende hissettiğimi, yaptığımızın erotik olduğunu ve fanteziyi tamamlamak konusunda zorlanmadığımı söyledim. Ayrıca bir kereliğine istendiğimi, arzulandığımı hissettiğimi itiraf etmeliydim; bu da elbette her kadını mest ederdi.

"Yani, evet, ben… dönüştüm sanırım," dedim, alev alev yanan kıpkırmızı yüzümü ellerimle kapatıp kıkırdamamı bastırmaya çalışarak. Birkaç hafta önce, Will'i saymazsak, konuşabileceğim hiç kimse yoktu. Şimdi, mahrem sırlarımı, artık yabancı diyemeyeceğim bir kadınla paylaşıyordum. Hatta, onun arkadaşım olmaya başladığını bile itiraf etmem gerekirdi.

İlk fantezimi takip eden haftalar boyunca, eskiden olduğu kadar meşguldüm. Tracina ve Will'in dışarı çıkabilmeleri için iki gece vardiyasını bile devralmıştım. Bu gecelerden birinde onların arkasından el sallarken, en küçük bir kıskançlık duygusu ya da acı hissetmedim. Tamam, belki bir damla kıskançlık olabilir ama acı hiç yoktu. Özlem yoktu. Fark edilebilir bir hüzün yoktu. Tracina'ya daha iyi davranacağıma, Will'in onda gördüğünü görmeye çalışacağıma dair yemin etmiştim. Belki arkadaş da oluruz, diye düşünüyordum. Will de biriyle aramı yapma girişiminde bulunabilirdi; Aşamalar'ımı tamamladıktan sonra elbette. O sırada, ben çiftler halinde çıkma konusunu düşünürken, Dell beni soğuk hava deposunda ıslık çalarken yakala-

dı. Bazen serinlemek için birkaç dakika orada duruyor, bir şeyler arıyormuşum gibi yapıyordum.

"Bu mutluluğunu neye borçluyuz?" diye sordu, eksik dişi yüzünden peltek konuşarak.

"Hayata, Dell. Yaşamak güzel şey, değil mi?"

"Her zaman değil, hayır."

"Bence harika," dedim.

"Eh, senin adına sevindim," dedi, ben yemek salonuna dönerken. Onu bankacıların küçük bir doğum günü toplantısı için dondurma hazırlarken bıraktım.

Benim çiftim, yani en sevdiğim cilveleşen çift, Pauline günlüğünü düşürdüğünden beri gelmemişti. Ancak onların birbirlerini okşamalarına dair düşüncelerimin yerini şimdi şimşek gibi hızlı geriye dönüşler almıştı. O adamın bacaklarımın arasındaki güzel yüzüne, bana açlıkla, kararlılıkla ve arzuyla bakışına dair anılar. Onun parmaklarını, nasıl doğru zamanda devreye girdiklerini, sert ellerinin beni nasıl yönlendirip hareket ettirdiğini, bana kendimi nasıl sanki hiç ağırlığım yokmuş, kadifeye sarılı tüylerden ibaretmişim gibi hissettirdiğini düşünüyordum.

"Cassie, Tanrı aşkına!" diye bağırdı Dell, parmaklarını gözümün önünde şaklatarak. "Dünyaya dön! Hayal âlemine dalıp gitmişsin."

Birden sıçrayıp kendime geldim. "Özür dilerim!"

"On bir numaralı masa hesap, dokuz numara da kahve istiyor."

"Tamam, peki," dedim, sekiz numaralı masada oturan ve bana boş gözlerle bakan iki kızı fark ederek.

Masalara servis yaptıktan sonra düşüncelerime geri

döndüm. Dell yanılıyordu. Hayal kurmuyordum ben. Hatırlıyordum. Bütün bunlar gerçekten olmuştu. Bana, bedenime yapılan şeyleri hatırlıyordum. Şöyle bir silkelendim. Daha Birinci Aşama'dan sonra bunları hissediyorsam, beni bekleyen başka fantezileri yaşadığımda ne olacaktı?

Nisan başlarında bir gün, o haftaki tek izin günümde, posta kutumda krem rengi bir zarf buldum. Üzerinde pul yoktu. Elden teslim edilmiş gibiydi. Yüreğim hop etti. Sokağa baktım. Kimse yoktu. Zarfı yırtarak açtım. İçinden İkinci Aşama kartı çıktı, üzerinde *Cesaret* yazıyordu. Aynı zamanda, The Saint Otel'in terasında bulunan Halo adlı barda bir caz gösterisi için tek kişilik bilet vardı. Burası, açılışını bu yılki festival sırasında yapan yeni bir butik oteldi. Büyük bir müzik tutkunu olmasam da, bu biletleri bulmanın çok zor olduğunu biliyordum. Tarihine baktım. Bu gece! Hiç vakit kalmamıştı! Giyecek hiçbir şeyim yoktu! Sürekli bunu yapıyordum, bahaneleri birbiri ardına sıralıyordum. Sonunda korkum o kadar büyüyordu ki macera planımı yerle bir ediyordu. Hep böyle olmuştu. Nedense, evimin kapısını bir yabancıya açmak, tek başıma gece hayatına karışmaktan, bir bara girip yalnız başıma oturmaktan daha kolay geliyordu. Ve beklemekten… İyi de neyi? Beklerken ne yapacaktım? Kitap mı okuyacaktım? Belki de fanteziler arasında iki ya da üç hafta çok uzun bir süreydi. Belki cesaretim kaybolmuştu. Ama İkinci Aşama *Cesaret* ile ilgiliydi; bu yüzden bunun üzerinde durmaya, her zamankinin aksine açık davranmaya, hep yaptığım gibi

güne dudaklarımda "hayır" sözcüğü ile başlamamaya karar verdim. Sonuç olarak, saatler sonra siyah elbiseler deniyordum; bir saat sonra da hareketsiz oturuyor, el ve ayak tırnaklarıma kat kat kırmızı ojeler sürülmesini bekliyordum. Bütün bu süre içinde kendi kendime istediğim an geri döneceğimi söyleyip durdum. Hiçbir şeye katlanmak zorunda değildim. Her an fikrimi değiştirebilirdim.

O akşam şifoniyerin üzerinden fantezi dosyamı aldım. Tek başına dışarı çıkmanın, tek başına sinemada film izlemenin ya da tek başına yemek yemenin bu kadar zor olan tarafı neydi? Ben bunları bir türlü yapamıyordum; filmleri karanlık bir sinemada yalnız başıma oturup izlemektense evde izlemeyi tercih ediyordum. Ama korktuğum, işin yalnızlık kısmı değildi. Yalnızlık kolaydı; bütün hayatım boyunca, evliyken bile kendimi yalnız hissetmiştim. Hayır, ben herkesin, bütün o insanların beni Muhteşem İstenmemiş, Ne Yazık ki Seçilmemiş, Cinsel Açıdan Unutulmuş olarak görmesinden korkuyordum. Onların beni işaret edip aralarında fısıldaştıklarını canlandırıyordum gözümde. Bana acıyacaklarını düşünüyordum. Ben bile kafede yalnız olan müşterilere sanki işitme sorunları filan varmış gibi özel ilgi gösteriyordum. Onlara eşlik edeyim derken masalarının etrafında fazla dolanmış, onları rahatsız etmiş bile olabilirim.

Ama belki bazen tek başına dışarı çıkan insanlar yalnız olmayı istiyorlardı. Böyle insanlar vardı; özgüven sahibi, kendi başına mutlu, rahat ve güvende. Örneğin Tracina her cumartesi günü on dört yaşındaki kardeşini dondurma yemeye götürmesi için parayla birini tutuyordu. Böylece

kendisi kanepeye uzanıp rahatsız edilmeden televizyon izleyebiliyordu. Bir keresinde bana tek başına sinemaya gitmenin en büyük zevklerinden biri olduğunu söylemişti.

"İstediğimi seyrediyorum, kimseyle paylaşmak zorunda olmadan bir şeyler yiyorum, birlikte gittiğimizde Will'in istediği gibi jeneriğin sonuna kadar sinemada oturmak zorunda da kalmıyorum," demişti.

Ama yalnızlık bir seçim olduğunda kolay, bir eksiklikten kaynaklandığında zordur.

Caz kulübüne gitmek konusunda müthiş bir korku yaşarken, Matilda'nın İkinci Aşama ile ilgili öğüdü aklıma geldi birden. Telefonda yaptığımız canlandırma konuşmasında bana, "Korku yalnızca korkudur. Bununla yüzleşmek için eyleme geçmemiz gerekir, Cassie, çünkü eylem cesareti artırır," demişti.

Lanet olsun. Bunu yapabilirdim.

Limuzini göndermesi için Danica'yı aradım.

"Yola çıktı bile, Cassie. İyi şanslar," dedi.

On dakika sonra limuzin Chartes of Mandeville'de köşeyi döndü ve Spinster Otel'in önünde durdu. Ah! Hazır değildim ki daha! Elimde ayakkabılarımla, merdivenleri ikişer ikişer atlayarak indim, yalınayak koşarak, şaşkınlıkla bana bakan Anna Delmonte'un önünden geçtim.

"Bu, o limuzini evin önünde ikinci görüşüm," dedi, ben hızla geçerken. "Bu konuda bir şey biliyor musun, Cassie? Çok garip…"

"Onunla konuşacağım, Anna. Merak etme. Hem belki de sürücü kadındır, değil mi? Belli olmaz."

"Sanırım…"

Onun cevabını dinlemeden, limuzine atladım, sonra ayakkabılarımı giydim. Aklıma komik bir düşünce geldi. Anna'nın benim neler karıştırdığımı bildiğini düşünsenize! İçimden bağırmak geldi: *Ben evde kalmış değilim! Yıllardır ilk kez yaşıyorum!*

Limuzin beni hızla Kanal'a götürürken, elbiseme baktım. Siyah elbisenin üstü vücuduma oturuyordu; kabarık etekleri ise dizin hemen altında bitiyordu. Üst kısım beni doğru yerlerden destekliyor ve göğüslerime de torpil yapıyordu. Göğüslerim askıların kontörlerinin ardından bana bile dolgun ve çekici görünüyordu. Ayakkabılarım ayağımı biraz vuruyordu ama gecenin ilerleyen saatlerinde açılacaklarından emindim. Siyah topuklu pabuçlar her şeyle uyum sağlar, dedim kendi kendime, bunlara verdiğim parayı mantıksallaştırmaya çalışarak. Saçlarımı düz kurutup yandan ayırmış ve altın bir tarakla tutturmuştum. Sahip olduğum tek mücevher buydu; tek süsü olan S.E.C.R.E.T. bileziğim dışında tabii.

"Bu gece çok güzel görünüyorsunuz, Bayan Robichaud," dedi sürücü. S.E.C.R.E.T. çalışanlarına, üyelerle aralarında profesyonel bir mesafeyi korumalarının söylendiği izlenimine kapılmıştım. Danica'nın bunda zorlandığını tahmin ediyordum. Zaptedilmesi zor biri gibi görünüyordu. Aramızdaki cam kapanmadan önce ancak "Teşekkür ederim," diyebildim.

Yolda ilerledikçe kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Matilda'nın talimatına uyup zihnimi boşaltmaya çalıştım. *Beklentiye girmemeye çalış. Anı yaşamaya çalış.*

Limuzin, The Saint'in önünde durdu. Elim o kadar ter-

lemişti ki kapının kolunu tutarken kaydı. Ama sürücü hazırda bekliyordu; hemen gelip kapıyı açtı ve arka koltuktan inmeme yardım etti.

"İyi şanslar canım," dedi.

Teşekkür edercesine başımı salladım, sonra bir an durdum ve ana kapılardan içeri girip çıkan şehrin güzel insanlarını seyrettim. Etraflarına parfüm kokusu ve özgüven yayan, uzun bacaklı, cesur kadınlar ve onlarla birlikte görünmekten gurur duydukları her hallerinden belli olan erkekler. Bir de ben vardım. Parfüm sürmeyi unuttuğumu fark ettim. Bir saat önce düzleştirilen saçlarım dalgalanıp kabarmaya başlamıştı. Bu fantezinin insanların arasında yaşanacağı düşüncesi, korkak kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Kalp karında atmalı, diye düşündüm, böylece daha aşağılarda ve gizli olacağından, ne kadar gergin ve hızlı attığı da belli olmaz. Öte yandan, gergin olduğum kadar… meraklıydım da. Derin bir nefes aldım ve içeri girip asansörlere yöneldim.

Otel üniforması giymiş ufak tefek bir adam solumda belirdi.

"Biletinizi görebilir miyim?"

"Ah, tabii," dedim çantamı karıştırarak. "Buyurun."

Bilete bakıp genzini temizledi.

"Peki," dedi düğmeye basarak. "The Saint'e hoş geldiniz. Umarız otelimizden memnun kalırsınız."

"Ah, ben burada kalmayacağım. Yalnızca biriyle buluşmaya… şey, birini görmeye…. yani müzik dinlemeye geldim."

"Elbette. İyi akşamlar," dedi ve eğilerek selam verip uzaklaştı.

Asansör beni adeta yuttu ve hızla yükselmesi, zaten allak bullak olan midemi mahvetti. Gözlerimi kapattım, soğuk, aynalı duvara yaslandım ve demiri sıkı sıkı tuttum. Asansör, terastaki kulübe yaklaşırken, boğuk müziği ve kalabalık insan seslerini duyabiliyordum. Kapılar açılınca, loş lobide toplanmış, şık giyimli insanları ve camlı kapıların arkasındaki karanlık barı gördün. Parmaklarımı demirden çekebilmem, asansörün güvenliğinden çıkmam ve kalabalığın arasına karışmam için insanüstü bir güce ihtiyacım vardı.

Herkes elinde bir şampanya kadehi tutuyor ve ilginç bir sohbete dalmış gibi görünüyordu. Bazı kadınlar omuzlarının üzerinden bana, potansiyel bir rakibe bakar gibi bakıyorlardı. Onların erkek arkadaşları da beni süzüyordu. Bunlar… ilgi dolu bakışlar mıydı? Hayır. Olamazdı. Mümkün değildi bu Ağır ağır kalabalığa doğru ilerledim, gözlerimi yere diktim; böylesine şık ve havalı bir yerde ne halt ettiğimi merak ediyordum. Bölgenin önde gelen isimlerini gördüm. Aynı zamanda önemli hayır kurumlarına da başkanlık yapan, belediye meclisinden Kay Ladocuer, müzmin bir bekâr olmasıyla ünlü, milyarder arazi alım satımcısı, yakışıklı Pierre Castille ile hararetli bir sohbetin içindeydi. Pierre bana doğru bakınca gözlerimi kaçırdım. Sonra onun aslında neye baktığını fark ettim. Yanımda, Güney'in üst tabakasının genç ve canlı kızları toplanmıştı. Fotoğraflarını *Times-Picayane* sosyete sayfalarından görebileceğiniz türden kızlardı bunlar.

Bu gece The Smoking Time Caz Kulüp orkestrası çalacaktı ama henüz sahne almamışlardı. Onları daha önce

Blue Nile'de dinlemiştim. Solistlerini sevmiştim; kafasını kısmen kazıtmış, güçlü, hipnoz etkisi yaratan bir sesi olan sıradışı bir kızdı. Ama buraya sadece müzik dinlemeye gelmemiştim. Kiminle buluşacaktım ve işler nasıl gelişecekti? Gerginliğime rağmen, cesur, kırmızı bir elbise giymiş, uzun bacaklı bir kadınla konuşan uzun boylu, yakışıklı adamı fark ettim. Ben ona bakarken (arsızca, diye düşündüm), adam kadını başından savdı ve bana doğru yürüdü. O önümde durduğunda, soluksuz kaldığımı hissettim.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. Yeşil gözleri ve sarı saçlarıyla bir dergiden fırlamış gibi görünüyordu. Çok şık, koyu gri bir takım elbise ve beyaz gömlek giymişti. Kravatı ince ve siyahtı. Otuzlarına yakın olduğunu düşündüm; masörden biraz daha gençti ve daha kaslıydı. Kırmızı elbiseli kadına baktım, duruşundan yenilgiyi kabul ettiğini anlaşılıyordu. Adam onunla konuşmayı bırakıp salonun öbür ucuna, benim yanıma gelmişti. Deli miydi acaba?

"Ben… Ben Cassie," dedim, onun benim gergin düşüncelerimi hissetmediğini umarak.

"İçkinin olmadığını görüyorum. Ben sana alayım," dedi. Elini belime koydu ve beni giderek artan kabalığın arasından geçirip bara götürdü.

"Ah. Tabii. Neden olmasın?" Grup sahne alıyordu. Onların ses kontrol yaptıklarını duyabiliyordum.

"Ya… kız arkadaşın?" diye sordum.

"Ne kız arkadaşı?" Gerçekten şaşırmış gibiydi.

Arkama dönüp kadının olduğu yere baktım. Gitmişti.

Adam, barda boş bir tabure çekti ve oturmamı işaret etti. Sonra bana doğru eğildi, bir tutam saçımı kulağımın

arkasına itti, böylece ağzını kulağıma yaklaştırabildi. Onun sıcak soluğunu hissedebiliyordum. Elimde olmadan gözlerimi kapattım ve ona sokuldum.

"Cassie, senin için şampanya istedim," dedi. "Ben bir şeye bakıp geleceğim. Ben yokken, benim için bir iyilik yapmanı istiyorum." Parmağını çeneme koyup hafifçe gezdirdi. Gözlerimin ta içine bakıyordu. Bu adam insanı büyülüyordu. Güzel ağzı benimkine yalnızca birkaç santim uzaklıktaydı.

"Ben yokken, külodunu çıkar. Onu yere, barın altına at. Ama kimse görmesin."

"Burada mı? Şimdi mi?" Barın üzerindeki aynada kendimi ve kaşlarımın kalktığını gördüm.

Dudaklarında muzip, kusursuz bir gülümseme belirdi. İki günlük kirli sakalı ona güzelliğinden hiçbir şey kaybettirmiyordu.

Dönüp onun gidişini izledim. Veranda kapısının ardındaki havuza doğru yürüyordu. Cama yansıyan mavi ışıklarla aydınlatılmış suyun dışında, dışarısı karanlıktı. Grubu izlemek için toplanan kayıtsız kalabalığa baktım. Açılış parçası karmaşık ve gürültülüydü; baslar içimde çalıyordu sanki. Kadınlar tuvaletine doğru baktım. Taburemden kalkarsam, bir daha barda yer bulamayabilirdim. Sonra o da beni bulamazdı.

Salon doluyordu. Işıklar biraz daha loş hale getirildi. Önümde bir kadeh soğuk şampanya duruyordu. Bir barda tek başımaydım ve sırf seksi, genç bir adam bunu benden istediği için iç çamaşırımı çıkarmayı düşünüyordum. Ya yakalanırsam? Uygunsuz davranışlarda bulunmak yüzün-

den dışarı atılırdım mutlaka. Üzerimde hangi külodumun olduğunu hatırlamaya çalıştım. Siyah tanga. Basit, ipek. İnsanların ortasında fark edilmeden külodunu çıkarmak, kızlar için hazırlanmış rehberlerden öğrenmediğim bir şeydi.

Tabureyi bara yaklaştırdım. Sonra, aynada kendimi izleyerek bir deneme yaptım. Alt kolumu ve elimi kucağıma koydum; üst kolum ve omzum ise barın üst tarafında hareketsiz görünüyordu. Güzel, olacak gibiydi. Hızla hareket ettim; barın altındaki elimle eteğimin önünü topladım. Diğer elimi uyluğumun üzerinde yukarı doğru kaydırdım; parmağımı tangaya geçirdim, popomu hafifçe tabureden kaldırdım, destek almak için de topuklarımı taburenin altında dayadım. Tam ben vargücümle külodu çekiştirirken, şarkı bitti. Yırtılma sesini sadece benim duyduğumu sandım; bir plağı çizen iğne sesi gibiydi. Ama arkası bana dönük duran, kafasını kazıtmış bir adam bu sesin nereden geldiğini anlamak için dönüp baktı. Donakaldım. Ah, hayır.

Ona beceriksizce gülümsedim, sonra gergin bir kahkaha attım. Bu adam da Will'inki gibi kısık gözlerini insana dikerek bakıyordu ama onun gözleri buz mavisiydi. Siyah takım elbise ve siyah gömlek giymiş, siyah kravat takmıştı. Otuzundan çok ellisine yakın bir adam olarak, bir futbol oyuncusunun esnek ve dinç vücuduna sahipti.

Bana doğru eğildi. "Çıkarmadın mı daha?" Yüzümdeki şok ifadesini eğlenmiş gibi bir gülümsemeyle karşıladı. Sonra viskisinden bir yudum aldı, boş bardağı bıraktı ve

elinin tersiyle ağzını sildi. "Külodunu, yani. Çıkardın mı?" dedi İngiliz aksanıyla.

Onu kimsenin duyup duymadığını anlamak için etrafıma bakındım. Ama müzik grubu yeniden çalmaya başlamıştı.

"Sen kimsin?"

"Asıl soru şu: Aşama'yı kabul ediyor musun?"

"Aşama mı? Ne? Sen? Ben diğer adamla birlikte olacağımı sanmıştım."

"Seni temin edebilirim, Cassie, benimle emin ellerdesin. Aşama'yı kabul ediyor musun?"

"Ne olacak?" Paniğe kapılarak etrafıma bakındım. Ama kimse bize bakmıyordu, herkes grubu izliyordu. Bizim neden konuştuğumuz kimsenin umurunda değildi. Sanki görünmez olmuştuk.

"Ne olacak?" diye sordum yine.

"İstediğin her şey, istemediğin hiçbir şey."

"Hepiniz bunu söylemek üzere mi eğitildiniz?" diye sordum, şaka yapar gibi. Bunu kesinlikle onunla yapabilirdim. Tangamı tekrar çekiştirdim; bu kez tam uyluklarımın üzerine geldiğinde grup müziği kesti. Ben de çok rahatsız bir durumda kaldım.

"Aşama'yı kabul ediyor musun, Cassie? Bunu yalnızca üç kez sorabilirim," dedi sabırla. Gözleri eteğime kaydı.

"Belki kadınlar tuvaletine gidersem…"

Döndü ve barmeni çağırdı.

"Hesabı alabilir miyim? Hanımefendinin şampanyasını da ekleyin, olur mu?"

"Bir dakika. Gidiyor musun?"

Gülümsedi ve cüzdanından iki yirmilik çıkardı.

"Gitme," dedim. Kolumu barın altından çıkardım ve onun sert koluna koydum. "Aşama'yı kabul ediyorum."

"Aferin," dedi ve parayı tekrar cüzdanına koydu.

Ceketini çıkardı ve kucağımda tutmamı istedi. Barda yanımda durarak, sanki grubu izlermiş gibi yana döndü. Taburemi geriye doğru hafifçe çektiğinde, bir an ne olduğunu anlayamadım. Sırtıma yaslandı, sıcak ağzını kulağıma yaklaştırdı. Sırtımda, ilk adamın elini koyduğu yerde, onun ereksiyonunu hissedebiliyordum.

"Cassie, bu elbiseyle çok güzel görünüyorsun ama o külodun çıkması gerek, hemen şimdi," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Çünkü seninle oynayacağım, senin için de bir sakıncası yoksa."

"Burada mı? Şimdi mi?" diye yutkundum.

"Ah evet."

"Ya biri bizi yakalarsa?"

"Kimse yakalamayacak. Söz veriyorum."

Sırtım onun göğsüne dönüktü, ikimiz de gruba doğru bakıyorduk. Sağ elini eteğimin altına kaydırdı ve uyluklarımla tangam arasındaki gediği takip etti. Ustaca bir hamleyle parmağını içime sokuverdi. Islanmıştım. Bu delilikti. Grup tempoyu hızlandırdı, solistin sesi müzik aleti gibiydi. Adamın parmakları tangamın lastiğine asılırken, kızın ağzından şarkının sözleri çağlayarak çıkıyordu adeta.

"Kaldır, aşkım," diye emretti adam ve yine ustaca bir zamanlamayla, yırtılmış olan tangayı dizlerime doğru kaydırdı. Külodu hemen dizlerimden aşağı indirdim ve ar-

sızca yere attım. İçerisi karanlık, gürültülü ve kalabalıktı. Çığlık atsam bile kimsenin ruhu duymazdı.

Elinin bacaklarımın arasında daireler çizdiğini, beni kışkırtmaya çalıştığını hissediyordum. Kulağımın içine doğru solumaya devam ediyordu. Nasıl göründüğümüzü düşündüm, müzik grubunu izleyen sevgi dolu çift. Yalnızca ikimiz, onun sağ elinin beni altüst ettiğini biliyorduk. Kimsenin bakmadığından emin olunca daha da cesaretlendi, diğer elini sağ mememe koydu ve bir süre orada oyalandı. Sonra avucuyla sağ mememin çevresinde daire çizdi ve meme ucumun sertleştiğini hissetti.

"Keşke memenin ucunu ağzıma alabilseydim. Ama yapamam çünkü insanlarla dolu bir salondayız," diye fısıldadı kulağıma. "Bu daha da çok ıslanmanı sağlıyor mu?"

Ah Tanrım, sağlıyordu. Başımı salladım.

"Şimdi parmaklarımı içine soksam, yine ıslak olur musun?"

"Evet," dedim.

"Söz mü?"

Başımı salladım. Sonra diğer elinin kucağımdaki ceketin altında yeniden harekete geçtiğini hissettim. Uyluklarımdan yukarı kaydı ve bir parmak beni araladı. Bunun üzerine az kalsın yana yuvarlanacaktım ama o beni sıkı sıkı tuttu. Sağ bacağımı iterek biraz daha açtı. Ben de altında olanları kimse görmesin diye, ceketi biraz daha yaydım.

"Şampanyandan bir yudum daha al, Cassie," dedi. Soğuk bardağı elime aldım ve baloncukları dilimde hissettim. "Senin hemen burada gelmeni sağlayacağım."

Ben daha ağzımdaki şampanyayı yutamadan, parmakla-

rı beni daha da açmaya çalışmaya koyuldu. Bunun verdiği his muhteşemdi. Boğulur gibi bir ses çıkardım. Yakınımızda duran hiç kimse, olabilecek en şahane şeylerin bana yapıldığını bilemezdi.

"Hissediyor musun, Cassie?" diye fısıldadı kulağıma seksi bir aksanla. "Bana doğru sokul, bebeğim," dedi. "İşte böyle."

Onun beni avuçlamış olan eline doğru itiyordum kendimi. Başparmağı etrafımda daireler çizerken, parmakları içime girip çıkıyordu. Gözlerimi kapattım. Bütün bedenim onun güçlü eline teslim olmuştu sanki.

"Sana yaptıklarımı kimse göremez," diye fısıldadı. "Herkes, sana müzik grubunu ne kadar beğendiğimi söylediğimi sanıyor. Bunu hissedebiliyor musun?"

"Evet, ah Tanrım, evet."

Yeniden sırtıma yaslandı. Ben de bu müthiş güzelliğe dayandım, sağ elimi uzattım ve çalışmakta olan omzunu tuttum; sol elimle ise ceketi düzgün tutmaya çalışıyordum. Başparmağı o sihirli daireleri çizerken, usta parmakları içime girip çıkarken, gergin kol kaslarını hissedebiliyordum. Beni bir enstrüman gibi çalıyordu. Salonun karanlığında, müziğin ritminde, zevk dalgalarında kendimi kaybetmiştim. Yalnızca parmaklarını değil, daha fazlasını istiyordum içimde. Onu istiyordum. Hepsini. Sağ bacağımı açtım; o da bunu parmaklarının daha derini keşfetmesini istediğime dair bir işaret olarak algıladı. Başımı öne doğru eğdim. Kendimi tamamen müziğe kaptırmış gibi görünmek istiyordum ama bu adamın bedenimde tekrar tekrar yarattığı

dalgalarla sarsılıyor, doruğa varmak üzere olduğumu hissediyordum.

"Cassie, hissedebiliyorum. Elime geleceksin, değil mi bebeğim?" diye fısıldadı.

Sağ elimle bara tutundum; trans halinde odanın karardığını hissettim; müzik, bir iniltiye (benim miydi?) karıştı ve geriye doğru sarsıldım. O, dalgalar birbiri ardına içime hücum ederken beni tutan bir duvar gibiydi. Ah, Tanrım! Bunu bana yapabildiğine, burada yapabildiğine inanamıyordum. Bazıları yalnızca yarım metre uzağımda olan yabancılarla dolu, karanlık, gürültülü bir salonda boşalmış olduğuma inanamıyordum. İçimdeki dalgalar sakinleşirken, etrafımı yeniden görmeye başlarken, onun parmakları da yavaşladı. O, bir an bana sarılarak hareketsiz durdu. Ben hafifçe yana kayınca, parmaklarını hafifçe çekti ve açık olan bacaklarımda gezdirdi.

Şampanya kadehimi önüme itti. "Sen korkusuzsun, Cassie."

Titreyen elimle şampanyayı alıp bir dikişte içtim ve boş kadehi biraz fazla gürültülü bir şekilde bara bıraktım. Gülümsedim, o da gülümsedi. Sanki bana ilk kez bakıyor gibiydi.

"Muhteşemsin, bunu biliyorsun değil mi?"

Bir zamanlar inandığım gibi, kendimi yerecek bir şey söylemek yerine, "Teşekkür ederim," dedim.

"Ben sana teşekkür ederim," dedi, barmene işaret edip hesabı isteyerek. Yine iki yirmilik çıkardı.

"Üstü kalsın," dedi barmene. Sonra cebinden bir şey

çıkardı. “Bu senin için,” dedi. Bozuk parayı andıran şeyi havada salladı ve barın üzerine bıraktı.

Elini kaldırdığında, bar ışıklarının altında parlayan ve üzerinde Cesaret yazan İkinci Aşama bilezik süsümü gördüm.

“Çok güzeldi,” dedi, saçlarımı öperek. Kucağımdan ceketini aldı ve kalabalığına arasında gözden kayboldu.

Süsümü güvenceye aldıktan, ona ve bileğimdeki bilezikteki eşine hayranlıkla baktıktan sonra, tabureden aşağı kaydım. Bacaklarım pelte gibi olduğu için az kalsın yere, oraya fırlattığım tangamın yanına kapaklanacaktım. Karanlık kalabalığın arasında ilerlerken, hâlâ soluk soluğaydım, görüşüm de bulanıktı. Yüksek topuklu ayakkabı giymiş, ufak tefek bir kıza çarptım, az kalsın onu yere deviriyordum. Önce Tracina’yı tanıyamadım, çünkü çok süslenmişti. Kıvırcık saçlarını kabartmıştı, kahverengi teni, su yeşili elbisesiyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Şık bir takım elbise giymiş ve kravat takmış olan Will’i de tanımadım tabii. O kadar… seksi görünüyordu ki.

“Gördün mü?” dedi Tracina, Will’in göğsüne sertçe vurarak. “Will’e sen olduğunu söylemiştim!”

Lanet olsun! Bu olamaz! Şimdi değil. Burada değil.

“Selaammm!” diyebildim.

“Seni… ve o adamı görür görmez, ‘Will, bak, Cassie biriyle *çıkmış!*’ dedim,” dedi Tracina parmaklarını şaklatarak. Bunları şarkı söyler gibi söylemişti. Çok sarhoştu, ayakta sallanıyordu.

Will gergin ve rahatsız görünüyordu. O adamın karnına yaslandığımı, omzunu kavradığımı, kıvrandığımı gördüler

mi? Ah Tanrım! Ne yaptığımızı anladılar mı acaba? Tabii ki hayır. O kadar karanlık, o kadar gürültülüydü ki. Nerede duruyorlardı? Paniğe kapılmıştım ama artık müzik grubu hakkında konuşmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Sonra da tüyecektim.

"O nereye gitti?" diye sordu Tracina.

"Kim?"

"Yakışıklı sevgilin?"

"Ah… arabayı almaya gitti. Gidiyoruz biz. Gitmemiz gerek. Evet…. Öyleyse…" Boynumdan ve ensemden terlerin süzüldüğünü hissedebiliyordum.

"Ama grup bir bölüm daha çalacak. Bu biletleri bulmak çok zordur Cassie."

"Belki de bu gece için yeterince müzik dinlemişlerdir," dedi Will soğuk bir sesle, birasından bir yudum alarak. Bir kıskançlık mı seziyordum? Bana bakamıyordu bile. Oradan çıkmak zorundaydım.

"Şey, onu bekletmek istemiyorum… yarın görüşürüz," diye mırıldandım ve el sallayarak hemen asansöre yöneldim.

Lanet olsun! Asansörde tek başımaydım; sanki zemin kata inmemi hızlandıracakmış gibi aşağı yukarı zıpladım. Bir an önce dışarı çıkıp kendimi toplamalıydım. Bir yabancının bana dokunmasına, parmaklarıyla içime girmesine, üstelik bunu insanların arasında yapmasına, beni neredeyse çıldırtmasına izin vermiştim. Bütün bunlar olurken patronum ve sevgilisi de birkaç metre ötemdelerdi! Neler görmüşlerdi acaba? Bu kadar şahane ve seksi bir şey nasıl olurdu da böyle bir terslikle karşılaşırdı? Ama şimdilik

buna boş vermek zorundaydım. Matilda'yla konuşacaktım. O ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Asansörün kapıları açıldı. Lobiyi hızlı adımlarla geçtim ve cam kapılardan dışarı çıktım. Çok güzel bir geceydi, hava insanı canlandırıyordu. Limuzin beni tam bıraktığı yerde bekliyordu. Şoförün müdahalesine fırsat bırakmadan arka kapıyı açtım ve arabaya binip oturdum. Hâlâ gece havasının eteğimi havalandırdığını ve bacaklarımın arasındaki nemi serinlettiğini hissedebiliyordum.

6

Her mayıs ayında, Magazine Caddesi'ndeki Spring Fling Festivali, gündüz faaliyetleri açısından Frenchmen Caddesi'nin ne kadar az şey vaat ettiğinin altını çiziyordu. Neredeyse on kilometre boyunca uzanan alışveriş, müzik ve yaya trafiği, kalabalıkları Lower Garden District'teki restoran ve kafelere çekiyordu. Marigny'de böyle bir imkân yoktu. Frenchmen, gece hayatının olduğu bir yerdi, insanlar buraya caz dinlemeye ve sarhoş olmaya geliyorlardı. Bir önceki günün fişlerine bakarken, Will'in yüzü her şeyi anlatıyordu. Emektar hesap makinesinde tuşlara basarken kollarındaki kaslar seğiriyordu.

"Babam *bu* binayı almak ve *bu* caddede gündüzleri çalışan bir kafe açmak zorunda mıymış sanki? Castille'ler neden kalkıp da o evi tam karşımıza dikmişler?"

Kalemini düşürdü. Mali açıdan kötü bir ay olmalıydı.

"Özel teslimat," dedim, havayı yumuşatmaya çalışarak. Masasında duran, onun için taze pişirdiğim kahveyi işaret ettim. Bakmadı bile.

"Arka taraftaki otoparka altı tane masa koysak, fenerler assak, müzik de çalsak ve oraya veranda desek nasıl olur? Çok güzel olabilir. Daha sessiz, sakin," dedi hülyalara dalarak.

Oradaki benmişim ya da bir başkasıymış, fark etmiyordu onun için.

O sırada Tracina çalışma odasına daldı.

"Eğer yenilik düşünüyorsan, önce tuvaletleri, kırık iskemleleri ve verandadaki lanet olası yer karolarını halletmen gerek, bebeğim." Çantasını köşedeki iskemlenin üzerine fırlattı. Sonra, bol beyaz tişörtünü Will ile benim gözümüzün önünde çıkardı ve çantasından çıkardığı kırmızı tişörtü giydi. Gece vardiyasında hep bu tişörtü giyiyordu. İnce, biçimli vücuduyla o kadar rahat, o kadar kendinden emin görünüyordu ki.

Gözlerimi kaçırmaya çalıştım.

Spring Fling Festivali Will'in canını Mardi Grass ya da caz festivali nedeniyle iş kaybetmekten daha çok sıkıyor ve saçlarının beyazlamasına neden oluyordu. Ama kır saçlar Will'i çok daha yakışıklı gösteriyordu. Yaşlandıkça daha iyi görünen insanlardandı Will. O sabah Tracina araya girmeden önce bunu söylemek üzereydim. Yaşadığım iki kaçamak ve bunların bende yarattığı cesaret sayesinde her türlü şeyi söyleyebilir olmuştum artık. Hatta daha fazla küfür etmeye de başlamıştım; bu durum karşısında zavallı Dell ve onun küçük, kırmızı cep İncil'i dehşete kapılıyordu.

"Kabalalık mı bugün?" diye sordu Tracina tişörtünü kemerinin içine sokarak.

Onun vardiyası başlarken benimki bitiyordu; devredecek masa da yoktu. İçerisi bomboştu.

"Pek sayılmaz."

"Hiç," dedi Will. "Spring Fling."

"Siktiğimin Spring Fling'i," dedi Tracina zıplayarak odadan çıkarken.

Onun hoplayıp zıplayan atkuyruğuyla koridoru geçip yemek salonuna gidişini izledim.

"Deli kız," dedim.

"Hem de ne deli," diye karşılık verdi Will, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. Bunu o kadar sık yapıyordu ki kafasında oyuklar olup olmadığını merak ediyordum. Sonunda benim orada olduğumu fark etmiş gibiydi. Başını kaldırıp bana baktı. "Bu akşam için planın var mı?"

"Hayır."

"O adamla görüşmeyecek misin?"

"Hangi adamla?" diye sordum şaşırarak.

"Halo'daki adam."

"Ah şu adam," dedim, kalp atışlarım hızlanarak. O gecenin üzerinden haftalar geçmişti ve Will de Tracina da bu konuyu açmamışlardı. Tracina o gece sarhoş olduğu için hatırlamıyor olabilirdi. Will de böyle şeylere burnunu sokmazdı. Bir şey mi görmüştü acaba?

"O adam bir gecelik bir flörttü. Aramızda bir şey yoktu."

Will, sanki bir şeyleri farklı hatırlıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Aranızda bir şey yok muydu?" Hesap makinesine döndü ve tuşlara basmaya devam etti. "Ben de inandım."

Matilda'ya bir S.E.C.R.E.T. randevusuna çıktığımda ta-

nıdığım biriyle karşılaşmam halinde ne yapmam gerektiğini sorduğumda, doğru söylemenin her zaman yalandan daha iyi olduğunu söylemişti. Yine de yalan söylüyordum işte.

"Will, Tracina geldiğine göre, ben gidiyorum. Yarın görüşürüz," dedim, kaçmaya hazırlanarak.

"Cassie," dedi Will. Birden irkildim.

Lütfen bana daha fazla soru sorma, diye dua ettim içimden.

Will gözlerimin içine baktı. "Kahve için teşekkürler," dedi.

Başımla selam verdim ve dışarı çıktım.

"Cassie!"

Bu kez ne istiyordu? Döndüm ve başımı kapıdan içeri uzattım.

"O gece… gerçekten çok iyi görünüyordun. Hatta harika."

"Ah, teşekkürler," dedim, ergen kızlar gibi kızardığımdan emindim. Ah, Will. Zavallı Will. Zavallı Kafe Rose. Bir an önce bir şeyler yapmak gerekti.

Bu kaçınılmazdı. O akşam Tracina'nın yüksek topuklarından biri kaldırımdaki bir boşluğa girmiş. Ayak parmakları öne doğru gitmiş ama topuğu boşluğa sıkışmış ve kuş gibi ayak bileği burkulmuş. Kaldırımdaki girinti çıkıntılar ve işe gelirken o kadar topuklu ayakkabıları giymenin tehlikeli konusunda uyarılmıştı oysa. Ama kadınların gösteriş merakı işte. Bu arada olan bana oldu çünkü Tracina'nın şişen ayağı normal, zarif haline dönene kadar onun gece vardiyalarından birkaçı bana kaldı. İş programım konu-

sunda kendisini bilgilendirmemi isteyen Matilda'ya bundan yakındım. Bundan sonraki fantezimin Köşk'te gerçekleşmesini umut ediyordum; aynı zamanda bunun bir an önce olmasını da hayal ediyordum. Ama görünüşe göre bu ay fantezisiz geçebilirdi. "Sorun değil," dedi Matilda. "Gelecek ay iki etkinlik birden planlarız." Ama yine de caz bardaki oyuna dair anılar yavaş yavaş soluyordu ve işin gerçeği, ben daha fazlasının özlemini duyuyordum.

Masaları silerken tek düşünebildiğim Tanrı'ya şükürler olsun ki, Spring Fling var idi. Eğer kalabalık olsaydık, bir hafta boyunca çift vardiya çalışamazdım. Gündüzler çok sakin geçiyordu ama akşam üstleri, şehrin bizim olduğumuz kısmının üzerine daha da hüzünlü bir hava çöküyordu. Sokak lambalarının ışığını izleyen o kadar az müşteri vardı ki, kafe yalnızlık hissi veren bir tablo havasına bürünüyordu. Will, Tracina'ya yardım etmek için onun evinde kalıyordu. Bu nedenle üst katta onun güven veren varlığı da yoktu. Umursamıyordum. Okumam gereken iki güzel kitap vardı; hatta gözü kara davranıp boş zamanlarımı fantezi günlüğüme düşüncelerimi yazarak geçiriyordum. S.E.C.R.E.T.'ın bana verdiği tek ödev buydu.

Kapıdaki çanlar çalarak bana gece müşterisi olduğunu düşündüğüm birinin geldiğini haber verdiğinde de bunu yapıyordum. Ama gelen, hamur işlerini teslim eden adamdı. Bu garipti, çünkü böyle adamlar şafak vakti, Dell'in faturayı imzalamak üzere ortalarda olduğu zamanlarda gelirlerdi. Aşçıyı saatler önce göndermiştim; çünkü saat akşam yediden sonra yalnızca kahve ve tatlı servisi yapıyordum. Ve de yalnızca paket servis vardı. Döndüğümde

eşofman üstü giymiş, genç bir adamla karşılaştım. Hamur işi kutularının bulunduğu el arabasını iterek, tek kelime etmeden yanıma geldi.

"Özür dilerim," dedim taburemden aşağı kayıp günlüğümü arkama saklayarak. "Biraz geç kalmadınız mı? Normalde sabahları…"

Yanımdan geçti, eşofman üstünün kapüşonunu çıkardı ve omzunun üzerinden bakıp bana gülümsedi. Kısa kesilmiş saçları, heykeltıraş elinden çıkmış gibi bir yüzü, mavi gözleri vardı. Kolları dövmelerle kaplıydı. Gözümün önüne lisede canımı yakan haylaz oğlanların görüntüleri geldi.

"Ben bunları mutfağa bırakayım. Seninle orada buluşuruz?" dedi elindeki dosyayı kaldırarak.

İçimden bir ses bir tepsi börekle iki düzine tarttan çok daha fazlasını alacağımı söylüyordu. Onun kapıları yumruğuyla açıp karanlık mutfağa girmesinden saniyeler sonra, bir şangırtı duydum. Will'in üst katta olmadığına sevindim. Kakofoni yalnızca bir kez yaşanmadı. Aşama aşama gerçekleşti. Önce bir şangırtı, ardından bam güm sesleri, derken tekrar bir metalik kâbus.

"Ah Tanrım!" diye bağırdım, arkasından inlemeler gelen mutfak kapısına koşarak. "İyi misin?"

Kapıyı itip açtım ve bir bedenin, onun bedeninin hafifçe kımıldadığını hissettim. Duvarı yokladım ve floresan lambaları yaktım. İşte orada, yerde yatıyor, kaburgalarını tutuyordu. Değişik pastel renklerde kurabiyeler yere yayılmış, soğuk hava deposuna doğru yuvarlanıyordu.

"Her şeyi mahvettim," diye homurdandı.

İçimden gülmek geliyordu ama kalbim henüz o kadar sakinleşmemişti.

"İyi misin?" diye sordum yine. Sanki arabanın altında kalmış bir köpekmiş ve hızlı hareket edersem kaçacakmış gibi, ihtiyatla yaklaştım ona.

"Sanırım evet. Of, dağınıklık için özür dilerim."

"Sen şu adamlardan biri misin… anlarsın işte?"

"Evet. Seni 'gafil avlamam' gerekiyor. Ta-ta! Of," dedi, dirseğini tutarak tekrar yere çöktü. Bu arada yanlışlıkla bir kutu cevizli turtanın üzerine oturmuştu.

"Beni bir bakıma gafil avladın aslında," dedim, onun yarattığı dağınıklığa bakıp gülerek. Görünüşe göre, el arabasıyla Dell'in çelik mutfak aletlerine yığınına çarpmış, bütün tencerece ve tavalar da yere yuvarlanmıştı.

"Yardım ister misin?" diye sordum elimi uzatarak. Nasıl bir yüzdü bu. Eğer haylaz bir oğlan aynı zamanda melek gibi olabilirse, bu genç adam öyleydi işte. Yirmi sekiz, en fazla otuz yaşındaydı. Onun da hafif bir Kajun aksanı vardı, bildik ve çok seksiydi. Dirseğine daha iyi bakabilmek için eşofman üstünün fermuarını açtı, onu omzundan silkeleyerek çıkardı ve yere attı. Beyaz dar tişörtünün altında bir boksörün karın kaslarına sahip olduğu gerçeğinin farkındaydı. Kolları ve omuzları dövmelerle kaplıydı.

"Yarın çok güzel bir morluk olacak," dedi yanımda dikilerek.

Uzun boylu değildi ama seksi yabaniliği ona inanılmaz bir hava veriyordu. Acısı iyice azalınca, kedi gibi geriye doğru gerindi. Beni süzüyordu.

"Vay be! Gerçekten güzelmişsin," dedi.

"Ben… sanırım buralarda bir ilkyardım çantası olacaktı."

Onun yanından geçip ofise doğru ilerlerken, beni dirseğimden tuttu ve yavaşça kendine doğru çekti.

"Evet? Yapacak mısın?"

"Ne yapacak mıyım?" diye sordum. Gözleri kesinlikle elaydı.

"Bu Aşama'yı benimle yapacak mısın?"

"Böyle söylememen gerekiyor."

"Lanet olsun," dedi, acı çeker gibi.

Çok tatlıydı ama pek hızlı değildi. Ben de bunu önemsemiyordum.

'Aşama'yı kabul edecek misin?' diye sorman gerek."

"Doğru. Aşama'yı kabul edecek misin?"

"Şimdi? Burada? Seninle?"

"Evet. Burada. Benimle," dedi, başını eğdi ve yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Kaba görünümüne ve üst dudağındaki ince yara izine rağmen, hayatımda gördüğüm en beyaz dişlere sahipti. "Beni yalvartacak mısın?" diye ekledi. "Peki öyleyse. Çok lütfen!"

Bundan keyif alıyordum. Oyunu biraz daha uzatmaya karar verdim. "Bana ne yapacaksın?"

"Bunu biliyorum," dedi. "İstediğin her şeyi yapacağım, istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

"İyi cevap."

"Gördün mü? Tamamen çuvallamıyorum." Çok tatlı ve çok seksiydi. "Evet? Aşama'yı kabul edecek misin?"

"Hangisini?"

"Şey… üçüncü sanırım. *Güven!*"

"Tamam," dedim mutfaktaki hasarı inceleyerek. "Tam burayı kapatmak üzereyken geliyorsun ve ortalığı, saat-

lerce temizlik yapmamı gerektirecek şekilde mahvediyorsun." Ellerimi kalçalarıma koydum ve karar vermek için gerçekten düşünmem gerekiyormuş gibi gözlerimi kısarak baktım. Sahiden çok eğlenceliydi. "Gerçekten sen kendinin buna uygun…"

"Anlamıyorum. Aşama'yı kabul etmediğini mi söylüyorsun?" Gerçekten acı çeker gibi bir hali vardı. "Lanet olsun! Her şeyi mahvettim!"

Uzun bir sessizlikten sonra, "Hayır… Aşama'yı kabul ediyorum," dedim.

"Yaşasın!" dedi, ellerini sertçe çırparak. Kıkırdadım. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Cassie." Floresan lambaları söndürdü. Artık içerisini yalnızca mutfak camından içeri süzülen sokak lambalarının loş ışığı aydınlatıyordu. Bana doğru bir adım attı ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

Sonuçta beni gafil avlayan özel gece yarısı teslimatı ya da kaza değildi. *Buydu*. Bu öpücük. Birden beni mutfağın soğuk fayans duvarına yaslamıştı; kendi sıkı vücudunu benimkine, bunda ne kadar istekli ve kararlı olduğunu anlamama yetecek kadar sertçe bastırıyordu. Ah Tanrım, sertleştiğini hissedebiliyordum. Bir saniye sonra, tişörtüm çıkarılmış ve yere, onun eşofmanının üstüne atılmıştı. İlk iki sefer öpüşme olmamış, ben de bunun eksikliğini hissetmemiştim. Ama bu, bu başka bir şeydi. Dizlerim çözülüp öyle bir hale geldi ki, ellerini belime götürüp yere düşmemi engellemek zorunda kaldı. En son ne zaman böyle, tam doğru dozda bir acelecilikle öpülmüştüm? Hayatım boyunca hiç olmamıştı bu.

Dili ağzımı keşfediyor, benimkiyle uyumlu bir ihtiyaçla dilimi arıyordu. Belli belirsiz bir şekilde, en sevdiğim tarçınlı sakızın tadını alıyordum ondan. Birkaç saniye daha süren derin öpüşmenin ardından, alt dudağımı hafifçe ısırdı. Sonra o güzel ağzını ağzımdan çekip boynumun kenarına kaydırdı; yokladı, öptü ve sonunda köprücük kemiğimin hemen üzerinde bir noktada karar kıldı. Arzuyla orayı öperken içimi çektim. Elleri, ağzının yolunu açıyor gibiydi; memelerimi sutyenimden kurtaran ellerini hevesle ağzı takip etti. Ağzı, meme uçlarımdan birinin sertliği onu diğerini yoklamaya itene kadar o mememin üzerinde dolaştı; bir yandan da elini kuşkulandığım şeyin doğru olup olmadığını anlamak istercesine kot pantolonumun önüne kaydırdı. Tamamen ıslanmıştım. Beni öpmeyi bıraktı ve parmaklarıyla beni keşfederken gözlerini gözlerime dikti. Gözleri cam gibi ve derindi. Sonra elini pantolonumdan çıkardı ve bir parmağını ağzına götürdü. O sırada geleceğimi sandım.

"Açlıktan ölüyorum. Sen şu pantolonu çıkar. Ben de masayı hazırlayayım."

Gözlerindeki vahşi ifade, kusursuz vücudunda parlayan ter, sinsi gülümseme. Tanrım, bu oğlan beni çıldırtıyordu. Her yere bulaşan kremalı tatlıya baktım.

"Burada? Mutfakta mı?" diye sordum kemerimi çözerken.

"Tam burada." Dövmeli kolunu şöyle bir savurup, Dell'in lekesiz çelik tezgahının üzerindeki kalan kap kacağı da devirdi. Metal kâseler, tencereler, tavalar, teller ve plastik malzemeler gürültüyle yere saçıldı. Ardından alt-

taki raftan kareli bir masa örtüsü kaptı ve metal zeminin üzerine serdi. Pantolonu ayaklarımdan çıkardım ve kollarımla çıplaklığımı örterek öylece dikildim.

"Tatlı olarak ne var, biliyor musun?" diye sordu, dönüp bana bakarak. Tek kaşını kaldırmıştı. "Sen."

Bana doğru birkaç adım attı, beni kollarıyla sardı ve yine öpmeye başladı. Sonra yavaşça masanın üzerine kaldırdı ve bacaklarım aşağıya sarkar halde, orada bıraktı. Onun soğuk hava deposuna gidip içeride gözden kaybolmasını izledim.

"Bakalım…" dedi. Kollarında saklama kapları ve krema makinesiyle geri geldi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

"Gözlerini kapat ve sırt üstü uzan."

Bunu söyledikten sonra ayak bileklerimi kavradı ve beni masanın ucuna doğru çekti. Sonra utanç verici bir rahatlıkla bacaklarımı ayırdı. Kıkırdamayla karışık bir çığlık attım ama sonra göbek deliğimin ortasına krema sıkınca irkilerek durdum. Ciyakladım. Sonra iki meme ucuma da krema sıktı ve çıkardığı işe ciddi ciddi baktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Tatlı yapıyorum. Ben gerçek hayatta bir hamur işi aşçısıyım, ister inan ister inanma. Bakalım… bir tane daha…" Bunu söyledikten sonra kremayla göbek deliğimden aşağıya doğru bir çizgi çizdi. Sonra çikolata sosunun olduğu saklama kabını aldı ve yavaşça üzerime ondan da damlattı. Uzandı ve tek bir kiraz alıp göbek deliğimin üzerine yerleştirdi. Kıkırdamama engel olmaya çalışıyor ama yapamıyordum. Bütün bunlar çok soğuktu, insanı gıdıklıyordu ama aynı zamanda çok seksi ve sıcaktı. Eserine uzun uzun

baktı, sonra eğildi ve ağzını göbek deliğime dayadı, kirazı ağzına alıp kremayı yaladı. Ardından memelerimdeki çikolata sosunu yalamaya koyuldu. Hevesli ağzı aşağılara doğru indi. Yapış yapış elleri de onu takip etti, gövdemi, karnımı geçti ve bacaklarımı ayırdı. Dili sıcak ve hareketliydi. Önce tam olarak dokunmadan şöyle bir yokladı. Bunu yapmazsa öleceğimi sandım. Sonra, nihayet, ağzını bana dayadı ve hareketleriyle, sıcaklığıyla, yumuşaklığıyla beni adeta uyuşturdu. Etrafımda dolaşan ve dilinin hareketlerini tamamlayan parmaklarını hissedebiliyordum. Bunu daha önce hiç istemediğim kadar istiyordum. Beni öylesine hızlı uca çekti ki, düşmemek için masanın iki yanını kavramak zorunda kaldım.

Derken durdu.

"Neden duruyorsun?" dedim soluk soluğa. Onun aç gözlerine baktım, elinin tersiyle yanağındaki kremayı sildi.

"Cassie, dilimle neler yaptığımı hissedebiliyor muydun?"

Şey, evet. Ne yaptığını kesinlikle hissedebiliyordum. Bu beni çıldırtıyordu.

"Evet," dedim olabildiğince sakin bir şekilde.

"Bunu parmaklarınla yapmanı istiyorum. Benim önümde. Benim için."

"Ne yapmamı istiyorsun?" Ona bakarken kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Krema bulaşan yüzü hâlâ çok güzel görünüyordu.

"Senin kendine dokunmanı izlemek istiyorum," dedi.

"Ama… Nasıl yapıldığını bilmiyorum, gerçekten. Bece-

remiyorum. Başlayabiliyorum ama sonra… Ne bileyim… bir de sen izlerken, ben…”

“Bana elini ver.”

Gönülsüzce elimi uzattım. Elimi sıkıca tuttu ve sıcak ve ıslak olduğum yere götürdü. İşaret parmağımı ayırdı, üzerime koydu ve ağzını kullanarak beni yeniden ıslattı. Eli parmağıma daireler çizdirirken, ağzı da etrafımda dolaşıyordu. Ah Tanrım, inanılmazdı!

“Hangisinin tadı daha güzel bilmiyorum, sen mi krema mı,” dedi.

Ben ritmi tutturunca elimi bıraktı ve kendi parmaklarım devam etti. Bu arada o da ağzını yavaşça üzerimde hareket ettiriyordu. Elleriyle bacaklarımın iç kısımlarını kavrayıp masanın üzerine bastırdı. Bir an durdu ve beni izledi. Doyumun eşiğindeydin. Başımı arkaya attım ve bütün bu hislerin ayırdına varmaya, tadını çıkarmaya çalıştım. Kendime dokunurken beni izliyordu. Sonra ağzı parmaklarıma katıldı.

“Bunu hissediyor musun? Hoşuna gidiyor mu?” diye sordu ateşli hareketlerinin arasında.

“Ah evet,” dedim, her bir hamleyi hissederek ve kendiminkine uydurarak. Orgazmın nerede oluştuğunu bilmiyordum ama yeni bir yerden, onun ağzının ve ıslak dilinin ardında derinlerde bir yerden geliyor, ta özümden bir şeyleri dışarı çıkarıyordu. Parmaklarını iyice derine itti, diğer eli de bacaklarımı açık tutmak için baskı yapıyordu. Vücudumun her bir hücresi alev alıyordu. O da içimde oluşan bütün enerjiyi hissediyordu.

“Lanet olsun,” dedim, neredeyse olacaklardan korkar

gibi, sanki çok fazla şey olacak gibi. İşte o anda içimden beyaz bir sıcaklık fışkırdı. Kalçalarımı daha yukarı kaldırmak zorunda kaldım. O ise beni arzuyla öpmeye devam ediyordu. Yaşadığım sarsıntı o kadar güçlüydü ki kendimi bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak zorunda hissettim.

"Ahtanrımahtanrımahtanrım," diyebiliyordum yalnızca, kaygan masanın üzerinde kıvranırken. Kenardan aşağı yuvarlansam bile umurumda değildi, zevkten başım dönüyordu. Beni kavradı, her şeyimi sıkı sıkı tuttu ve uçurumdan aşağı indiğimi anlayana kadar da bırakmadı. Orgazmım dindiğinde, yüzünü hafifçe bacaklarımın arasına sürttü.

"Bu… vay be… gerçekten güçlüydü, Cassie. Hissedebildim."

"Evet. Öyleydi," dedim, az önce bir rüyadan uyanmışım gibi kolumu alnımın üzerinde sallayarak.

"Tekrar yapmak ister misin?"

Güldüm. "Bunu bir daha asla yapabileceğimi sanmıyorum."

Beni bıraktı, masanın altından iki havlu aldı ve bunları buzdolabının yanındaki lavaboda ılık suyun altına tutup ıslattı.

"Ah, yapacaksın."

"Seni nereden buldular?" diye sordum, yavaşça doğrulup otururken.

"Kim?"

Bacaklarımı masadan aşağı sarkıttım. Bana döndü ve ılık havluyla üzerimdeki yapışkanlığı silmeye başladı. "S.E.C.R.E.T.'taki kadınlar."

"Üye olmadığın sürece bunu söylemem yasak."

Diğer havluyla da yüzümü ve ellerimi sildi. Hem dikkatli ve titiz hem de nazikti.

"Çocukların var mı?" diye sordum durup dururken.

Uzun bir sessizlik oldu. "Benim… bir oğlum var. Çok fazla konuşuyoruz, Cassie."

Oğlunu gözümde canlandırabiliyordum. Tıpatıp ona benzeyen, yalnızca daha tombul yanakları olan ve dövmeleri olmayan küçük bir oğlan.

"Sana bunun için para mı ödüyorlar?"

Kollarımı siliyordu, havlu bileklerimin yumuşak derisi üzerinde dönüyordu. "Elbette hayır. Az önce yaptığım şey için bana para ödemelerine gerek yok. Bunu senin için her zaman yaparım."

"Peki senin çıkarın ne?"

Durdu, elim havludaydı. Birkaç saniye yüzüme ciddi ciddi baktı. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

"Neyi bilmiyorum?"

"Ne kadar güzel olduğunu."

Konuşamıyordum, kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Ona inanmaktan başka seçeneğim yoktu. O kadar içten görünüyordu ki. Her yerimi silme işini bitirince, kirli havluları omzuna attı. Eşofman üstünü yerden aldı ve bana giysilerimi uzattı. İkimiz de giyindik.

"Ortalığı temizlemene yardım edeyim," dedi, boş bir çöp kovasını ayağıyla odanın ortasına doğru iterek. Bütün kırık kutuları atmamız on dakikamızı aldı. Yerleri silmek için bir kovaya sıcak su doldurdum ve ona da geri kalanını tek başıma halledebileceğimi söyledim.

"Hiç istemiyorum ama artık gitmem gerek. Kurallar böyle. Tatlı için teşekkür ederim. Ve çatlayan kaburga için. Bir de kırık dirsek için tabii," dedi, bana doğru gelerek. Önce tereddüt etti, sonra bir adım yaklaştı ve dudaklarıma sıkı bir öpücük kondurdu.

"Müthişsin," dedi.

"Sen de müthişsin," dedim, bunu yüksek sesle söylememe şaşırarak. "Seni tekrar görecek miyim?"

"Olabilir. Ama ben pek şanslı değilimdir."

Sonra mutfak kapısından çıktı, bana göz kırptı ve kafeden ayrıldı. Onun karanlık caddede yürümesini izledim. Kapıdaki çanlar, ona veda edercesine çalıyorlardı.

Bütün kanıtları ortadan kaldırdığımı sanıyordum. Ama ertesi sabah aydınlıkta, Dell'in elinde bir bez ve bir tür özel solüsyonla lekesiz çeliğin üzerine eğilmiş olduğunu gördüm. Belki de hayal gücümün ürünüydü ama Dell bir yandan çalışırken bir yandan da bana azar dolu bakışlar fırlatıyordu sanki. "Poponun izi masama nasıl çıktı bilmiyorum ama bunu sormayacağım" der gibiydi.

Mutfakta tepsimi aradım; bulunca kapıdan çıkıp yemek salonuna geçtim ve bu kez de Matilda'nın suçlayıcı bakışlarıyla karşılaştım. Sekiz numaralı masada hareketsiz oturuyordu. Onun yanına gittim.

"Burada ne arıyorsun?" diye fısıldadım etrafıma bakınarak.

"O da ne demek, Cassie? Burası benim New Orleans'ta en sevdiğim kafelerden biri. Biraz vaktin var mı, konuşabilir miyiz?"

"Yalnızca bir saniyem var," diye yalan söyledim, mönüyü masaya bırakırken. "Burası çok kalabalık oluyor. Bir garsonumuz eksik, bu yüzden köpek gibi çalışıyorum."

Doğrusunu söylemek gerekirse, Matilda ile konuşmaktan kaçıyordum çünkü önceki akşamki adamla çok fazla konuşup ona çok fazla özel soru sorarak kurallara karşı geldiğimi düşünüp endişeleniyordum. Neredeyse boş olan kafede etrafıma bakındım. Kahvaltı kalabalığı yarım saat daha gelmezdi. Will benim kahvaltı vardiyasında olduğumu bildiği için muhtemelen hâlâ Tracina'nın evindeydi. İskemleye çöktüm, suçluluk duygusu yaşıyordum ama ne için olduğunu bilmiyordum.

"Dün gece eğlendin mi? Jesse ile?" diye sordu.

"Jesse? Adı bu mu?" Midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

"Evet, Jesse. Öncelikle, o kadar geç bir saatte gelmesi seni korkuttuysa özür dilerim."

"Her şey gayet iyiydi. Gerçekten iyiydi," dedim yere bakarak. "Ben… ondan hoşlandım."

"Bu da buraya gelmemin diğer nedeni. Sanırım sen de onu etkilemişsin, Cassie."

Kalbim birden heyecanla hop etti ama aynı zamanda bunun garip olanaksızlığının da farkındaydı.

"Bak, bu bazen olur. İnsanlar bir şekilde bir araya gelirler. Bir kıvılcım çakar ve birbirleri hakkında biraz daha fazla şey bilmek isterler. Şimdi… Sana şunu söyleyebilirim. Jesse ile görüşmenizi sağlayabilirim. Ama eğer seçimin buysa, burada duracaksın demektir. Yolculuğun Üçüncü

Aşama'da sona erecek. S.E.C.R.E.T.'ın dışında kalacaksın. O da öyle."

Yutkundum.

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diye ekledi, "Jesse'nin senin tipin olduğunu düşünmemiştim. Yani, Jesse çok seksi ama…"

"Evli mi?"

"Boşanmış. Ama bundan fazlasını söyleyemem, Cassie. Bunu düşün. Sana bir hafta veriyorum."

"O... beni görmek istiyor mu?"

"Evet. İstiyor," dedi Matilda biraz hüzünlü bir tavırla. "Bunu açıkça söyledi. Bak, Cassie, sana ne yapman gerektiğini söyleyemem ama şunu söyleyeceğim: Çok iyi gidiyor ve gelişim gösteriyorsun. Bunu görebiliyorum. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir adam için bu ilerlemeyi durdurursan, çok üzülürüm. Yolculuğunun bu kadar başında, sırf harika bir gece geçirdin diye…"

"Bu sık sık oluyor mu?"

"Birçok kadın kendini keşfetmeye vaktinden önce son veriyor. Çoğu bundan pişmanlık duyuyor. Sadece S.E.C.R.E.T.'ta değil. Hayatta da bu böyle."

Matilda elini elimin üzerine koydu. O sırada Will aceleyle mutfaktan çıkıp yemek salonunu geçti ve restoranın önünde çok dar bir alana onun kamyonetini paralel park etmeye kalkışan Tracina'nın yanına gitti. Oturduğum yerden bile bunun kötü bir fikir olduğunu görebiliyordum.

"Tanrım! Dur! Sana beni beklemeni söylemiştim!" diye bağırıyordu Will.

Tracina'nın verdiği cevabı duyamadım ama yüksek ses-

le ve hararetli konuşuyordu. Kamyonet yamuk duruyor ve kafenin önünde trafiğe engel oluyordu.

Erkek arkadaşının olması böyle bir şey, diye düşündüm. Birinin kız arkadaşı olmak da böyle bir şey. Günlerini zevkle hayal kırıklığı, sevgiyle bir parça nefret arasında mekik dokuyarak geçiriyorsun. Her hareketin bir başkası tarafından değerlendiriliyor, onay alıyor ya da reddediliyor. Ona sahip olmuyorsun, o da sana sahip olmuyor ama yine de onun bütün istek ve arzularından sorumlu oluyorsun. Bazılarını tatmin edebiliyorsun, bazılarını asla tatmin edemiyorsun. Şimdi bunu istiyor muydum? Bir adamın kız arkadaşı olmak istiyor muydum? Jesse denen bu adam hakkında hiçbir şey biliyor muydum? Kim bilir nerede yaşayan ve bir oğlu olan, dövmeli bir hamur işi aşçısı? Tamam, kimyamız uyuşmuştu. Ama yine de onu doğru dürüst tanımıyordum bile!

Ben zihnimde bunları ölçüp biçerken, dışarıda Tracina beceriksizce park edilmiş kamyonetten indi ve kapıyı çarparak kapattı. Onun anahtarları Will'in suratına doğru sallamasını ve sonra da ayaklarının dibine fırlatmasını izledim.

Will anahtarları aldı ve birkaç saniye öylece durdu. Dimdik karşıya bakıyordu.

"Biliyor musun?" dedim bir kez daha Matilda'ya dönerek. "Bunu düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım yok. Ne yapmak istediğimi biliyorum. Ben S.E.C.R.E.T.'ı istiyorum."

Matilda gülümsedi. Üçüncü Aşama bilezik süsümü

yavaşça avucuma bıraktı. “Jesse bunu sana vermeyi unutmuş. Ama sanırım ben bunu yapacak doğru kişiyim,” dedi.

Süsün üzerindeki sözcüğe baktım. *Güven.* Evet. İyi de doğru kararı verdiğime güveniyor muydum?

7

Ayrılmama ramak kalmasından üç hafta sonra, Dördüncü Aşama kartım modası geçmiş bir yöntemle, postayla geldi. Evimin merdivenlerini ikişer ikişer çıktım; zarfları görmek de beni o fantezileri tasarlamak kadar heyecanlandırıyordu. Her ay muhteşem bir partiye davetiye almak gibi bir şeydi bu. Jesse ile ilgili düşünceler aklıma gelmeye devam ediyordu; en çok da S.E.C.R.E.T.'ın onu, dövmeli bir hamur işi aşçısını benim "tipim" olarak seçmesine hayret ediyordum. Ama haklıydılar. Bu, benim erkekleri, hoşlandığım ve flört ettiğim kişileri çok dar bir alandan seçtiğimi fark etmemi sağlamıştı. Ancak S.E.C.R.E.T.'ta kalmak konusundaki kararımdan pişman değildim. Kendim hakkında vazgeçemediğim kadar çok şey keşfetmeye başlamıştım. Yine de kimi zaman onun kollarına, çarpık ve muzır gülümsemesine dair anılar zihnime hücum ediyor ve bütün vücudumun ürpermesine yol açıyordu.

Zarfı yırtarak açtım. İçinden daha küçük ve daha süslü bir zarf çıktı. Dördüncü Aşama kartım. Arkasına zarif

harflerle *Cömertlik* yazılmıştı. İçinde, ayın ikinci cuması Köşk'te düzenlenecek ev-yemekleri gecesine bir davetiye vardı. Köşk. Ev yemekleri. Cömertlikti gerçekten! Ancak uyulması gereken kıyafet tipi garip bir biçimde spesifik görünüyordu: *Lütfen siyah yoga pantolonu ve düz beyaz bir tişört giyin, saçlarınızı atkuyruğu yapın, koşu ayakkabısı değil, lastik pabuçlar giyin ve çok az makyaj yapın.* Bir tarafım Köşk'e gideceğim ama ultra-seksi ya da sofistike bir şeyler giymeme izin verilmediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Neyse, en azından öncesinde alışverişe gitmek zorunda kalmayacaktım. Ve en azından Köşke'e, hayal gücümü hem iyi hem de korkutucu açılardan çalıştıran bu efsanevi yere sonunda gidebilecektim.

Düşüncelerim kapının çalınmasıyla bölündü. Will? Onunla birlikte Metairie'de restoran malzemeleri müzayedesine gideceğime söz vermiştim. Yeni tepsilere, artık neredeyse kullanılmaz hale gelen eski iskemleler yerine yeni iskemlelere, bizimki gizemli bir şekilde dengesiz hale geldiği için düzgün bir hazırlık masasına ve kendi hamur işlerimizi yapmaya başlamak için fritöze ihtiyacımız vardı. Normal olarak Will, Tracina'ya birlikte gitmeyi teklif ederdi ama Tracina'nın ayağı hâlâ tam olarak iyileşmemişti. Artık koltuk değneği kullanmasına gerek yoktu ama yine de yemek salonunda topallayarak dolaşıyordu. Will de kaza yüzünden kendini suçlu hissediyordu. Tracina, şakayla karışık, Will'le flört ediyor olmasaydı ona dava açacağını bile söylüyordu. Onun şaka yapmadığından emindim. O günlük Will'in kız arkadaşının yerine geçecektim.

"Geldim!" diye bağırdım.

Zarfı dosyaya tıktım, dosyayı yatağın altına attım ve Will'in ikinci kez çalmasına fırsat bırakmadan kapıya koştum. Will'in üzerinde en sevdiğim gömleklerinden biri vardı; çok tatlı bir kırmızı renkte olan bu gömleği ona Tracina almıştı. Tracina ne kadar sinirimi bozsa da, onun Will'in çok daha iyi giyinmesini sağladığını, hatta onu saçlarını biraz daha kısa kestirmesi konusunda ikna ettiğini itiraf etmek zorundaydım.

"Selam! İçeri gelsene."

"Arabayı kötü yere bıraktım. Sen hazır olunca aşağı gel. Kornamı duymadın mı?"

"Özür dilerim… hayır, ben… elektrikli süpürgeyi çalıştırmıştım."

Will benim dağınık evime, süpürülmemiş oturma odama baktı. "Peki," dedi. "Ben aşağıda bekliyorum seni."

Will, kısa yolculuğumuz boyunca mesafeli ve dalgın görünüyordu. Ne zaman sevmediği bir şarkı çalsa, ya da güzel bir şarkının ardından gürültülü bir reklam başlasa, radyo kanalını değiştiriyordu.

"Sinirli görünüyorsun," dedim.

"Biraz canım sıkkın, sanırım."

"Neden canın sıkkın?"

"Neden umurunda?"

"Ne demek 'neden umurunda'? Ben senin arkadaşınım, Will. Sorabileceğimi düşündüm."

Will bunun üzerine bir süre konuşmadı. Sonunda ben de başımı camdan dışarı çevirip onu kendi haline bıraktım. Sonunda daha fazla dayanamadım. "Tracina ile ara-

nızda her şey yolunda mı? Geçen gün arabayla ilgili tartışmanızı gördüm."

"Çok iyi, Cassie. Sorduğun için teşekkürler."

Will'in bana bu kadar soğuk davrandığını hatırlamıyordum. "Peki öyleyse," dedim. "Daha fazla uğraşmayacağım. Ama bugün bu kadar huysuz bir yol arkadaşı olacağını bilseydin, gelmezdim. Günlerden pazar. Benim izin günüm, hatırladın mı? Bunun eğlenceli olacağını sanmıştım ama…"

"Özür dilerim," diyerek sözümü kesti. "Eğlenmiyorsun demek? Senin eğlenmen için biraz daha uğraşmalıyım. Ayrıca işyerinde yeni eğlenceli arkadaşlarınla sohbetlerini bölmekten de vaz mı geçmeliyim?"

Matilda'dan söz ediyordu. Matilda'ya restorana bu kadar sık gelmemesini söylemiştim ama önceki gün, Jesse hakkındaki konuşmamızın ardından, Will çalışırken müşterilerle oturmamam gerektiği konusunda bir imada bulunmuştu.

"O düzenli müşterilerden biri. Kendisiyle arkadaşlık etmeye başladık. Bunun ne sakıncası var?"

"Sana kendininkinin aynısından mücevher alan bir düzenli müşteri?" Will, bacağımın üzerinde duran bileziğe baktı. Bileziğin soluk altın zincirine bayılıyordum. Süsleri almaya başladığımdan beri bunu takmamazlık edemiyordum.

"Bu mu?" dedim bileğimi kaldırarak. "Bunu… onun bir arkadaşından aldım. Bu bilezikleri yapan arkadaşından. Çok beğendim ve ben de bir tane istedim. Kızlar böyle şeyler yaparlar, Will." İkna edici konuştuğumu umuyordum.

"Fiyatı ne kadar? On sekiz ayar altına benziyor."

"Para biriktirmiştim. Ama bu seni ilgilendirmez."

Will içini çekti ve yine sustu.

"Demek müşterilerle konuşmam yasak, öyle mi? Çünkü, Çok çalışıyorum ve bu restoran benim için de büyük anlam ifade ediyor, demem gerek. Biliyorsun, gerekirse her şeyi…"

"Özür dilerim."

"… her şeyi…"

"Dinle beni, Cassie. Özür dilerim. Gerçekten. Neden bu kadar şey olduğumu… Tracina ile her şey yolunda. Ama o… o her şeyi bir sonraki seviyeye taşımak istiyor. Ben de buna hazır olduğumdan emin değilim. Anlıyor musun? Yani evet. Biraz sinirliyim. Bazı şeyler canımı sıkıyor."

"Evlilikten mi söz ediyorsun?" Bunu boğulur gibi söylemiştim. Neden? Ben Will'i reddetmiştim! Elbette sevdiği kızla evlenecekti, değil mi?

"Hayır! Tanrım, hayır. Yani birlikte yaşamak gibi… ama eninde sonunda istediği evlenmek."

"Senin istediğin bu mu Will?"

Neredeyse öğlen olmak üzereydi. Sunroof'tan içeri doğan güneş kafalarımızı ısıtıyordu. Bu da biraz sersemlememe yol açmıştı.

"Elbette öyle. Yani, neden olmasın değil mi? Bunu neden istemeyeyim? O harika bir kız," dedi. Doğruca yola bakıyordu. Sonra bir an bana döndü ve hafifçe gülümsedi.

"Vay be! Tutkun gözlerimi yaşarttı!" dedim. İkimiz de güldük.

Müzayede salonunun otoparkına vardık. Otopark yarı

yarıya boştu, bu da iyiye işaretti. Daha az insan, daha düşük fiyatlar demekti.

"Hadi gidip çerçöp alalım," dedi Will ve arabayı durdurdu.

Bir an içimden onunla bir süre orada oturmak, onu teselli etmek, saçlarına dokunmak, her şeyin iyi olacağını söylemek, tek yapması gerekenin kendine karşı dürüst olmak olduğunu anlattım. Ama içten içe kıskançlık da hissediyordum. Tracina benim Will ile arkadaşlığımı sorun etmiyor gibi görünmüştü hep. Will ile birlikte zaman geçirdiğimiz zaman en küçük bir kuşku duymuyordu. Bu durum biraz sinirimi bozuyordu. Onun için bir tehdit oluşturmadığımı biliyordum ama yine de bir tarafım biraz rahatsızlığa yol açmak istiyordu. Giderek büyüyen bir parçam, benim de dikkate alınması gereken bir güç olduğumu kanıtlamak istiyordu. Küçük bir güç olsam da.

Ama bir şey söyleme fırsatım olmadı. Will arabadan inip müzayede bloğuna giden yolu neredeyse yarılamıştı bile. Bu yüzden ben de arabanın kapısını açıp indim ve onun peşinden gittim.

Cuma günü gelmek bilmedi. Kendime yeni siyah yoga pantolonu ve siyah body'nin üstüne giymeye karar verdiğim dar, beyaz bir tişört almıştım. Üzerimde spor kıyafetlerin olması yeterince kötüydü ama Dixie'yi pantolonumdan uzak tutmaya özen gösterdim. Köşk'e gittiğimde, üzerimin kedi düşkünü orta yaşlı kadınlar gibi tüy yumaklarıyla kaplı olmasını istemiyordum. Tam sözleştiğimiz saatte, limuzinin evimin önünde durduğunu gördüm. Sürücünün zili çalmasına fırsat bırakmadan aşağı inip dışarı çıktım.

"Geldim," dedim onu nefes nefese selamlayarak.

Eldivenli eliyle beni yönlendirdi ve arabanın kapısını açtı.

"Teşekkür ederim," dedim, lüks koltuklara oturarak. Dönüp evime baktım. Zemin kattaki dantel perdeler aralandı ve tekrar kapandı. Zavallı kafası karışmış Anna.

Limuzinde, içinde şampanya ve suyun olduğu bir buz kovası vardı. Bir şişe su aldım; oraya yarı sarhoş gitmek istemiyordum. Saat yediydi ve trafik açıktı; bu nedenle çok geçmeden S.E.C.R.E.T. binasının önüne vardık. Normalde, ana binadan bir duvarla ayrılan ek binanın kapısından içeri giriyordum. Bu kez doğrudan Köşk'e açılan kapılar, limuzinin geçmesi için aralandı. Ek binanın önünden geçerken, asmaların üzerinden çatı katındaki bütün ışıkların yandığını görebiliyordum. Cuma gecesi ek binada nasıl bir çalışmanın yapıldığını, benim için ve belki de şu anda aynı aşamalardan geçmekte olan diğer kadınlar için nasıl senaryoların oluşturulduğunu merak ettim. Birden fazla kişi mi vardı? Yoksa bir tek ben miydim? Aklımda, Matilda'nın ben bir S.E.C.R.E.T. üyesi olmadığım sürece cevaplandırmayacağı pek çok soru vardı.

Ek binayı çevreleyen bahçe asmalar, sarmaşıklar ve çalılarla karmaşık görünüyordu; Köşk'ün ötesindeki bahçe ise son derece bakımlıydı. Kısacık çimler öylesine parlak bir yeşil ışıltıya sahipti ki neredeyse suni gibi görünüyordu. Havada yoğun bir gül kokusu vardı; Köşk'ün iki yanını saran güller, pembe, sarı ve beyaz renkleriyle kabarık, dev bir kadın elbisesini andırıyordu. Binada, bölgedeki diğer şık evlere benzer şekilde İtalyan etkisi hissediliyordu. Güzel

verandayı gölgeleyen ve yukarıdaki yuvarlak balkonu destekleyen geniş, beyaz sütunlar vardı. Ancak bu evin bölgedeki diğer evlerden farklı bir havası vardı. Güzel olmasına karşın soğuk ve biraz fazla mükemmeldi. Bütün bina açık griye boyanmıştı, pervazlar ise beyazdı. İkinci ve üçüncü katta süslü Jülyet balkonlar göze çarpıyordu. Bütün mekân davetkâr ama garip, sıcak, loş bir aydınlatmaya sahipti. Biz yan girişte durduk ama taşlı araba yolu bir tümseği geçip arka bahçedeki garaja doğru devam ediyordu. Asla ayrılmak istemeyeceğiniz ama yaşamanızın da asla mümkün olmadığı bir yere benziyordu burası.

Siyah-beyaz bir üniforma giymiş bir kadın yan kapıda belirdi. El salladı. Limuzinin penceresini indirdim.

"Sen Cassie olmalısın," dedi. "Benim adım Claudette."

Sürücünün arabadan inip bana kapıyı açmasını beklemeye alışmıştım. İndiğimde, etrafta dolaşan birkaç güvenlik görevlisi gördüm. Hepsi şık takım elbiseler giymiş, koyu renk güneş gözlükleri takmışlardı. Biri kulaklıkla konuşuyordu.

Claudette, "Kendisi seni mutfakta bekliyor. Fazla zamanı yok ama seninle görüşeceği için çok heyecanlı."

"O kim?" diye sordum, kadının peşinden giderek. Fazla zamanı yok derken ne demek istemişti? Bunun *benim* fantezim olması gerekmiyor muydu? "Görürsün," dedi ve elini güven vermek istercesine sırtıma koyup beni kapıdan geçirdi.

Yan girişin zemini, siyah-beyaz balıksırtı deseninde mermerdendi ve koridor boyunca devam ediyordu. İki meleğin çevrelediği küçük bir çeşmeden sığ bir havuza su

akıyordu. Dev vazolarda şakayıklar vardı. Sağımda muhteşem bir fuaye gördüm. Merdivenlerin dibinde başka bir güvenlik görevlisi oturuyor ve gazete okuyordu.

"Neden dışarda beklemiyorsun?" dedi Claudette ona.

İyi yarı adam bir an tereddüt ettikten sonra yerinden kalktı.

Gürültülü bir hip hop ya da rap müziğin sesini takip ederek uzun koridor boyunca ilerledik. Bu iki müzik türü arasındaki farkı gerçekten bilmiyordum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Böylesi bir yer için çok kötü giyinmiştim ve benden neden böyle sade, günlük giysiler giymemi istediklerini merak ediyordum. Koruma görevlileri, zaman sınırlaması, müzik… hepsi kafa karıştırıcıydı. Evin arka tarafı gibi görünen bir yere yöneldik, geniş bir koridor boyunca dizilmiş lüks iskemle ve koltukların yanından geçtik. Meşe kapılara yaklaştığımızda, müziğin sesi daha da yükseldi. Yuvarlak gömme pencerelerin siyah pelür kâğıtla kaplı olduğunu fark ettim. Neler oluyordu?

Claudette bir kapıyı ardına kadar açtı. Müzik sesi ve ılık çorba, deniz mahsulü, belki domates ve baharat kokusuyla karşılaştım. Claudette'e nereye gittiğimi ve kiminle görüşeceğimi sormak için arkamı döndüm ama o gitmişti ve kapı da arkasından sessizce kapanmıştı. Eski tarz bir bulaşıkhane gibi dekore edilmiş geniş mutfakta etrafıma bakındım. Parlak lake duvarların yarısı beyaz, yarısı siyahtı. Mutfak tezgâhının üzerine düzinelerce bakır kap kacak asılmıştı. Eşyalar küçük birer araba büyüklüğündeydi, ama moderndiler; hepsine eski görünümü verilmişti, o kadar. Derin dondurucu, bizim işyerinde kullandığımıza benzi-

yordu. Yalnızca daha yeni ve lekesizdi. Ocak siyah demirdendi ve sekiz gözü vardı, kafedekine hiç benzemiyordu. Böyle bir mutfak ancak saraylarda görülürdü.

Sonra ocağın önünde "o" göründü; gömleksiz sırtı bana dönüktü. Öne doğru eğilmiş, ateşi ayarlıyordu. Sonra büyük bir tencerede pişen bir şeyi karıştırmaya başladı; bir yandan boynuyla kulağının arasına sıkıştırdığı telefona konuşuyordu. Sırtı, bir vücut geliştirmecinin değil de doğal sporcunun kaslarına sahipti. Kahverengi teni pürüzsüzdü. Bol pantolonu düşük belliydi ama aşırı düşük değildi. İnanılmaz derecede ince belini ortaya çıkarıyordu o kadar. Aynı anda konuşmaya ve karıştırmaya devam ediyordu.

"Affedersiniz?" dedim, yüksek müzik sesini bastırmaya çalışarak. Ama sesim yeterince yüksek çıkmamış olmalı ki arkasına dönüp bakmadı.

"*Bütün* kaydı sevmediğimi söylemiyorum," diyordu. "Yalnızca şu geçişi beğenmedim. Dinle." Bir ritmin başlamasını bekledi, sonra telefonu havaya kaldırdı. "Duydun mu? Bunun doğru sample olduğunu sanmıyorum. Bunu benim için çıkarması için Hep'le çalışıp çalışamayacağımı ona sordun mu? Onun Hep'i kendi albümünde kullandığını biliyorum ama bu kişisel bir iyilik olacak."

Dönünce beni gördü ve bir süredir orada olduğumu fark etmediği için hafifçe sıçradı. Beni tepeden tırnağa süzdü ve boşta olan elini kalçasına dayadı. Karın kasları kasılmıştı. Bakmamaya çalıştım ama çok zordu. Bu, kusursuzluktu. Adam kusursuzdu. Omzumun üzerinden meşe kapılara baktım. Adam telefondaki konuşmayı dinlemeye devam ederek bana gülümsedi. Yakıp kavurmak

için gerekli karizmayla doğmuş insanlarda görülebilecek bir gülüştü bu. Odanın ısısı birdenbire değişmişti. Sonra "bir dakika daha" der gibi parmağını kaldırdı. O geniş gülümseme, derin bakan kahverengi gözler bana bir yerden tanıdık geliyordu.

"Ona single'da benimle çalışması halinde kendisine iki kat para ödeyeceğimi söyle," diye devam etti. Telefon hâlâ kulağıyla boynunun arasındaydı ama artık gözleri benim üzerimdeydi ve beni tekrar tepeden tırnağa utandırıyordu. İri yarı bir adam olmamasına karşın, kendine bir dev havası veriyordu. Sanki ünlü filan biriydi ama olamazdı tabii. "Onu Ritz'e yerleştiririz. Fransa'da olmak zorunda. Albümü orada kaydediyoruz."

Ahizeyi eliyle kapatıp fısıldadı. "Özür dilerim. Bir dakikacık. Sen rahatına bak, Cassie."

Adımı biliyordu! Sonra devam etti. "Bilmiyorum. Belki iki gün. New Orleans'ta büyükannemi görmem gerek. Sonra New York'a gidiyoruz, ardından Fransa'ya. Turne sekiz hafta içinde olacak ama ben iki single kaydetmek istiyorum. Biz turnedeyken piyasaya çıksın. Umurumda değil. Bu albümü yapacağız."

Tekrar tencereyi karıştırması gerektiğini hatırlayarak arkasına döndü ve pişen yemeğin tadına baktı. Burada son derece rahat görünüyordu; hangi çekmecede hangi malzemenin olduğunu biliyordu. Tencereye her bir şey katışında ve karıştırışında, sırtındaki ve kollarındaki kaslar dalgalanıp ortaya çıkıyordu. Müziğin ritmi insanı hipnotize ediyordu; ikide bir onun kendini müziğe kaptırdığını, ritmin içinde dalıp gittiğini, sonra yeniden kendine gel-

diğini fark ediyordum. Telefonu omzuyla kulağı arasında tutmaya devam ederek dönüp bana doğru geldi. Bu kez bir elinde bir kaşık çorba vardı, diğer elini de kaşığın altına tutmuştu.

"Büyükannemin tarifini deniyordum da. Evet, sana da biraz getireceğim. Şimdi bir saat boyunca meşgul olacağım," dedi. Kaşığı üfledikten sonra ağzıma yaklaştırdı.

Hâlâ sıcak olabileceğini düşünerek dikkatle bir yudum aldım. Bamya. Tanrım, Dell'in çorbasından bile güzeldi. Hatta içtiğim bütün çorbalardan güzeldi.

"İki saat diyelim. Otele dönünce seni ararım. Anlaştık. Hoşça kal."

Kaşığı bıraktı, telefonu kapattı ve bana döndü. On saniye kadar hiçbir şey söylemeden öylece durdu. Tek kelime etmeden karşımda dikilirken ve beni baştan aşağı süzerken, fonda müziğin ritmiyle, kendinden son derece emin görünüyordu. Bu adam biriydi. Orası kesindi. Buzları kırmaya karar verdim.

"Umarım önemli bir görüşmeyi bölmemişimdir," dedim müziği bastırmaya çalışarak. Uzaktan kumandayı alıp başımın üzerinde tuttu ve müziğin sesini kıstı. Cevap vermedi. "Siz kimsiniz?"diye sordum.

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama gülüp başını iki yana sallamakla yetindi. "Kim olmamı istiyorsan oyum, bebeğim."

"Ama… dışarıdaki korumalar. Herhalde sizin için buradalar, değil mi?"

Yine başını iki yana salladı ve yüzünde o utangaç, çocuksu gülümseme belirdi.

“Yorum yok,” dedi. “Benim hakkımda konuşmak için bulunmuyoruz burada. Senin… neler giydiğini konuşmak için buradayız. Giydiklerini anlat biraz bana,” dedi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başparmağını dudaklarına dayadı. Tezgâhın arkasından çıktı ve biraz ötemde durdu; sanki seçmelere filan katılmışım gibi beni inceliyordu. Önünde biraz aşağıda duran kemer tokasını görünce dizlerimin bağı çözüldü. Gözlerimi dikip bakmamaya çalışıyordum ama adamın çok güçlü bir baştan çıkarıcı havası vardı. Aptal yoga pantolonumun içinde kendimi çok komik ve yaşlı hissettim.

“Şey, benden bunları giymemi istediler,” dedim salak spor ayakkabılarıma bakarak.

“Güzel. Onlara ‘çocukları için saçını süpürge eden ve kendine bakmayan’ derken bunu kastetmemiştim ama kafamdakine çok yakın. Giysiler, hayal ettiğimden daha seksi bir paketi sarmışlar yalnızca.”

“Oturabilir miyim?” diye sordum, tezgâhın önündeki iskemleyi işaret ederek. Tir tir titriyordum. Oturmazsam, düşebilirdim.

“Tabii. Bamya sever misin?” Kaşığı aldı ve tencereyi tekrar karıştırmak için ocağa döndü.

“Bayılırım. Çok… çok lezzetli olmuş. Şey… Benim için yemek mi pişireceksin? Yemek pişirmeyle ilgili bir fanteziden söz ettiğimden emin değilim.”

“Senin için yemek pişireceğim. Sen de benim için bir şey yapacaksın,” dedi kaşığı bana doğru tutarak.

“Öyle mi?”

“Evet.”

"Bunun benim fantezim olduğunu sanıyordum!"

"Sorun mu yaşayacağız yani?" diye sordu, kendimi zayıf hissetmeme neden olan bir özgüvenle. *Hayır* sözcüğünü duymaya alışkın olmayan bir adama benziyordu.

"Bana adını söyleyecek misin?" diye sordum biraz cesaretlenerek.

"İş hayatında başka bir isim kullanıyorum ama asıl adım Shawn."

Ocağın altını kapattı, mutfak tezgâhının etrafından dolaşıp yanıma geldi ve küçük, kırmızı taburemin başında dikildi. Saçları kısacık kesilmişti. Sağ bileğinde bir dizi deri bileklik, lastik bantlar ve benimkinden daha ince ve daha parlak olan altın bir zincir vardı. Zincirin ucunda süsler yoktu. Teninde, kaynağının pahalı bir şişe olduğu anlaşılan bir koku hissettim.

Dişlerimi sıktım. Onun küstahlığı içimde yeni ve ateşli bir şeylerin açığa çıkmasına neden oluyor gibiydi. "Bana kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Bunu öğreneceksin. Daha sonra. Şimdilik senin ünlü-biriyle-birlikte-olma fantezinim. Ama bu S.E.C.R.E.T. unuttun mu? Senin de keşfettiğinden emin olduğum gibi, böyle şeyler karşılıklıdır. Şimdi, Aşama'yı kabul ediyor musun?"

"Yani benim fantezimin aynı zamanda bir şekilde senin de fantezin olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Ve senin ünlü olduğun konusundaki sözlerine güvenmek zorundayım?"

"Doğru." Güçlü kollarından birini oturduğum bar ta-

buresine, yoga pantolonuyla örtülü bacaklarımın arasına koydu.

"Tamam. Anlıyorum. Ama ben nasıl senin fantezin olabilirim ki?"

Konuşurken, kararlı parmağını uyluğumun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu. İçime ürpertiler yayılıyordu. "Cassie," dedi, gözlerimin içine bakarak. "Ünlü olduğunda, herkes senin bir parçanı ister ve sırf sen ünlü olduğun için isterler bunu. Sen ünlü biriyle bir fantezi istedin ama *sana göre* ünlü olmaları gerektiğini söylemedin. Ben de bunu ancak benim kim olduğumu hiç bilmeyen biriyle yapacağımı söyledim. Çocuklarıyla fazlasıyla meşgul olduğu için üzerine yoga pantolonuyla tişörtten başka giyemeyen bir kadın. Çünkü süs bebeklerinden ve gösteriş budalalarından bıktım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Çocukları için saçlarını süpürge eden anne mi olacağım yani?" Gülmeye başladım. O da gülüyordu. "Bunu daha önce yaptın mı? S.E.C.R.E.T. ile?"

Soruyu duymazdan geldi; fırında pişen bir şeye bakmak için arkama geçti.

"Güzel görünüyor. Mısır ekmeği."

Kapağı kapattı. Bir dakika sonra arkamda, benden birkaç santim uzaklıktaydı. Ellerini omuzlarıma koydu ve yavaş yavaş kollarımdan aşağı kaydırdı. Ellerimi sırtımda birleştirip bileklerimi tek eliyle tuttuğunda, nabzımın hızlandığını hissettim. Soluğunu kulağımda duyabiliyordum.

"Aşama'yı kabul edecek misin, benim küçük saçlarını süpürge eden annem?" diye sordu; atkuyruğuma uzandı

ve lastiği saçlarımdan aşağı kaydırdı. Lastik omuzlarıma düşerken, ağzı neredeyse saçlarımın arasındaydı.

"Evet," diyebildim kıkırdayarak. Saçlarını süpürge eden anne fantezisi? Kimin aklına gelirdi ki?

"Güzel."

Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Kim olduğumu bilmek istiyor musun?"

Başımı salladım. Adını fısıldadı, işte kullandığı adını, "sahne" adını. Yüzüme bakmadığı için memnundum çünkü gözlerim yuvalarından uğramıştı. Hip hop müzikle ilgilenmezdim ama ben bile onun sahne adını biliyordum. Şimdi, Shawn ellerini tişörtümden yukarı kaydırıyordu. Tişörtü sanki ağdan örülmüş gibi kaldırıp çıkarıverdi. Uzandı ve dar body'min üzerinden memelerime dokundu.

"Bunun da çıkması gerek. Kollarını kaldır."

Body'yi kafamın üzerinden çıkarıp mutfağın yerine attı. Sonra taburemi kavradı ve beni kendisine doğru çevirdi. Beni kendine çekti, dizlerim onun iki yana açtığı bacaklarının arasındaydı artık. Sağ eliyle başımı tutup kaldırdı. Sol eliyle meme ucuma dokunuyordu. Başparmağını ağzıma soktu; içgüdüsel olarak, çorbanın baharatlarından kalan tadı emdim. Gözlerini kapattı. Onun istekle zayıf düştüğünü, hafifçe sallandığını görmek hoşuma gitmişti. Bu kez daha kuvvetli emdim.

"Bahse girerim, bu konuda iyisin," dedi zevkle dolu gözlerini açarak. "Bahse girerim bir adamı ağzınla kendinden geçirirsin sen."

Yaptığım şeyi bıraktım. Şimdiye kadarki bütün fante-

zilerde ben zevk almış, karşımdakine zevk vermemiştim. Şimdi vermeyi, Aşama'nın talep ettiği şekilde cömert olmayı fena halde istiyordum. Ama nasıl yapılacağını hiç bilmiyordum.

"Senin için bir şey yapmak istiyorum," dedim.

"Ne yapmak istiyorsun, Cassie?" diye sordu alt dudağını heyecan ve zevkle ısırarak. Bu kez ağzımı kapatıp işaret parmağını hapsettim.

Gözlerinin içine baktım, ağzım bir an parmağının etrafında kapalı kaldı. Sonra bütün cesaretimi toplayıp "Seni… ağzımda istiyorum. Tamamen," dedim.

Hava ciğerlerimde toplanmıştı ama çıkmıyordu. Bunu gerçekten söylemiştim. Bir adama, ünlü birine, ona oral seks yapmak istediğimi söylemiştim. Şimdi ne olacaktı? Okuldayken bir kez oral seks yapmıştım. Birkaç kez de Scott sarhoş olduğunda ve bunu talep ettiğinde denemiştim ama korkunç bir deneyim olmuştu. Sonunda benim çenem ağrımış, Scott da uyuyakalmıştı. Hiç zevk almamıştım. Şimdi bunu deneme –ve başarısız olma– düşüncesi beni geriyordu. Ama madem ünlü biriyle cinsel fantezi yaşıyordum, ünlü insanın ünlülerin başarılı olduğu şeyleri yapmasına izin vermeye karar verdim. Belli bir seviyede hizmet talep etmek zorundaydı tabii.

"Bana… seni nasıl mutlu edeceğimi göstermeni istiyorum," dedim.

Islak parmağını boynumda gezdirdi, sonra çenemi ellerinin arasına aldı. "Sanırım bunu yapabilirim."

Bu tapılası adam benden ona oral seks yapmamı istiyordu.

"Yalnız… ben bu konuda iyi olup olmadığımı bilmiyorum. Yani, eğer senin fantezin buysa, korkarım pek parlak olmayacak."

Güldü. Yemin ederim onun derin, kara gözlerinde kaybolabileceğimi hissettim; öylesine yoğun bir ifade vardı ki bu gözlerde. Müziğine aşina olmasam da onun neden ünlü olduğunu anlayabiliyordum. Karizması, havası ve özgüveni vardı.

İsteğim üzerine, derse başladı.

"Önce seni soyarak başlayalım."

Ayağa kalktım ve bir adım geri çekildim. O beni izlerken, giysilerimin geri kalanını çıkardım; lastik pabuçları ayağımdan fırlattım, yoga pantolonumu, sonra da külodumu dizlerimden sıyırdım. Beni seyrediyordu. Bunu istiyordu. Beni istiyordu. *Beni!* Bunu hissedebiliyordum. İçimden sürekli, *Yap, devam et, sana gösterecek, başaracaksın,* diyordum. Onun muhteşem büyüsüne kapılırken heyecandan ölmek üzereydim. Döndü ve mutfak masasından bir iskemle çekip oturdu.

"Dişlerini devreye sokmadığın sürece kötü bir şey olmaz, Cassie," dedi. "Burada dişlerine yer yok. Onun dışında ne istersen yapabilir ve beni mutlu edebilirsin. Gel buraya."

Ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. Şimdi çırılçıplak halde, başında duruyordum. Bileklerimi iri elleriyle tuttu ve beni önünde dizlerimin üzerine çökertti. Sıcak ve baharat kokuyordu; ya da belki yemek ve ekmek; ama ikimiz de giderek alev alıyorduk. Ellerimi tuttu ve

göğsüne koydu; sonra da onları inanılmaz derecede gergin olan karnına götürdü.

"Pantolonumu aç, Cassie."

İçimde bir şeyler eridi. Uzandım ve kemerini çözdüm. Pantolonunu yere attı. Sert ve büyüktü. Ve kalın.

"Tanrım," diye fısıldadım, ellerimle onu sarıp yumuşak tenini hissederek. Nasıl aynı anda hem bu kadar sert hem bu kadar yumuşak olabilirdi?

"Şimdi ucunu öp," dedi. "İşte böyle, önce yavaş yavaş. Evet, böyle. Tamam."

Onu ağzıma aldım ve ellerimle ağzım istikrarlı bir ritim tuttururken bedeninin sarsıldığını hissettim.

"Evet, yalnızca biraz daha hızlı."

Ben hızımı artırırken ellerimden birini yavaşça etrafında dolaştırdı ve bıraktı. Diğer elimle altına uzanırken, onu tamamen ağzıma aldım.

"Evet," dedi parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Oluyor işte. Evet."

Ellerimle dudaklarım buluştu ve ağzım onu tüketirken çevresinde bir vakum oluşturdu. Sonra onu bıraktım ve yalnızca uç tarafını dilimle yaladım. Başımı kaldırıp baktığımda o da bana baktı ve gözlerimiz buluştu. Yüzünde zevk dolu ve gevşemiş bir ifade vardı; bu bütün bedenime bir güç dalgasının yayılmasına neden oldu. Ona sahip olmuştum. Benimdi. Onu yeniden aldım ve emip çekiştirdim. Alt tarafında bir titreşim hissettim. Bu cesaretimi daha da artırdı. Bana doğru baskı yaptığını ama aynı zamanda zayıf düştüğünü, eridiğini hissedebiliyordum. Bunu ona ben

yapıyordum. Kontrol, sorumluluk bendeydi. İstediğim an bu adamın gelmesini sağlayabilirdim.

"Senin benim yardımıma ihtiyacın yok, yavrum."

Ona zevk verdikçe, ben de daha çok ıslanıyordum sanki. Daha önce hiç başıma gelmeyen bir şeydi bu. Neden daha önceleri bunu bir görev olarak görmüştüm ki? Uzanıp onun belini kavradım; bu arada ağzım onu giderek daha derine çekiyordu. Sonra, bedenini okuyarak, onun zirveye yaklaştığını hissettim ve ritmimi yavaşlattım.

"Ah, evet, mükemmel. Sakın durma."

Sözleri açlığımı ateşledi. Onu ağzımın daha derinine alınca, dengesini sağlamak için tezgâha tutundu. Yüzüne baktıp da, boşalmanın eşiğinde olduğunu anlayınca, kendimi daha güçlü ve seksi hissettim.

"Ah, Cassie," diye yalvardı, bir eliyle saçlarımı kavramıştı, diğer eliyle de taburenin üzerinde dengesini sağlamaya çalışıyordu. "Tanrım!" diye fısıldadı, ona orgazmı yaşatmak üzere olduğumu hissederken. Derin bir soluk aldı ve kaskatı kesildi. Sonra sakinleşti. Gövdesiyle uylukları arasındaki o güzel yeri öptüm. Sonra yerden tişörtümü aldım ve ağzımı sildim. Zafer duygusuyla dopdoluydum. Ona bakıp gülümsedim.

"Aman Tanrım," dedi soluk soluğa benden uzaklaşırken. "Senin derse filan ihtiyacın yok. Bu… muhteşemdi."

"Gerçekten mi?" dedim ona yaklaşarak. Göğüs göğüse duruyorduk, onun göğüs kaslarını kendi göğsümde hissedebiliyordum.

"Gerçekten," dedi alnını alnıma değdirerek. "Muh-teşem-di."

Yüzünde sersemlemiş gibi bir ifade vardı ve hâlâ güçlükle nefes alıp veriyordu. Tamamen çıplaktım ve giysilerimin üzerine basıyordum. Başımı yere çevirdim.

"Tek kelimeyle şahanesin. Şurada kilerin arkasında banyo var," dedi işaret ederek.

Saçlarını süpürge eden anne üniformamı yerden aldım ve yürümeye başladım.

"Dur."

Döndüm. Bana doğru geldi ve dudaklarımı uzun uzun öptü. "İhtiyacım olan tam da buydu," dedi.

Banyoda kapıyı arkamdan kapattım. Kilerin yanındaki bu küçük banyo bile lüks ve süslüydü. Bordo desenli, altın rengi kadife duvar kâğıdı ve altın musluklar vardı. Lavabonun kaidesi bir kadının iki yana açılmış kolları şeklindeydi; elleri de lavaboyu oluşturuyordu. Ağzıma bir avuç su alıp yuttum. Su, boynumdan ve göğsümden aşağı süzüldü. Parmaklarımla onu takip ettim. Birine zevk vermiş, cömert davranmıştım. Hem de sırf cömertlik uğruna… Başka bir çıkarım, başka bir nedenim yoktu.

Tam giyinmeye başlamıştım ki kapının hafifçe vurulduğunu duydum.

"Benim, aç."

Belki de, masörün aksine, Shawn bana veda etmek istemişti. Kapıyı araladım. Banyoya daldı, ben de nabzımın hızlandığını hissettim. Beni hızla aynaya doğru döndürdü, o da arkamdaydı. Sonra mutfakta yaptığı gibi başını boynuma gömdü.

"Bu senin için," dedi.

Kotunu giymişti ama arkamda onun sertleştiğini hisse-

debiliyordum. Kollarımı uzatıp onun boynuna dolarken, pelvisinin sertçe bana baskı yaptığını hissettim. Banyo tezgâhının serin seramik kenarı uyluklarımdaydı. O anda ıslanıvermiştim. Boynumu hafifçe dişledi ve bir kolunu bacaklarımın arasına kaydırdı. Sırtım onun eline doğru yaylandı. Öne doğru eğilip aynaya yaklaştım ve onun yansımasını izledim. Gözleri kapalıydı; elleri memelerimde, karnımda dolaşıyordu. Parmakları yerinde durmuyordu. Bunun bile onun için bir ritmi vardı, sanki bedenimde bir müzik ritmi buluyordu. Beni çalıyor, daha yakınına çekiyordu. Parmakları içimde çılgınca hareket ediyordu. İstenmek, alınmak ve böyle dokunulmak… bu, hayata yeniden gelmek gibiydi. Gözlerim aynada onun gözleriyle buluştu. Sonra birden her şey belli belirsiz renklere ve ritimlere dönüştü. Onun ellerine doğru infilak ettiğimi, içimdeki ateşin dışarı hücum ettiğini ve sonra birden rahatladığımı hissettim.

"İşte, işte," diyordu. Farkında olmadan onu geriye doğru ittim; ikimiz de arkadaki duvara doğru gittik ve dengemizi sağlamak için duvara yaslanmak zorunda kaldık. Sonra, sebepsiz yere, kahkahalarla gülmeye başladım ben.

"Teşekkür ederim," dedim, soluk soluğa. Giysilerimi hatırladım, giyinmek için banyoya gelmiştim. Saçını süpürge eden anne kıyafetlerim banyo tezgâhının önünde önünde, yerde küçük bir yığın halinde duruyordu.

"Sanırım bunları yeniden giymek zorundasın," dedi.

"Sanırım."

Boynuma son bir yumuşak öpücük kondurduktan sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Aynada gördü-

ğüm yüzüm capcanlıydı. Giyinmeyi bitirdim ve yüzüme biraz daha su çarptım.

"Bunu yapıyorsun," diye fısıldadım, aynada kendime gülümseyerek. "Bunu yaptın. Biraz önce bir müzik idolüne, Grammy ödülü kazanan bir şarkıcıya oral seks yaptın. O da senin banyoda boşalmanı sağladı." Bu düşünceyle avuçlarıma doğru hafifçe çığlık attım. *Ahhhh.*

Giyindim; saçlarım seks sonrası dağınıklığında, loş mutfağa girdim. Müzik susmuştu. Tencere yoktu. Adam da yoktu. Tezgâhın kenarında içinde sıcak bamyanın olduğu bir Tupperware saklama kabı, üzerinde de altın süs vardı. Bar taburesine oturdum, nefes aldım ve olanları düşündüm.

Birkaç dakika sonra, Claudette içeri girdi.

"Cassie, limuzinin bekliyor. Umarım burada olmaktan memnun kalmışsındır," dedi hafif bir New Orleans aksanıyla.

"Teşekkür ederim, kaldım." Altın süsü göğsüme bastırdım, Tupperware saklama kabını aldım ve Köşk'ün yan kapısından çıkıp limuzinin lüks deri koltuklarına oturdum.

Magazine Caddesi boyunca ilerlerken dışarıdaki manzarayı izledim ama aslında içime bakıyordum. Avucumdaki altın süsü sıkı sıkı tuttum. Neden vermekten bu kadar korkmuştum hep? Korkum nedendi? Belki de kullanılma hissi yüzünden. Vermenin eksilteceğini sanıyordum. Oysa bana tatmin duygusu yaşatmıştı; mutlu etmenin hazzını yaşatmıştı. Arabanın camını açtım ve bamya kucağımı ısıtırken rüzgârın yüzümü serinletmesine izin verdim. S.E.C.R.E.T.'ın amacı buydu, bedeni tamamen ihtiyaçlarına

teslim etmek ve başkalarının da teslim olmasına yardımcı olmak. Neden bu daha önce çok zor görünmüştü? Avucumu açtım ve ışıldayan altın süse baktım. Üzerine zarif bir yazıyla *Cömertlik* yazılmıştı.

"Gerçekten öyle," dedim yüksek sesle ve dördüncü süsü de bileziğime taktım.

8

Yaz, kentin üzerini kalın, yünlü bir battaniye gibi örtmüştü. Kafenin kliması sürekli bozulduğundan, sıcakta rahatlamanın en iyi yolu, soğuk hava deposuna kısa süreli ziyaretlerde bulunmaktı. Tracina, Dell ve ben bunu yaparken sırayla birbirimizin yerine bakıyor, Will'in soğuk havayı israf ettiğimizi görmemesi için de özen gösteriyorduk.

"Biraz daha yavaş hareket edin, olsun bitsin," diye tavsiyede bulundu bir gün Will. "Eski günlerde öyle yapıyorlarmış."

"Dell için sorun olmasa gerek," diye art niyetli bir yorumda bulundu Tracina, yanımda kirli bulaşıkları boşaltırken.

Onun bu tavrının suçunu sıcak havaya atmak isterdim ama ikisi arasında bir ilişki yoktu. Radyoda yeni en sevdiğim hip hop şarkıcısının şarkısı çalmaya başladı. Radyonun sesini açtım ve Tracina'yı çok şaşırttım.

"Neden beyaz bir kız bu güzel siyahi adamın müziğini dinlesin ki?" diye sordu sesi kısarak.

"Ben onun hayranıyım."

"Hayranı mı? Sen mi?"

"Aslında, çalışmalarını yakından takip ediyorum," dedim belli belirsiz gülümseyerek. Tracina başını iki yana salladı ve yürüyüp gitti. Neşeyle müziğin sesini açtım ve kesme tahtalarını çamaşır susuyla temizlemeye devam ettim. Kendimi onun ayaklarının dibindeki hayran kitlesi arasında hayal edemiyor olsam da, yaşadığımız fantezinin heyecanı aklımdan çıkmıyordu. Bir an, onun tenine değen tenim, yüzünün zevkle kasılması geliyordu aklıma ve tüm bedenimin uyarıldığını hissederek ürperiyordum. Bu fanteziyi bir duyguyu tetiklemek için kullanmak bir şeydi; onu gerçekleştirmek, zihninde saklamak ve hatırlamak ise tamamen farklı bir şeydi. S.E.C.R.E.T.'ı böylesine harika kılan buydu. Bu fanteziler hayatım boyunca zihnimde saklayacağım ve bir patlama ihtiyaç duyduğumda hemen çıkarıp kullanacağım duygu dolu anılar yaratıyordu. İzleyici değildim ben. Katılımcıydım.

Ancak bu heyecan verici senaryolara karşın, seks konusunda bir süredir yaşamadığım türden fanteziler kurmaya başlamıştım. Bir erkeği… bir erkeği içimde istiyordum. *Orada.* Bir şeyi istediğimi kendime itiraf etmek giderek daha kolay olmaya başlamıştı.

İşin zor tarafı, bunu Matilda'ya yüksek sesle itiraf etmekti. Matilda o gün ilerleyen saatlerde Magazine Caddesi'nde Tracey'nin Yeri'nde karşımda oturuyordu. Burası sürekli gittiğimiz bir yer haline gelmişti; bunun nedeni yalnızca Köşk'ün bulunduğu caddenin hemen aşağısında olması değildi. Mekânın gürültülü spor barı atmosferi,

kimsenin bizi duymasından endişelenmeden konuşmamızı kolaylaştırıyordu.

Bugün ona, neden erkeklerin hiçbirinin benimle bunu yapmak istemediğini sormaya karar vermiştim. Beynim elbette, Scott'la geçirdiğim günlerden kalma korkularla bunu bir reddedilme olarak yorumluyordu. Scott bana istenmediğimi hissettirmek konusunda çok ustaydı. Ayrıca fanteziler konusunda garip bir karşılıklı hazzın söz konusu olduğunu anlamaya başladığım için, belki de birlikte olduğum erkekleri tatmin edemiyorum diye düşünür olmuştum. Belki de bu yüzden arzulanmıyordum.

"Saçmalama, Cassie! Sen son derece arzulanabilir bir kadınsın!" Matilda bunu müziğin sustuğu bir anda biraz fazla yüksek sesle söylemişti. Sonra fısıltıyla ekledi. "Senaryolarla ilgili olarak mutsuz olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır! Şimdiye kadar fanteziler konusunda en küçük bir şikâyetim olmadı," dedim. "Hatta hepsine bayıldım. Ama neden kimse benimle… anlarsın işte?"

"Cassie, bu fantezilerin tam ve gerçek seksi içermemiş olmasının bir nedeni var," dedi. "Kimi zaman seks, bazı kadınlar için aşka dönüşebilir. Duyguları, yaşadıkları hazzın etkisi altına girer ve fiziksel zevkle aşkın birbirinden farklı şeyler olduğunu unuturlar. Biz senin bir erkeğe âşık olmana yardımcı olmaya çalışmıyoruz. Bunun için yardıma ihtiyacın olmadığı çok açık. Biz senin önce kendine âşık olmanı sağlamaya çalışıyoruz. Ondan sonra, kendine bir partner seçmek, doğru ve gerçek partneri seçmek konusunda çok daha iyi bir durumda olacaksın."

"Yani âşık olmamdan korktuğunuz için mi fantezilerimde seks yapamadığımı söylüyorsun?"

"Hayır. Şunu söylemeye çalışıyorum: Bedeninin zihninin üzerinde oynadığı oyunları anlayana kadar beklememiz gerekiyor. Seks, aşk ile karıştırılabilecek kimyasallar yaratır. Bedenimizle ilgili bu durumu anlamamamız, çokça yanlış anlaşılmaya ve gereksiz sıkıntı ve acılara yol açabilir."

"Anlıyorum," dedim, daha çok başka erkeklerle bira içen erkeklerle dolu barda etrafıma bakınarak. Şişman, kısa boylu, yaşlı ya da genç… Eskiden bunu nasıl yaptıklarını, nasıl seks yapıp sonra da o kişiyle ilişkilerini kolayca kestiklerini merak ederdim. Sanırım bu onların suçu değildi. Kimyasal bir şeydi. Yine de Matilda haklıydı. Ben çok kolayca bağlanıyordum. Seks yaptığım ilk erkekle evlenmiştim çünkü bütün bedenim bunun doğru olduğunu, yapılacak tek şey olduğunu söylemişti. Oysa zihnim bunun tamamen yanlış olduğunu biliyordu. Az kalsın, sırf benimle konuştu, beni güldürdü diye ve muhteşem öpüştüğü için Jesse durağında da inecektim.

"Cassie, lütfen bu kadar endişelenme. Ama bu yaptıklarımızın seksle ilgili olduğunu söylediğimde de bana inan. Zevk ve seks. Aşk, canım, tamamen farklı bir şey."

Bir sonraki fantezi kartımı, işkence gibi gelen altı haftadan sonra aldım. Sıcak hava dalgası yerini fırtınaya bırakmıştı; hava da benim moral bozukluğumu ve ruh halimi yansıtıyordu. Fantezilerin bir yıla yayılacağı hatırlatılmıştı

bana. Bunları eşit zaman dilimlerine yaymaya çalışıyor olsalar da, Matilda bile yaptığımız kısa telefon konuşmasında altı haftanın olağandışı olduğunu itiraf etmişti. "Sabır, Cassie. Bazı şeyleri aceleye getiremezsin."

Birkaç gün sonra, bir gece, bir kurye aşağıdaki zili çaldı. Onun getirdiği şeyi teslim almak için hemen aşağı koştum. O kadar heyecanlanmıştım ki az kalsın adamı dudaklarından öpecektim.

"Uyumadığınızı gördüm," dedi, Spinster Otel'in üçüncü katının pencerelerini işaret ederek. Gençti, yirmi beş filan olmalıydı. Düz bir şehirde ancak en agresif bisikletli kuryelerin sahip olabileceği türden bir vücuda sahipti. Ama aynı zamanda o kadar tatlıydı ki onu içeri davet etmek geçti aklımdan.

"Teşekkür ederim," dedim, zarfı onun güçlü ellerinden alarak. Rüzgâr saçlarımı savurdu ve eteklerimi havalandırdı.

"Ah, bir de şu var," dedi bana küçük bir yastık büyüklüğünde korumalı bir zarf uzatarak. "Fırtına geliyor. Havaya uygun giyinin," diye ekledi, bacaklarıma küstah bir bakış attı ve el sallayarak dönüp uzaklaştı.

Basamakları ikişer ikişer çıktım ve kartı yırtarak açtım. Beşinci Aşama, *Korkusuzluk,* yazıyordu. Sırtım hafifçe ürperdi. Kartta aynı zamanda bir limuzinin sabah erkenden beni alacağı ve "uygun giysilerin de bulunduğu" yazılıydı.

O akşam rüzgâr camlarımı sarsarken, Scott'la birlikte buraya Katrina kasırgası ve onun kardeşleri Wilma ve Rita şehri yıkıp geçtikten bir yıl sonra geldiğimiz için şükrediyordum. Ağaçları eğen ve bazı camları kıran Isaac ve diğer

iki tropikal fırtına dışında, o zamandan beri büyük bir felaket yaşanmamıştı. Michigan'lı bu kız da bunun için şükrediyordu elbette. Yağışlı havaya hazırlıklıydım ama burada kimi zaman yaşanan türden tehlikeli doğa olaylarına hiç hazır değildim.

Korumalı zarfı açtım ve içindekileri yatağımın üzerine döktüm. Ertesi gün giymem üzere bir kıyafet seçilmişti: dar, beyaz bir kapri, üzerine açık mavi, ipek bir tunik, beyaz fular, siyah Jackie-O tarzı gözlük, topuklu sandaletler… Tabii ki hepsi tam bana göreydi ve çok güzeldi.

Ertesi sabah, fuları boynuma değişik şekillerde bağlamayı denediğim için limuzini beklettim. Sonunda atkı gibi kullanmaya karar verdim. Aynaya şöyle bir baktım ve biraz aristokrat göründüğümü kendime itiraf etmek zorunda kaldım. Ayaklarımın dibinde gerinen Dixie bile beni beğenmiş gibiydi. Ancak sahanlıktaki vestiyerden katlanabilir siyah şemsiyeyi alırken doğma büyüme Bayou kadını olan Anna'nın yüzünde gördüğüm ifadeyi hiç unutmayacağım.

"Fırtına çıkarsa, şık içeceklerin üstünde gelen şemsiyelerden de kullanabilirsin," diye dalga geçti.

Limuzinle ilgili merakların daha büyük ve daha kötü dedikodulara dönüşmemesi için zengin bir sevgili yalanı uydursam mı diye düşündüm. Ama, bugün olmaz, diye karar verdim. Vakit yoktu.

"Günaydın, Cassie," dedi sürücü arabanın kapısını açarken.

"Günaydın," dedim, Marigny'nin ortasında uzun, siyah bir arabayla alınmaya çok alışıkmışım gibi konuşmamaya çalışarak.

"Seni götüreceğim yerde ona ihtiyacın olmayacak," dedi küçük şemsiyemi işaret ederek. "Bu kasvetli havayı arkamızda bırakıyoruz."

Ne kadar heyecan verici, diye düşündüm. O sabah trafik azdı ve gelen arabalar da bizim gittiğimiz göl tarafından geliyor gibiydiler. Pontchartrain Kumsalı yakınında sağdan gittik ve baraj yapımına ara verilen zamanlarda gördüğüm vahşi kumsalı kucaklayan South Shore Limanı'nı geçtik. Bir damla yağmur düşmediği halde, su dalgalı ve azgındı. Paris Yolu'nda sürücü engebeli taş yolda ilerleyerek ve lagünü sağımızda tutarak soldan gitti. Beş dakika sonra tekrar sağa döndük ama yine taşlı bir yola çıktık. İçimi kaplayan korkuyla deri koltuklara tutundum. Sonunda çalıların arasında bir açıklığa çıktık. Koyu mavi bir helikopterin pervanesi, hızlanmadan önce ağır, uğursuz çemberler çiziyordu.

"Şey. Helikopter mi şu?" Aptal bir soruydu bu; aslında şöyle olmalıydı: *Benim o şeye binmemi mi bekliyorsunuz?* Ama ikinci soru boğazıma takıldı.

"Özel bir yolculuğa çıkıyorsunuz."

Öyle mi? Belli ki beni pek iyi tanımıyordu. Bu yolculuğun arında ne vaatler olursa olsun, beni helikoptere bindirme fikri gülünçtü. Limuzin helikopter pistinin on metre ötesinde durdu. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Sürücü arabadan indi ve kapımı açtı. Koltukta donakalmış bir halde oturuyordum; vücudumun her gözeneğinden *hayır* sözcüğü sızıyordu.

"Cassie, korkacak bir şey yok," diye bağırdı sürücü, rüzgârın ve ondan da kuvvetli olan pervanenin gürültüsü-

nü bastırmak için. “Lütfen şu genç adamı takip et! O sana göz kulak olacak! Söz veriyorum!”

O sırada pilotu fark ettim; elinde şapkasıyla limuzine doğru koşuyordu. Yaklaşırken güneşte sararmış saçlarını parmaklarıyla taradı ve şapkasını başına yerleştirdi. Bu şapkayı ender olarak giydiği izlenimini bırakmıştı bende. Hafifçe eğilerek tatlı ve beceriksiz bir selam verdi.

“Cassie, ben Kaptan Archer. Seni gideceğin yere götürmeye geldim. Lütfen benimle gel!” Benim duraksadığımı görmüş olmalıydı. “Güzel olacak.”

Başka seçeneğim var mıydı? Belki birkaç tane. Biri de koltuğa yapışık kalmak ve sürücüye beni eve götürmesi için yalvarmaktı. Bunun yerine fularımı boynuma attım ve beynim beni aksini yapmaya ikna etmeden önce kendimi limuzinden aşağı inmeye zorladım. Kaptan Archer güneşten bronzlaşmış iri eliyle bileğimi kavradı ve koşarak, hızla dönen pervanenin altına girdik.

Helikopterde aynı el kucağıma uzandı ve beni arka koltukta güvence altına alırken bacaklarıma sürtündü. *Tamam, tamam, tamam.* Kendi kendime durmadan aynı şeyi söylüyordum. *Korkacak bir şey yok.* Bir tutam dağınık saçın yanağıma sürtündüğünü hissettim ve fularıma şükrettim. Kaptan Archer kocaman kulaklıkları dikkatle kulağıma takarken, nefesinde naneli çiklet kokusunu duyabiliyordum. Sonra derin ve yoğun gri gözleriyle bana baktı.

“Beni duyabiliyor musun?” diye sordu; sesi mikrofonu aracılığıyla kulaklarımda vızıldıyordu. Avustralya aksanı mıydı bu?

Başımı salladım.

"Bana emanetsin, Cassie. Endişelenme. Güvendesin. Gevşe ve yolculuğun tadını çıkar."

S.E.C.R.E.T. katılımcılarının hepsinin adımı bilmesi biraz sinir bozucuydu. *Bu benim hayatım*, diye düşünüyordum ters ters. *Bir limuzin beni alıyor. Mesele değil. Beni bekleyen bir helikoptere getiriyor. O da tamam. İnanılmaz derecede yakışıklı bir pilot beni bilinmeyen yerlere götürüyor.*

Havalandık; kara, uğursuz bulutların üzerine çıktığımızda, gün tamamen farklı göründü. Sanki tropikal bir cennetteydik. Altımızdaki kötü havayı terk edip gündoğumuna doğru yükseldiğimizde, Kaptan Archer beni aşağıdaki bulutlara bakarken yakaladı.

"Büyük bir fırtına patlayacak. Ama bize dokunamayacağı bir yere gidiyoruz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün," dedi, gözleri gülüyor ve üzerimde dolaşıyordu.

Kelebeklerim hâlâ aynı yerdeydi; ama biraz daha idare edilebilir duruma gelmişlerdi. Korku ise üstesinden gelebileceğim bir şeydi. Fırtına kopmak üzereyken kendi isteğimle helikoptere binmem, onunla kim bilir nereye uçmam, kim bilir kiminle kim bilir neler yapacak olmam…. Bütün bunları beş ay önce hayal bile edemezdim. Ama bugün, doğal korkumun altında, müthiş bir heyecan olduğunu fark ettiğim bir duygu vardı.

Bulutların üzerinde dengemizi sağladığımızda, helikopter Masmavi Körfez'e doğru yol almaya başladı. Aşağıdaki denizi izlemekle, pilotun düğmelerle ustalık ve rahatlıkla oynayan biçimli ellerini seyretmek arasında kararsız

kaldım. Kolları güneş yanığıydı ve açık sarı tüylerle kaplıydı. O muydu acaba? Benim fantezimin bir parçası mıydı? Eğer öyleyse, sağlam bir başlangıç yapacaktık.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdım. Fularımı çıkardım ve saçlarımı dağıttım. Flört ediyordum. Hayatımda ilk kez, bu bana çok doğal geliyordu.

"Görürsün. Uzun sürmeyecek!" dedi göz kırparak.

Gözlerimi gözlerine diktim ve bu kez ilk onun gözlerini kaçırmasına izin verdim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım; korkumun arasında flört etmek büyük bir haz veriyordu.

Birkaç dakika sonra helikopter alçalmaya başladı. Yine paniğe kapıldım. Aşağısını tam olarak göremiyordum; arka koltuktaki görüş noktamdan bakıldığında, Körfez'in sularına iniyor gibi görünüyorduk. Helikopterin altı sert bir şeye çarptığında, bir tekneye indiğimizi anladım. Büyük bir tekneydi bu; daha doğrusu yattı.

Pilot aşağı atladı ve kapımı açıp bana elini uzattı.

Cilalı iniş güvertesine atladım; insanı kör eden güneşte elimi gözüme siper ettim ve havanın ne kadar çabuk değişebildiğini düşündüm.

"Bu inanılmaz," dedim.

"Öyle," dedi pilot, bende tekneyi kastetmediği izlenimini bırakarak. "Seni buraya getirmem istendi, şimdi gitmem gerek."

"Ne kötü," dedim, bunu söylerken ciddiydim. Üst güverteden, etrafıma bakınabiliyordum. Bu gerçekten bir yattı ve hayatımda gördüğüm en güzel taşıtlardan biriydi.

Güverte ışıl ışıl cilalı ahşaptandı; gövde ve duvarlar canlı bir beyazdı. "Kalıp bir içki içmez misin? Yalnızca bir tane?"

Ne yapıyordum ben? Fantezilerim çoktan planlanmış olmalıydı ve ben şimdi benim için yapılan planlara müdahale ediyordum. Ama helikopter yolculuğu bana güç ve enerji vermişti. Flörte devam etmek istiyordum.

"Bir içkiden zarar gelmez," dedi. "Havuzda bana katılır mısın?"

Havuz? Eğilip ön güvertedeki oval biçimli havuzu görünce nefesim kesildi. İki tarafında şezlonglar vardı; arkalarına kırmızı ve beyaz çizgili havlular katlanıp konmuştu. *Benim için mi? Bütün bunlar benim için mi?* Burada bana ne olduğu önemli değil, diye düşündüm, yeter ki yattaki bir havuzda yüzebileyim! Etrafta hiç mürettebat yok gibiydi. Deniz biraz dalgalanmaya başlasa da, tekne, üzerine tünemiş bir helikopter varken bile, çok büyük ve sağlam görünüyordu. Verilen giysilerin arasında mayo olmadığını fark ettim; ama pilot havuza doğru yürümeye başlamıştı bile. Köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce üzerindeki giysileri çıkarıp yere attı.

Bir an bekledim, sonra ben de onu takip ettim. Teknede başka kimse yok gibiydi; kaptan köşkünün camları o kadar koyu renge boyanmıştı ki içeride birileri varsa bile görünmüyordu. Havuzun kenarında onun yanına vardığımda, pilot suya girmişti bile ve arkasında bıraktığı giysi yığınına bakılırsa çıplaktı.

"Girsene. Su sıcak."

"Başın derde girer mi?" diye sordum utanarak.

"Sen burada olmama itiraz etmediğin sürece hayır."

"Bunu yapmayacağım," dedim. "Ama… sakıncası yoksa arkanı döner misin?"

"Sakıncası yok," dedi, diğer tarafa dönerek. Bütün vücudu bronzdu; yalnızca suyun altında görebildiğim poposu bembeyaz parlıyordu. Bir an duraksadım, sonra korkunun son kırıntılarından da kurtuldum. Görünüşe göre, bu fantezide kontrol bendeydi ve kimse beni durdurmuyordu. Giysilerimi çıkardım ve özenle bir şezlongun üzerine bıraktım. Suya girdim; havada fırtına serinliği olduğu için, su daha sıcak geldi. Güneş hâlâ parlıyordu ama ufukta kara bulutlar, ortamda da elektrik vardı.

"Tamam, dönebilirsin," dedim, kollarımla suyun altındaki memelerimi sararak. Neden bu kadar utangaçtım? Bu arada, onun bana Aşama'yı kabul edip etmediğimi sormadığı geldi aklıma. Bu benim için bir tür sihir olmuştu. O sözcükleri söyledikten sonra, bir fantezi yaşamama olanak tanıyan bir tür trans haline geçiyordum. Bu kez, vermesi gerektiği halde henüz bir işaret vermeyen bir adamla işleri ilerleten bendim. Hiçbir zaman sarışınlara ilgi duymamıştım ama o son derece erkeksiydi. Kahverengi kollarını bana uzattı ve suyun direnci içinde beni kendine çekti.

"Tenin suyun içinde muhteşem," dedi, ellerini sırtımda gezdirip beni kucağına alarak. Onun sertleştiğini hissettim. Eğilip meme uçlarımdan birini ağzına aldı; eliyle de çıplak popomu sıkıyordu. Havuz suyu bizim hareketlerimizle dalgalandıkça, bedenlerimiz birbirine su sıçratıyordu. En azından ben dalgaların böyle oluştuğunu düşünüyordum. Gözlerimi açıp gökyüzüne baktım; bu kez çok farklı, daha kötücül bir ışıltısı vardı. Güneşin önünü çivit

rengi bulutlar kesmişti. Öyle ki Kaptan Archer omzumu dişlemeyi bıraktı.

"Ah Tanrım, Tanrım, gökyüzü kötü görünüyor," dedi ayağa kalkıp beni kucağından düşürerek. "Helikopteri tekneden kaldırmam gerek, yoksa Körfez'e uçar. Sen de tatlım, güvertenin altına ineceksin ve biri seni almaya gelene kadar bir yere kımıldamayacaksın, duydun mu beni? Bu gerçekten planlarda yoktu. Çok üzgünüm. Telsizle yardım isteyeceğim."

Bir saniye içinde havuzdan çıktı. Yaramazlık yapacak vakit yoktu. Beni bütünüyle içine alan bir havluya sardı ve giysilerimi elime verdi. Rüzgâr bir anda deli gibi esmeye başladı; az kalsın ikimizi de teknenin kenarından aşağı düşürecekti. Kaptan beni yakaladı ve duvara dayadı; başımın üzerindeki çengelden bir can yeleği aldı.

"Şimdi aşağı in, giyin ve bu can yeleğini de giy."

"Seninle gelemez miyim?" dedim, yine korkudan ödüm patlıyordu. Havluyu çenemin altına sıkıştırdım ve sessizce onun arkasından gittim. Helikopter pistine kadar yerlere sular damlatarak yürüdüm.

"Çok tehlikeli, Cassie. Teknede kalsan daha iyi olur. Hızlı hareket ediyor. Seni fırtınadan kurtarır. Şimdi aşağı in ve biri gelip seni alana kadar hiçbir yere kımıldayayım deme. Ve sakın korkup endişelenme," dedi alnıma bir öpücük kondurarak.

"İyi de burada olduğumu bilen var mı?"

"Endişelenme, her şey yolunda."

O pervaneleri çalıştırırken, havluma daha sıkı sarındım. Helikopter birkaç metre havalandığında, ani bir rüzgâr

onu hafifçe döndürdü. Kabine sığındım ve onun karışıklıktan ustaca kurtulmasını şaşkınlık ve dehşetle izledim. Helikopterde olup onun ayakkabılarına kusmadığım için şükrediyordum. Yatın motorunun çalıştığını duydum, ayaklarımın altında titreşimler hissettim; dişlerim takırdıyordu. Belki de korkuydu bu. Sonra çabucak geçti. Herkes neredeydi? Eğer birileri yata kaptanlık ediyorsa, nerelerdeydiler? Kabinde giysilerimi giydim, bar alanını geçtim ve kaptan köşküne çıktığını tahmin ettiğim merdivenlere yöneldim. Güvertenin kapısını açtığımda, sağanak halinde yağan ve gürültüyle ahşap zemini döven yağmurun sesini duydum.

Yukarıda simsiyah gökyüzünü gördüm.

"Çok fena," diye mırıldandım kapıyı kapatarak. Pencereler yağmurdan bulanıklaşmıştı. Ama mürettebattan birilerini bulmam gerekiyordu; onlara burada olduğumu söylemeli ve eğer bir plan varsa, bunu öğrenmeliydim. Kapıyı tekrar yumruklayarak açtım ve yeniden yağmura çıktım. Bu kez damlalar tenime iğne gibi batıyordu. Kaptan köşküne yönelecektim ki bir ses duydum. Sesin yattaki hoparlörden geldiğini sandım ama aslında yatın yanında demir atan Sahil Güvenlik römorkörünün güvertesinden geliyordu. Beyaz tişört ve kot pantolon giymiş, uzun boylu bir adam güvertede duruyor ve megafonla adımı bağırıyordu.

"Cassie! Benim adım Jake! Karaya çıkmak zorundasın! Fırtına daha kötü bir hal almadan seni bu tekneden indirmemiz gerek! Gel ve elimi tut! Ben seni kurtarmak için gönderildim!"

Beni kurtarmak mı? Hava gerçekten kötü olmasa, gerçekten paniğe yol açmasa, bunun benim kurtarılma fantezim olduğunu düşünebilirdim. Ama atlatılması gereken bir fırtına vardı ve bu adamın yüzündeki ciddi ifade bunun fantezinin bir parçası olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Tehlikedeydim. Bir parmaklığa tutundum; sırılsıklam olan tuniğim tenime yapışmıştı. Bu kocaman ve sağlam yatta olmak yerine o küçük tekneye binmek daha güvenli miydi gerçekten? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Cassie! Yaklaş ve elimi tut!"

Güverteye çıktım ve etrafımda köpürüp azan denizi gördüm. Dalgalar arka arkaya güverteye vuruyor, bacaklarıma çarpıyor, cilalı ahşap zemine ve masmavi havuza galon galon su gönderiyordu. Bir başka dalga daha geldi ve bu kez ayaklarımın yerden havalanmasına, kıç üstü yere oturmama neden oldu. Bacaklarım iki yana açılmış halde oturuyordum; büyük panik yaşadığım zamanlarda olduğu gibi donakalmıştım. Jake'in sesini duyamıyordum artık; yalnızca öfkeli, kapkara denizin sesini duyuyordum. Alt küpeşteyi kavradım, ayağa kalkmaya korkuyordum. İçimden kötü bir ses, eğer küpeşteyi bırakırsam, geminin bir yanına savrulacağımı söylüyordu. Ne olduğunu anlayamadan, ağaç gövdesi gibi bir kol beni belimden yakaladı ve yerden kaldırdı.

"Bu tekneden inmek zorundayız! Hemen!" diye haykırdı Jake.

"Tamam öyleyse!"

Ne diyebilirim? Deli gibi yağan yağmurun altında korkmuş, ıslak bir kedi gibiydim. Tutunabilecek bir yer bul-

maya çalışıyordum ama Jake'in tişörtü kaygan olduğu için tutamıyordum. Teknenin yan tarafından aşağı düştüm ve suyun keskin acısını hissettim. Bir an suyun altına girdim; yalnızca başımın üzerindeki çalkantıyı görebiliyordum. Suyun altında çığlık attım ama sesim çıkmadı. Bedenimin dalgalarla boğuştuğunu hissettin. Sonunda başım suyun üstüne çıktı ve çığlığım kendi kulaklarımda çınladı. Hızlı bir nefes aldım ve yalnızca bir saniye teknelerin birbirine yaklaşıp yaklaşmadığına bakma fırsatım oldu. Ezilecektim. Ne yapacağıma karar vermeme fırsat kalmadan, Jake'in bana ulaşmak için dalgalarla savaştığını gördüm.

"Cassie! Sakin ol!" diye bağırdı Jake bana doğru gelerek. "Kurtulacaksın ama sakin olmak zorundasın!"

Onu dinlemeye, yüzebildiğimi hatırlamaya çalıştım. Kurtarma gemisinin yan tarafına doğru ilerlememize yardım ettim. Jake orada merdivenin alt basamağına tutunmama yardımcı oldu, önden çıkıp birkaç basamak tırmandı ve sonra uzanıp beni ıslak bir bez bebek gibi tekneye çekti. Soluk soluğa güverteye attım kendimi. Jake başını salladı ve kulaklarındaki deniz suyunu çıkardı. Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı. "İyi iş çıkardın, Cassie."

"Ne demek istiyorsun sen?" diye sordum. "Az kalsın ikimizi de öldürecektim! Paniğe kapıldım!"

"Ama sonra sakinleştin ve tekneye doğru yüzmemize yardım ettin. Şimdi ikimiz de iyiyiz. İyi olacağız." Ucundan sular damlayan saçlarımı yüzümden çekti. "Şimdi seni aşağı indirelim."

O ayağa kalktığında, beni kurtaran adama nihayet iyice bakma fırsatım oldu. İri yarıydı, boyu en azından bir sek-

sen beşti; siyah dalgalı saçları ve siyah gözleri vardı. Bir Yunan heykelinin profiline sahipti. Beni kendi gövdesine bakarken yakaladı. O anda beynimde bir şimşek çaktı. *Adımı biliyor!*

"Sen o adamlardan biri…."

"Evet," dedi, beni çekip ayağa kaldırarak. Omuzlarıma kalın, yünlü bir battaniye attı ve ekledi. "Artık burada olduğumuza, sen de güvende olduğuna göre, belki planımıza geri dönsek iyi olur. Ne dersin? Aşama'yı kabul ediyor musun?"

"Ben… sanırım, evet, kabul ediyorum."

"Yine de buradan kurtulmamız gerek. Ben sertifikalı bir dalgıç ve cankurtaranım, merak etme diye söyleyeyim."

Ellerini titreyen omuzlarıma koydu ve beni aşağıya, daha küçük bir odaya götürdü. Burası yatta gördüğüm odalardan daha sevimliydi ama daha çok sallanıyordu. Dalgalar, pencerelere çarpıyordu. Köşedeki ısıtıcının başına gittim ve iki tarafımdaki sıcak havayı hapsetmek için battaniyeyi kullandım. Etrafıma bakındım ve fırtına tekneyi sallarken, dengemi korumaya çalıştım. Oda, gaz lambası aplikleriyle aydınlatılıyordu ve loştu. Duvarlar meşeydi; yüksek bir yatağın üzerine kapitone yastıklar atılmıştı. İçinde eski moda bir ocağın ve seramik lavabonun olduğu ilginç, küçük bir mutfak gördüm. Burası, kaptana ait olmalıydı.

"Paniğe kapıldığım için özür dilerim. Fırtınadan uzaklaşacağımızı sanmıştım. Ama birden kendimi fırtınanın içinde buldum." Burnumu çekmeye başlamıştım, son yarım saat içinde yaşananlar nihayet üzerimdeki etkisini göstermeye başlamıştı.

"Şşş… tamam," dedi Jake. Odanın öbür ucuna geldi ve beni kollarına aldı. "Artık güvendesin. Ama tekneyi kasırgadan kurtarmak ve buradan uzaklaştırmak için seni burada bırakmak zorundayım."

"Kasırga mı?"

"Başlangıçta tropikal fırtınaydı. Ama çok hızlı değişti. Burada bekle. Şu ıslak giysileri de çıkar. Çok geçmeden buradan uzaklaşır ve güvende oluruz," dedi. Islak beyaz tişörtünden kaslı gövdesi belli oluyordu. Bu adam, aşk romanı kapaklarından fırlamış gibiydi. Tekrar yalnız kalmak istemesem de, sesinde duymazdan gelinemeyecek bir otorite vardı.

"Şu örtülerin altına gir ve ısın. Ben de birazdan yanına gelirim."

Dışarı çıkacak gibi oldu, sonra döndü ve benim ısıtıcının önünde durduğum yere geldi. Eğilip beni öptü. Halimizi düşününce az kalsın gülecektim; battaniyenin altındaki çıplak kadını, ıslak bukleleri ve daha önce hiçbir erkekte görmediğim kadar gür kirpikleri olan, üstü çıplak, dev gibi bir ilah öpüyordu. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ayırdı; sıcak dili önceleri tahrik edici bir şekilde ağzımı yokluyordu. Kocaman eliyle başımı sanki bir şeftaliden daha büyük değilmiş gibi kavradı. Benden uzaklaştığında, bunu istemeden yaptığını hissedebiliyordum.

"Birazdan gelirim," dedi.

"Acele et." *Acele et? Bunu Güneyli aksanıyla da söyleyebilirdim!* Sahiden tehlikedeydik ve ben liseli bir kız gibi cilve yapıyordum.

Nemli battaniyeyi yere atıp odada etrafıma bakındım. Küçük dolabı açtım ve orada asılı birkaç mavi iş gömleği buldum. Üzerimdeki ıslak giysileri çıkardım ve ısıtıcının önündeki iskemleye dikkatle astım. Çizgili gömleklerden birini giydim. Jake çok büyük olduğu için gömlek de çok büyüktü, dizlerime geliyordu. Kocaman yatağa çıktım ve dalgaları hissettim. Her geçen dakika, Körfez suları biraz daha sakinleşiyordu sanki. Tatlı pilotu düşündüm ve onun sağ salim karaya ayak basmış olmasını umdum. Zihnime not ettim, Jack'ten bunu benim için öğrenmesini isteyecektim. Üye ve katılımcıların S.E.C.R.E.T.'tan birine ulaşabileceği bir numara ya da merkez olmalıydı.

Motorun sustuğunu fark edince şekerlemeden uyandım. Ne kadar zamandır uyuduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu ama dalgalar belirgin şekilde sakinleşmişti. Jake'in yukarıda koştuğunu, güverteden merdivenlere yöneldiğini ve benim onu yatakta beklediğim odaya gelmek üzere olduğunu duyabiliyordum. Beklemeyi hiç sevmezdim. Kaos durumunda sakinlik de bana göre değildi. Ama sonuçta bu benim kurtarılma fantezimdi. Kurtarılmaktan hiç hoşlanmadığıma karar vermiş olsam da, bundan sonraki kısımda rol almak konusunda gönüllüydüm.

"Selam," dedi, beni yatakta görünce ağzı kulaklarına vararak.

"Selam."

"Yukarıda her şey yolunda. Fırtınadan sağ salim kurtulduk. Islak kıyafetlerimi çıkarmamın senin için bir sakıncası var mı?"

"Sakıncası yok," dedim, yastıklara yaslanarak. Eğer beni kurtaracaksa, ben de uyumlu davranacaktım. "Demek güvendeyim?"

"Hiç tehlikede olmadın ki," dedi, ıslak pantolonunu çıkararak. Bu yorum, fantezi balonunu patlattı ve beni gerçeğe döndürdü.

"Şaka mı yapıyorsun sen? Ben kasırga sırasında tekneden Körfez'e düştüm!"

O kadar uzun boyluydu ki kabinde yatağa doğru yürürken eğilmek zorunda kalıyordu.

"Evet, düştün Cassie. Ama ben hayat kurtarmak üzere eğitildim. Ve senin hayatın da büyük bir tehlikeye girmedi hiç. Seni temin ederim."

Tepeden tırnağa kadar o kadar pürüzsüzdü ki mermer gibi görünüyordu. "Ama ya… bana bir şey olsaydı?"

"Kısa sürede kasırgaya dönüşen tropikal bir fırtınaydı bu. Yaklaştığını kimse görmedi, meteoroloji bürosu bile."

İtiraf etmeliyim, bir kazadan sağ salim kurtulmanın çok heyecanlı bir tarafı var. Kendinizi en derinden canlı hissediyorsunuz; damarlarınız atıyor, teninizin soluk aldığını fark ediyorsunuz. Kendini çok kırılgan ve insan hissediyor ama aynı zamanda neredeyse ölümsüz olduğunuzu düşünüyorsunuz. Jake baştan çıkarıcı bir tavırla yatağa yaklaştı. Onun tenindeki tuzlu su kokusunu, bunun altındaki diğer kokuyu duyabiliyordum; koyu, kadife gibi bir şeydi bu.

"Aşama'yı hâlâ kabul ediyor musun?" diye sordu, kara gözlerini üzerime dikerek. Elleriyle ıslak saçlarını geriye itişi bana Will'i hatırlatmıştı.

"Ben… sanırım," dedim, çenemi afacan bir çocuk gibi battaniyeden dışarı çıkarmıştım. "Ama kendimi aynı anda hem seksi hem de korkmuş hissedebilir miyim, bilmiyorum."

"Yardım edeyim," dedi, battaniyeyi avuçlayarak.

Battaniyeyi omuzlarımdan çekti ve belime indirdi. Bana uzun uzun baktı. Sonra beni kendine çekti, başımı kaldırdı ve tuzlu dudaklarını benimkilere bastırdı. Üzerime kapandı ve kendimi yeniden güvende, korunaklı hissetmemi sağladı. Tekrar tekrar iyi olduğumu, iyi olacağımı söyledi. Belimdeki battaniyeyi yavaşça yere attı ve beni yatağa itti. Islak saçlarımın yüzümün iki yanına yayıldığını hissettim. O enfes, pürüzsüz teni, benim etimin her bir santimiyle buluşuyordu. Gözlerimi kapattım ve kendimi erimeye bıraktım. Onun kokusunu içime çektim: okyanus.

"Sana çok iyi bakacağım, bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, konuşamaz haldeydim. Bir benzerini hiç görmediğim, hiç yaşamadığım bir adamdı bu. Kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar yumuşacık, küçük ve narin hissetmemi sağlıyordu. Sürekli kendime yetme çabası içinde, bir erkeğin beni korumasının, benim için tutunabileceğim bir dal olmasının mümkün olduğunu unutmuştum. Onun yatağın ayakucuna geçişini, kocaman elleriyle ayak bileklerimi yavaşça kavramasını, bir ayağımı yüzüne götürmesini, sonra dilini ayağımın hassas eğiminde gezdirmesini, parmak uçlarımı öpmesini ve parmaklarımı birer birer ağzına almasını izlerken titrediğime yemin edebilirim. Elimde olmadan kıkırdadım. O ellerini baldırlarımda, uyluklarımda gezdirirken, sonra durup

yüzüme bakarken, beni gözleriyle yiyip bitirirken dirseklerime dayanıp gevşedim. Yatağın üzerinde diz çöktü, bacaklarımı iki yanına alarak, güzel yüzüne doğru ayırdı. Ellerini titreyen uyluklarımın (evet, gerçekten titriyorlardı) üzerinde dolaştırdı. Beni baş parmaklarıyla yokladı, oraya pek dokunmadı, yukarıya, gövdeme ardından memelerime çıktı. Öne doğru kıvrıldım, onun için yanıp tutuşuyordum. "Şimdi, lütfen!" dercesine kıvrılıyordum. Ama o beni diliyle kışkırtmaya, hızla ve şiddetle uyarmaya devam etti. *Görüyor musun? Bana ne yaptığını görüyor musun?* demek istiyordum. Ama konuşamıyordum. Ah Tanrım, bu kadar çekici, bu kadar güçlü bir adamla birlikte olmamıştım hiç. Jake tam bir sanat eseriydi.

"Beni içinde istiyor musun, Cassie?" diye sordu, dirseğinin üzerinde doğrularak. Serbest olan eliyle mememi okşuyordu.

İstiyor muyum?

"Şey… evet."

"Söyle. Beni istediğini söyle."

"Ben… seni istiyorum," dedim, duyduğum arzu öylesine şiddetliydi ki ağlamak üzereydim.

Bunun üzerine elini memelerimden karnıma doğru indirdi ve parmağını içime soktu. "Beni istiyorsun," dedi, dudaklarında karanlık bir gülümsemeyle.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı; öpüşü tutku dolu ve alev alevdi. Ben de onu aynı güçle öptüm. Bu Jesse'nin öpüşünden, hayatım boyunca yaşadığım bütün öpüşmelerden farklıydı. İnsanı tüketiyordu adeta. Onu sanki hayatım buna bağlıymış gibi öpüyordum. Sonra ellerini yastığın al-

tına soktu ve bir prezervatif çıkardı. Beni öpmeyi bırakıp dişleriyle paketi açtı. İşini kolayca hallettikten sonra yeniden bana yöneldi.

"Bir daha hiç korkmayacaksın, Cassie," dedi.

Kendimi ona doğru kaldırdım ve ardından gözlerim kapalı halde, onu hissetmenin tadını çıkardım. Bir erkek içime girmeyeli ne kadar zaman olmuştu? Daha önce bu kadar zengin, bu kadar eksiksiz yaşamış mıydım bunu? Asla. İsteğim o kadar yoğundu ki, sanki bunu ilk kez hissediyor gibiydim.

Giderek daha derine gidiyor ve her hamlede onu içime çekmem, onun içine solumam için duruyordu. Ardından üzerimde hareket etmeye başladı; önce yavaş yavaş, sonra daha hızlı, ritmik şekilde, aksamadan. Soluk soluğa kalmıştım. Kolları altımdaydı, daha derine gidebilmek için beni kendine çekiyordu. Ne kadar ıslandığıma inanamıyordum. Bacaklarımı onun sırtına dolamıştım; kollarındaki kaslar geriliyor ve belirginleşiyordu.

"Cassie, bu inanılmaz," dedi, beni döndürüp üzerine çıkarmadan önce. İstediğini yaptım. Elleri belimi bulup tuttu ve beni ritmimizi tekrar bulana kadar kaldırdı. Sonra baş parmağını kullanarak başka bir parçamı canlandırdı.

"Sana bunu sonsuza kadar yapabilirim," dedi.

Ama artık dayanamıyordum. Başımı arkaya attım, ellerim onun göğsündeydi. O kadar içimdeydi ki onu bir parçam gibi hissediyordum. Bir noktaya, sahip olduğum en tatlı noktaya değdiğinde, içimde bir şeyler alev aldı.

Zevk su yüzeyine çıktı ve beni yoldan çıkardı. "Bebe-

ğim, beni boşaltacaksın." Sözcükler ağzımdan çıkıvermişti.

Yeniden hamle yaptı ve içimdeki o noktaya değdi. Artık kendimi bırakmaktan başka çarem kalmamıştı. İçeri girip dışarı çıkan bir dalga gibiydi bu. Üzerinde sertçe gidip geldim ve bunu yaparken onun da gerildiğini, hafif ama derin bir inleme koyverdiğini hissettim. Artık düşmek, tehlike, nerede olduğum, dışarıda, denizde neler olduğu umurumda değildi. Yalnızca içeride, yatakta, teknede olanlar, beni sudan çıkaran ve şimdi yüksek, yumuşak yatakta üzerinde oturduğum Yunan tanrısı gibi bu adamla yaşadıklarım önemliydi.

Saniyeler sonra onun göğsüne yığıldım. Onun yavaşça içimden çıktığını hissettim. Sonra yatakta uzandı ve tembel tembel sırtımı okşadı, nemli saçlarımla oynadı ve tekrar tekrar mırıldandı. "İnanılmazdı."

O gece, kucağımda günlüğüm, yanımdaki yastıkta da Dixie ile kendi yatağımda yatarken, hâlâ teknede yaşadıklarım yüzünden başım dönüyordu. Spinster Otel ağır ağır iki yana sallanıyor gibiydi.

Bu deniz macerasının nasıl bu kadar büyük bir dönüşüm sağladığını sözcüklere dökmeye çalıştım. Yata doğru yaptığım heyecanlı yolculuk ve sonra da denize düştükten sonra hayatta kalmak mı yoksa kurtarma gemisinde her şeyi çok güzel yapan bir adamla seks mi? Onunla birlikte güverteye çıkıp sıcak çikolata yudumlayarak, fırtınadan sonra capcanlı renklere bürünen günbatımını seyretmek mi? Üzerinde *Korkusuzluk* yazan Beşinci Aşama süsünü

avucuma bırakması mı? Evet, bütün bu anlar ve daha fazlası. Matilda'nın korkularımızın bizim iznimiz olmadan yok olamayacağını söylediğini hatırladım. Bu korkuları biz yarattığımıza göre, bunlardan kurtulmak da bizim elimizde. Ben de tam olarak bunu yapmıştım. Korku vardı. Hissetmiştim. Sonra da onu defetmiştim.

9

Körfez'de denize düşüşümden ve römorkördeki o inanılmaz seanstan birkaç hafta sonra, bende yeni keşfedilmiş bir korkusuzluk hâkim olmaya başlamıştı. İşyerinde, Tracina'nın kabadayılıklarına kafa tutmaya başlamıştım. Acımasızlık filan ettiğim yoktu ama Tracina geç kaldığında, yardımsever bir şekilde o gelene kadar beklemek yerine, tam saatinde çıkıyordum. Bu boşluğu doldurmanın Will'in sorumluluğu olduğuna karar vermiştim, benim değil. Aynı zamanda saçlarımı daha aşağıdan atkuyruğu yapmaya başlamıştım; böylece yeni yaptırdığım sarı röfleler belli oluyordu. Scott öldüğünde aldığım sigorta parasına kıymış, kendime yeni giysiler satın almıştım; daha önce kendime iznini vermediğim bir lükstü bu. İki tane dar siyah pantolon, V-yakalı birkaç tişört aldım. Sonunda cesaretimi toplayıp Trashy Divas'a girdim; French Quarter'da, Tracina'nın sık sık uğradığı, iç çamaşırları satan bir dükkândı burası. Güzel sutyenler, onlarla uyumlu tangalar ve daha seksi bir gecelik aldım. Çok açık saçık ve iddialı bir

şey değildi ama her zaman giydiğim pamuklu gecelikten bir adım ötedeydi. Para konusunda sorumsuz değildim. Yalnızca, içimde hissettiğim canlılığın dış görünüşüme de yansımasını istiyordum. Daha düzenli koşmaya da başlamıştım; her gün işten sonra French Quarter çevresinde beş kilometre koşuyordum. Şehrin, kendimi günlük hayatımın rutinine kaptırdığım için gözden kaçırdığım bölümlerini görüyordum. New Orleans'ı Güzelleştirme Derneği'ne yardım toplamak için düzenlenen kıyafet balosunun standında kafe adına çalışmak için bile gönüllü oldum. Will önce karşı çıktı. "Kafeyi güzelleştirmek için yapmamız gereken yeterince şey yok mu?"

Kafenin çok yavaş bir yenilenme sürecinde olduğu doğruydu; bu iş Will'in boş zamanlarının çoğunu alıyor, Tracina'yı da sinir ediyordu. Will işe içerisini boyayarak başlamış, yepyeni çelik kap kacak almıştı. En büyük planı şık yemekler ve müzik için ikinci katı açmaktı. Ama sahanlığın yakınına küçük bir tuvalet yapınca, belediye izinleri iptal etmişti. Will yere bir yatak atmıştı. Tracina'nın evinde kalmadığı zamanlarda onu orada buluyordum. Planlar yapıyor, düşünüp taşıyor ya da yalnızca surat asıyordu. Şimdilik, burasının PJ Kahve'nin şubesi olduğu günlerden beri orada duran eski ıvır zıvırları üst kattan aşağı taşıyıp çöpe atmakla yetinmek zorunda kalmıştı.

"Hayırseverlik iyi bir reklamdır, Will," dedim. "Ayrıca vermek, ruha iyi gelir." Aylar önce Köşk'ün mutfağında yaşadıkların geldi aklıma. Vermenin doğasında olan faydaları o zaman öğrenmiştim. Bu kadar az zamanda hayatımda ne kadar çok şey değişmişti.

Standda çalışmak için gönüllü olunca, hayatımda ilk kez kendimi New Orleans'ın kendine özgü popüler eğlencelerinden birinin içinde bulmuş oldum: bir yerlere üye olmak. Daha önce kulüplere, gruplara ya da hayır kurumlarına filan üye olmamıştım hiç. Sosyete sayfalarını okurken de para ya da prestije özenmezdim; ama bu bana dışarda başka bir dünya olduğu, orada cemaatin önemli olduğu, arkadaşlık ve eğlencenin keyifli olabileceği hissini verirdi. Neredeyse altı yıldır şehirde yaşıyordum. Kafenin sürekli müşterilerinden biri New Orleans'ın insana yedinci yılda sahip çıktığını söylemişti. Onun ne demek istediğini anlamaya başlıyordum. Burada nihayet kendimi evimde gibi hissetmeye başlamıştım. Matilda'yla aşama sonrası tartışmalarımızdan biri için Tracey'nin Yeri'nde buluştuğumuzda ona bunu anlattım.

"Bir yeri benimsemek yedi yıl sürer," dedi. Kendi de buraya on yıllar önce gelmişti ama o Güney'den geliyordu. Yatta denize düştüğüm için ve bunun yaratmış olduğu korku nedeniyle özür diledi. "Bu, senaryonun bir parçası değildi. Jake'in seni bulabileceği bir yerde motor bozulmuş gibi yapacaktık. Gerçekten başına bir şey geleceği hiç aklımıza gelmedi. Hele tropikal fırtınayı düşünmedik bile!"

"Tropikal fırtına mı? Kasırgaydı, Matilda," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Doğru. Özür dilerim. Ama Beşinci Aşama süsünü kazandın," dedi güzel bileziğimi işaret ederek. Soluk renkli altını ışığa tuttum ve süslerin ışıldamasını izledim. Onları toplamayı sevsem de, hayatımda istikrar istiyordum.

Hayatımda, kendini yalnızca bana adamış tek bir erkeğin olmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmeye başlamıştım. Fanteziler hayatımı ve kendi hakkımda hissettiklerimi değiştiriyor olsa da, bir eksiklik hissediyordum. Bundan Matilda'ya söz etmek istemiyordum. Geriye dört fantezi kalmıştı ve onun beni hazır olmadan bir ilişkiye girmektense bu aşamaları görmeye zorlayacağını biliyordum. Ama yakında S.E.C.R.E.T. ile işim bitecekti. Ya sonra? S.E.C.R.E.T.'ın bir parçası olmak isteyecek miydim yoksa deneyimlerimden yararlanarak birlikte bir hayat kuracağım özel birini bulmayı mı tercih edecektim? Hazır mıydım? Beni kim isteyecekti? Matilda'ya sormak istediğim çok soru vardı.

"Bir keşif üzerindesin," dedi, Tracey'nin Yeri'nde içkilerimizi içerken. "Öncelikli olan senin bir insan olarak kim olduğun, sevdiklerin, sevmediklerin. Sonra partnerininkiler geliyor. Anlıyor musun?"

"Ama ya bundan sonra ciddi bir ilişki yaşayacağım adama bir zamanlar S.E.C.R.E.T.'ın bir üyesi olduğunu söylersem ve bu onu çıldırtırsa?"

"O zaman senin için uygun adam değil demektir," dedi Matilda omuz silkerek. "Bekâr, sağlıklı bir kadının diğer gönüllü yetişkinlerle zevkli ve güvenli bir şekilde yakınlaşmasından rahatsız olan bir erkek için zamanını harcamaya değmez, Cassie. Üstelik, yeni bir sevgiliye cinsel geçmişinin tam envanterini çıkarmak zorunda değilsin. Hele bu onu hiç etkilemeyecekse. Hele bunun ona faydası olacaksa!"

Yeniden bileziğime baktım. Onu her gün takmıyordum;

ama taktığımda bir şekilde ondan özel bir ilham aldığımı hissediyordum. Belki de bunun süslerin üzerinde yazan sözcüklerle ilgisi vardı: *Teslimiyet, Cesaret, Güven, Cömertlik* ve şimdi *Korkusuzluk.* Şimdiye kadar, Will'in müzayedede yaptığı yorum dışında, kafede hiç kimse bilezikten söz etmemişti. Parlak şeyler gördüğünde pelteye dönen Tracina bile.

"Bu sözcükler benim için gerçekten bir anlam ifade ediyor," dedim Matilda'ya. Bunu yüksek sesle söylememe şaşırmıştım.

"Çelişki de burada, Cassie. Umarım bunu benimsemeyi öğreniyorsundur. Zevk anı, bazı açılardan hiçbir şey ifade etmez. Ama eğer bunun olmasına, sonra da geçip gitmesine izin verirsen, çok şey ifade etmeye başlayabilir."

Tek bir kadınla birlikte olmayı hayal bile edemeyen erkekler tanımıştım. Bu adamlar hiç kimseye bağlanmadan, onların isteklerini yerine getirmek için özel olarak tutulmuş rüya kadınlarla bütün cinsel fantezilerini yaşama fırsatını bulmak için ölüp biterlerdi. Matilda'ya ve S.E.C.R.E.T.'a minnettardım ama birine bağlanma, özel birini yanımda isteme güdüsüne karşı koymak giderek zorlaşıyordu. Yıllar önce Will'i neden reddetmiştim? Onu her zaman çekici bulmuştum. Hem de inanılmaz. Ama o zamanlar, onun bana yaklaşması halinde nasıl biri olduğumu anlayacağını düşünüyorum –sıkıcı, korkak ve sevilmesi mümkün olmayan biri. Şimdi ilk kez, bunların hiçbiri olmadığıma inanmaya başlıyordum. Benlik duygum gelişiyordu; Will gibi bir adama layık olabileceğimi hissedi-

yordum. Ne yazık ki bu, tam da onun Tracina ile ilişkisi derinleşirken oluyordu.

Hâlâ Will'i işyerinde görmeyi dört gözle bekliyordum. Onun kamyonetini park ettiğini duyunca seviniyor, ofisinde ikimiz yalnız kaldığımızda geriliyordum. Şimdi, Kafe Rose'un New Orleans'ı Güzelleştirme Derneği Balosu'nda bağış standı kurma planları nedeniyle, birlikte eskisinden daha çok vakit geçirmeye başlamıştık. Stand için afişler tasarlıyorduk. Tracina ile, benimle geçirdiğinden daha az zaman geçiriyordu.

Balodan önceki gece, Tracina, Will'in kostümünü hazırlamasına yardımcı olmamı istedi. Dikiş dikmeyi bilmiyordu ama ben dikiş dikerken patronluk taslamayı gayet iyi biliyordu. Bu yılki balonun teması, "Kendini Öyle Hayal Et" idi. Konuklar, en sevdikleri kurgu karakterin ya da masal kahramanının kılığına gireceklerdi. Yemekten sonra kentin en seçkin bekâr erkek ve kadınları açık artırmaya sokulacaktı ve kazananlar ödülleriyle dans edeceklerdi. Tracina, hem Will'i hem kendisini açık artırmaya kaydettirmişti. Tracina'nın sosyal bir şöhreti olmayabilirdi ama çok çarpıcı bir kızdı ve iyi bir fiyata gitme olasılığı yüksekti. Will ise, küçük bir kafenin sahibi olmasına rağmen, Louisiana eyaletinin en eski ailelerinden birinden geliyordu. Ancak gönülsüz bir katılımcıydı.

"Hadi Will, çok eğlenceli olacak," dedi Tracina. "Hem hayır işi için bu."

Elimde bir avuç toplu iğneyle, Will'in pantolonu üzerinde çalışıyordum. Will, kısa pantolonu, pantolon askıları, hasır şapkası ve balık oltası ile Huck Finn olacaktı. Tra-

cina, beyaz tütüsü, kanatları ve asasıyla Tinker Bell kılığına girecekti. Sinir bozucu bir peri kılığına girmek onun için mükemmel bir seçim, diye düşündüm, Tracina'nın mutfakta zıplayarak dolaşmasını izlerken. Elindeki asayla herkesin kafasına dokunuyordu.

"Dell, bir dileğini gerçekleştirmek için buradayım," dedi, asasını kadının kafasına değdirerek.

"Eğer bir daha beni o şeyle dürtmeye kalkarsan, onu alır ve senin müsait bir yerine sokarım."

Tracina, Dell'e nanik yaptı; sonra asasını hayali bir silah gibi bana doğrulttu.

"Bam! Bana bak, o standda seninle birlikte çalışamam, Cassie. Ben dans edeceğim! Sen de dans etsen iyi olur."

"Ben eğlenmeyeceğim. Yardım toplayacağım."

"Hadi ama, bu bir balo. Zaten doğru dürüst dışarı çıktığın mı var? Bu arada, ne giyeceksin?"

"Hiç," dedim. "Vardiyam, akşam yemeği servisinden sonra bitiyor. Ayrıca sen standda bana yardım etmeyeceksen, birini bulmam gerek."

"Ben yardım ederim," diye önerdi Will.

"Ama sen benim partnerimsin," diye sızlandı Tracina. "Dell yardım etsin. Ama kostüm giymek zorundasın, Cassie. Ben de senin için mükemmel kostümü biliyorum. Külkedisi!"

Kendimi balo elbisesiyle düşününce, içimden gülmek geliyordu. Bunu Tracina'ya söyleyince, o da güldü.

"Hayır, ben Külkedisi'nin balodan önceki halini kastetmiştim! Kötü üvey kardeşleri harika vakit geçirirken

bütün dikişleri diken ve temizliği yapan zavallı hizmetçi halini. Tam sana göre!"

Tracina hakaret mi ediyordu, şaka mı yapıyordu anlamamıştım. Will hâlâ tepemde üzerinde gömleği olmadan dikiliyordu. Bir elinde bol pantolonunu tutuyor ve Davut heykeline benziyordu. Spora meraklı bir adam değildi ama son derece etkileyici, düz bir karnı ve kaslı kolları vardı. Ona bakmamaya çalıştım..

"Cassie, neden 'Bayan Ben Katılmıyorum' kılığına giriyorsun?" diye sordu. "Bu pek sana göre değil."

"Sanırım hâlâ buranın vatandaşı olmaya çalışıyorum."

Tracina, Will'i, gecenin onur konuğu olan Pierre Castille ile dans etmek istediği konusunda uyardı. Adam, Pontchartrain Gölü boyunca liman bölgesinde, nesiller boyu ailesine ait olan dönümlerce arazinin sahibi durumuna gelmiş bir milyarderdi. Her etkinlikte arka kapıdan girip çıkmasıyla ünlü özel bir adamdı.

Belediye meclisinin en muhafazakâr üyesi olan Kay Laboucer dört yıldır devam eden balonun başkanıydı. Bu yıl Pierre'in baloya katılmasını sağlamıştı. Will, Kay'i pek sevmezdi. Restoranda üst katı genişletmek için gerekli izinleri almaya çalışırken onunla bir çatışma yaşamıştı. Kay, Will'e bütün binanın elektrik tesisatını yenilemediği sürece, üst katı genişletemeyeceğini söylemişti. Ama Will de üst katı genişletmesine izin vermedikleri sürece bu parayı bulamazdı. Bunun üzerine izinler konusunda bir çıkmaza girilmişti. Oysa Frenchmen Caddesi'ndeki mekânların yarısının elektrik tesisatı çok eskiydi.

Tracina'nın taktiği Will'i rahatsız etmiş olsa da, Will

bunu belli etmemeye çalıştı. Üstelik, Pierre Castille'in baloya katılıp katılmayacağı da kesin değildi. Organizasyon toplantılarından birinde, Kay'in Pierre'in ne zaman geleceği konusunda kesin bir saat vermediğinden, tanıtım çalışmalarında kendisinin katılımının duyurulmasını istemediğinden, açık artırmaya ve hatta yemeğe katılmayacağından yakındığını duymuştum.

Will bana baktı, onu hiç görmediğim kadar mutsuz görünüyordu. Onu anladığımı anlatmak istercesine omuz silktim; sonra pantolonun paçasını iki santim daha kısalttım. Tracina ona, onun Tracina'ya olduğu kadar bağlı olsa da olmasa da (bunu sorgulamaya başlamıştım), Will'in başka bir kadının erkeği olduğunu hatırlatıyordum kendime. Son birkaç haftadır, Tracina birden ortadan kayboluyordu ve ona saatlerce ulaşılamıyordu. Will'i de kıskançlık damarının kabardığını anlayacak kadar iyi tanıyordum.

"Herhalde kardeşini bir yere götürmesi gerekmiştir," diyordu Will boynunu bükerek. Kafenin önündeki park yerlerine bakıyor, Tracina'nın gelip arabasını park etmesini bekliyordu. "Ya da belki alışveriş yapıyordur. Ne zaman bir mağazaya girse, kendini kaybediyor."

Gülümseyerek başımı sallıyordum. Aksini söylememeye özen gösteriyordum. Bir şeyin doğru olmasını istemediğimizde kendimize yalan söylememe biçimimizi hep çok etkileyici bulurdum. Scott'la birlikte yaşarken bunu yıllarca yapmıştım. Ancak S.E.C.R.E.T.'ın nimetlerinden biri, yaşadığım deneyimlerin bana kendime yalan söylemekten vazgeçmeyi öğretmesiydi. Mutfağın ortasında,

pantolonu kısaltırken, Will'in gözleri gözlerime her zamankinden biraz daha uzun süre takılı kaldı.

Kendime, bunun hiçbir anlam ifade etmediğini söyledim. Will beni eve bırakmayı teklif ettiğinde de, kendi kendime evimin onun yolu üstünde olduğunu hatırlattım.

Ama benim Spinster Otel'e sağ salim girdiğimi görmek için kamyonetinde beklerken, bana neşeyle öpücük gönderdiğinde, yine kendi kendime yalan mı söylediğimi merak ettim.

New Orleans Güzelleştirme Derneği, kentte türünün en eskilerinden biriydi; geçmişi İç Savaş sonrası günlere dayanıyordu. O zamanlar, özgür kalan kölelerin yerleşmeye başladığı mahallelerde okullar yaptırmak için para topluyordu. Katrina kasırgası felaketinden sonra da dernek zarar gören bölgelerdeki okulları yeniden yaptırmıştı. Bu işi devlete bırakmak, sonsuza dek beklemek anlamına geliyordu çünkü. Dernekte çalışmak için gönüllü olmam; bu kenti memleketim olarak benimsemeye ve kafe çevresi dışında arkadaşlar edinmeye yönelik ilk girişimimdi. O akşamki görevim bağış standında çalışmak, çekleri almak ve kredi kartlarından para çekmekti. Benim için kostüm ya da dans söz konusu değildi. Bu olayı ciddiye almak istiyordum. Benim orada harcayacağım zamana karşılık, Kay de masanın altına bir Kafe Rose afişi asmayı kabul etmişti.

Bu yıl balo New Orleans Resim Müzesi'nde düzenleniyordu; burası kentin en sevdiğim binalarından biriydi. Dört sütunlu Greek Revival tarzındaki cephesini, dört bir tarafı yüksek bir balkonla çevrili kare şeklindeki mermer

fuayesini çok seviyordum. Scott ile evliyken ve aramız kötüyken, bu binanın seslerin yankılandığı odalarında dolaşırdım. Degas'nın *Yeşilli Kız* tablosuna bakardım; çünkü uzaklara bakan ve bunu yaparken ya geçmişe üzülen ya da gelecekten korkan kızın hali bana çok acıklı gelirdi. Belki de yansıtma sanatını uyguluyordum. Standı hazırlamak ve Kay'den kısaca bilgi almak için bir saatim vardı. Onu buldum; Alice Harikalar Diyarı'ndaki Kırmızı Kraliçe gibi giyinmişti. Beyaz mermer fuayenin ortasında durmuş, bağırıyordu.

"Merdiveni kaydırın!"

İki genç adam ışıltılı, dev kar tanelerini tavandan sarkıtmaya çalışıyorlardı. Kay'in bundan pek hoşlanmadığı belliydi.

"Kar tanelerinin Kendini Öyle Hayal Et temasıyla ne ilgisi var bilmiyorum ama tavandan başka ne sarkıtılabilir ki? Peri mi?"

Tracina'yı bir ipin ucunda tavandan sarkar halde düşününce, yüzüme bir gülümseme yayıldı. Ama Kay'in okuma gözlüklerinin üzerinden bana baktığını görünce gülümsemem yarım kaldı.

"Standı nereye kuracaksınız? Buraya değildir, umarım."

"Sanırım şuraya," dedim, parmağımla salonun arka tarafındaki bir alanı işaret ederek.

"Hayır! İnsanların pis paraları alıp vererek güzelim yemeğimizi mahvetmelerini istemiyorum! Vestiyerin yanına lütfen! Aletleriniz nerede?"

"Aletler mi? Ben…"

Kay sıkıntıyla ofladı. “Ben ustalardan ikisini çağırayım da size yardım etsin.”

Tracina, beyaz tütüsü ve tacıyla davete teşrif ettiğinde, stand kurulmuş ve çalışmaya başlamıştı. Ben de rahatça onun kabarık eteğinin arkasına saklandım.

“Will nerede?” diye sordum elimden geldiğince doğal bir tavırla.

“Kamyoneti park ediyor. Ben içki alacağım. Sen de ister misin?”

“Ben böyle iyiyim, teşekkürler.”

İlk konuklar gelmeye başlamışlardı. Bir Pamuk Prenses, birkaç Scarlett, bir Rhett Butler, iki Drakula, bir Ali Baba, bir de Harry Potter gördüm. Bir Dorothy, bir Çılgın Şapkacı, bir Korsan Kara Sakal, bir de katil aristokrat Mavi Sakal vardı. Verev eteğime ve sade bluzuma baktım. Belki de bu etkinlik için biraz daha fazla çaba sarf etmeliydim. Garson önlüğü takmak zorunda mıydım gerçekten? Ama kalemleri ve kredi kartı sliplerini başka nereye koyacaktım? Hem orada erkeklerle tanışmak için bulunmuyordum. Hayır kurumu yararına çalışmak için bulunuyordum. Ama tam ikinci Kafe Rose afişini standın arkasına asarken, birinin “Cassie! Şurada!” dediğini duydum. Şehrazat kostümü giymiş güzel bir kadın kalabalığın arasından bana el sallayarak standa yaklaştı. İlk S.E.C.R.E.T. toplantısında yanımda oturan ufak tefek Hintli doktor Amani idi bu. Hâlâ çarpıcı hatları olan, yaklaşık altmış yaşındaki dikkat çekici bedenini saran kat kat kırmızı ve pembe kumaşlarla muhteşem görünüyordu. Ancak gözleri her şeyin ötesin-

deydi. Siyah sürme çekilmiş ve canlı bir kırmızı peçeyle çevrelenmiş bu gözler muzipçe ışıldıyordu.

"Sen burada ne arıyorsun?" diye sordum. Bir S.E.C.R.E.T. üyesini topluluk içinde görmek tuhaftı.

"Belki inanmayacaksın ama grubumuz her yıl bu derneğe cömert yardımlarda bulunuyor. Ama bu yardımları kendi adımıza yapmıyoruz. Buyrun," dedi bana bir zarf uzatarak. Ona bağış için teşekkür ettim. "Matilda da geliyor. Onu mutlaka görürsün. Peri vaftiz annesi kılığında. Doğal olarak."

Benim bir şey söylememe fırsat kalmadan Kay yanıma geldi. Konukların birbiri ardına zarfları masanın üzerindeki kutuya atmalarını izliyordu.

"Dr. Lakshmi," dedi Kay elini uzatarak. "Çok çarpıcı görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim, Kay," dedi Amani hafifçe eğilerek. "Umarım yakında görüşürüz, Cassie."

Kay, cemiyetin önde gelen üyelerinden biriyle birbirimize ilk ismimizle hitap edecek kadar yakın bir ilişki kurmayı nasıl başardığımı sormadı.

"Açık artırma henüz başlamadı ama kotamıza ulaşacağız gibi görünüyor," dedi.

"Öyle olacağını umuyorum."

Akşam yemeği bölgenin spesiyal yiyeceklerinden oluşuyordu: güveçte ıstakoz ve mantarlı, brendili yulaf. Bearnaise soslu fleminyon. Tatlı olarak da taze kremalı ve ballı mısır gevrekli sütlaç vardı. Tabaklar toplandığında, ben artık gidebilirdim. Ama açık artırmayı ve Will'i kimin kazanacağını merak ediyordum.

"Evet, teklif vermeye başlayabiliriz," dedi Kay, salonun ön tarafına doğru koşarak. "*Onu* beklemeye devam edemeyiz." Pierre Castille'i kastediyordu. Pierre ile biraz zaman geçirmeyi umut eden tek kadın Tracina değildi.

Kadın teklifçilerin, Kay'in açık artırmaya çıkan erkekleri topladığı sahneye yaklaşmalarını izledim. Bekârlar açık artırmasında Will'in dışında, Demokrat olması halinde çok beğeneceğim genç eyalet senatörümüz vardı. Karısı öldükten sonra maraton koşuya başlayan, yaşının ilerlemesine karşın hâlâ yakışıklı olan belediye yargıcı ise, elli yaşın üzerindeki bütün bekâr kadınların sempatisini ve bakışlarını topluyordu. New Orleans'ta çekilen bir televizyon dizisinin çekici Afroamerikan aktörü de oradaydı. En büyük teklifin seksi aktöre verileceğini düşünürdünüz ama saygıdeğer yargıç için 12.500 dolar teklif edildi. Aktör ise 8000 dolarlık teklifle ikinci sıradaydı.

Açık artırmanın bütün o gürültülü eğlencesini ve enerjisini standın arkasından izlerken, kendimi yine duvar süsü gibi hissetmeye başlamıştım. Neden katılımcı olmak yerine hayatı gözlemlemeyi tercih ediyordum? Ne zaman ders alacaktım?

"Ve son bekârımız," diye anons etti Kay. "Will Foret. Kendisi saygın bir mekan olan Kafe Rose'un ikinci kuşak sahibi. Otuz yedi yaşında, hanımlar ve bekâr. İlk teklifi kim verecek?"

Will, Huck Finn kostümü içinde, balık oltası, bol pantolonu ve pantolon askılarıyla mahcup ama yine de çok seksi görünüyordu. Salon da benimle aynı fikirde gibiydi. Teklifler kızışınca, Tracina paniğe kapılmaya başladı. Fiyat

15.000 dolara ulaşınca, Tracina mikrofonu Kay'in elinden kaptı.

"Bu adam bekâr sayılmaz aslında," dedi. "Onunla üç yılı aşkın süredir beraberiz ve birlikte yaşamayı düşünüyoruz." Çok fazla şampanya içmişti. Will de bundan daha fazla utanamazdı herhalde. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Sonunda başında ışıltılı bir taç olan yaşlıca bir kadın 22.000 dolarlık teklifte bulundu ve Kay, tüm gücüyle "Satıldı!" diye bağırdı. Gecenin en yüksek fiyatlı bekârı olan Will, kendisini bekleyen sahibine doğru ilerledi.

"Erkeklerin açık artırması burada sona erdi," dedi Kay elindeki tokmakla kürsüye vurarak. "Ama lütfen içkilerinizi tazeleyin. Sırada hanımların açık artırması var ve bizim de 75.000 dolara ihtiyacımız var, arkadaşlar. Çek defterlerinizi kaldırmayın sakın!"

O sırada salonda bir telaş başladı. İki güvenlik görevlisi salona girerek insan kalabalığını yardı. Onların arkasında çok şık bir smokin ve siyah gömlek giymiş, siyah papyon takmış, açık mavi renkli pilot gözlüğü olan bir adam yürüyordu. Adam kolunun altındaki motosiklet kaskını çabucak yanındaki güvenlik görevlisine verdi. Gözlüğünü çıkardı ve cebine koydu.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi. "Giyecek bir şey bulamadım da."

Pierre Castille idi bu; kumral saçları kaskın altında hafifçe dağılmıştı. Ona merhaba demek için toplanan, aralarında çok heyecanlandığı belli olan ve mikrofonu bırakıp onu karşılamaya koşan Kay'in de bulunduğu insanları doğal bir tavırla selamladı. Rahat gülümsemesi onu müzmin

bekâr bir mirasyediden çok tarz sahibi ünlü bir rockçı gibi gösteriyordu. O, Kay'e arkasını dönüp standa doğru yürürken, kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Beni yalnız bırakıp gittiği için Tracina'ya lanet okudum. Başımı eğdim ve ünlü meraklısı biri gibi görünmemek için kredi kartı slipleriyle ilgilenir gibi yaptım.

"Bağışı buraya mı yapıyorum?"

Başımı kaldırıp baktığımda, onun tek eliyle standa dayandığını gördüm. Smokinin içinde rahatsız görünmüyordu; bu da çok hoştu. Bir an konuşmayı unuttum sanki.

"Ben… evet, isterseniz kutuya çek bırakabilirsiniz ya da kredi kartı alabilirim."

"Harika," dedi, bana sonsuzluk gibi gelen birkaç saniye boyunca gözlerime baktı. Tanrım, çok seksiydi. "Sizin adınız ne?"

Benimle konuştuğundan emin olmak için omuzumun üzerinden geriye baktım. Kalabalığın arasından bize doğru gelen Will de dahil olmak üzere herkes bizi izliyordu.

"Cassie. Cassie Robichaud."

"Robichaux? Mandeville Robichaux'ları gibi mi?"

O sırada Will'in standa gelip Pierre'e elini uzattığını görünce şoke oldum.

"Cassie kuzeyli D ile söylüyor, güneyli X' ile değil."

"İkinci Will Foret. Nasılsın? On beş yıl oldu, değil mi?"

Will'in Pierre Castille ile el sıkışmasını şaşkınlıkla izledim. Tracina onların yanına gelmek için kalabalığı yarmaya çalışıyordu.

"O kadar oldu, evet."

"Seni görmek güzel, Will," dedi Pierre. "Babalarımızın

yanımızda olmaması ne kötü. Bunu görünce çok mutlu olurlardı."

"Seninki belki," dedi Will, Huck şapkasının ucuna dokunarak. "Cassie, yarın işte görüşürüz."

Onun Tracina'nın yanından geçip kapıdan çıkmasını izledim.

"Evet, Mandeville'den olmayan Cassie Robichaud. Nerede kalmıştık?"

"Komik bir şekilde Marigny'de Mandeville Caddesi'nde yaşıyorum ama aslında Michigan'lıyım. Bu, baba tarafımdan gelen Fransızca bir soyadı. Kökeni konusunda emin değilim ancak…" *Çok konuşuyorsun Cassie!*

"Peki. Gitmeden önce mutlaka standa uğrayıp bağış yapacağım," dedi Pierre hafifçe eğilip selam vererek.

Zengin, güçlü insanlar beni kolay kolay etkilemezdi ama bu adamın karizması vardı.

Birden, Tracina standda çalışmaya gönüllü oldu. "Ben devam ederim," dedi standın arkasına geçerek. "Will gitti, bu yüzden kalıp çalışabilirim. Sen eve git istersen. Zaten kostümün de yok."

"Will'in onu tanıdığını biliyor muydun?" diye sordum.

"Onlar çocukluk arkadaşı."

"Anladım. Peki öyleyse. Sanırım benim gitme vaktim geldi."

"Evet, hızlı koş," dedi bana bakmadan. Pierre'in salonun ön tarafında yerine oturmasını izliyordu.

Bekâr kadınlar açık artırması birazdan başlayacaktı. Kıyafetime baktım. Tracina haklıydı. Zavallı bir hizmetçi gibi görünüyordum. Artık bulaşıklar yıkandığına göre, gitmek

vakti gelmişti. Lobide Will'i arayarak ilerledim. Onun yerine cep telefonuyla konuşan Matilda'yı gördüm. Bana doğru geliyordu. Telefonda konuştuğu kişiyle vedalaştı ve telefonu sertçe kapattı. O sırada kostümünü fark ettim; zümrüt yeşili payetlerle kaplı, çarpıcı bir deniz kızı kıyafetiydi. Başında küçük bir taç vardı.

"Cassie! Dur! Nereye gidiyorsun?"

"Bağış standındaki işim bitti. Eve gidiyorum. Bu arada bağış için teşekkür ederim. Çok cöm…"

"Hayır, eve gitmiyorsun," dedi, beni kolumdan yakaladı ve döndürüp kapısında ÖZEL yazan bir odaya doğru sürüklemeye başladı. "Bunu şimdiye kadar çok iyi sakladığımızın farkındayım ama… bu gece senin özel gecen, Cassie."

"Bu gece?" dedim; beni bekleyen bir fantezinin olduğunu kastettiğini anlayarak çok şaşırdım. "Ama benim kıyafetim…"

"Endişelenme. Yardım geliyor."

Elindeki kartı duvardaki küçük beyaz güvenlik kutusuna doğru salladı ve kapı açıldı. Burası sevimli bir soyunma odasıydı. Amani ve hayal meyal hatırladığım bir başka kadın, ipek kaplı taburelere tünemişlerdi. Biz içeri girince ayağa kalktılar, Yüzlerinde heyecan vardı. Sol taraflarında, küçük ampullerle aydınlatılmış aynalı bir tuvalet masası gördüm. Makyaj malzemeleri bir havlunun üzerine özenle dizilmişti. Askıda, yerlere kadar uzanan, açık pembe renkte çok güzel bir elbise asılıydı. Süse püse çok meraklı değildim ama bu saten tuvalet, DNA'mda saklı olan bir

şeyleri harekete geçirmişti. Elbisenin altında bir çift çarpıcı, parlak pabuç vardı.

Matilda genzini temizledi.

"Sana daha sonra açıklama yapacağız, Cassie, ama şimdilik önce seni hazırlamamız gerek. Elimizi çabuk tutmalıyız. Başlamak üzere."

"Ne başlamak üzere?"

"Boş ver," dedi.

Bütün bunlar benim için miydi? Kıyafet, makyaj. Belli ki kendimi gösterecektim ama kime ve ne için?

"Michelle'i hatırladın mı? S.E.C.R.E.T. toplantısından? Kendisi senin stilistin." Onun yuvarlak melek gibi yüzünü ve kıkırdamasını hatırlıyordum. Stilist mi? Ne için stil yaratacaklardı bana?

"Cassie, senin adına çok heyecanlıyım ama acele etmemiz gerek. Önce iç çamaşırları. Onlarla başla."

Benim tepki göstermeme fırsat kalmadan, Michelle beni bambu soyunma panelinin arkasına itti ve panelin üzerinden incecik bir ipek sutyen, tanga ve açık renk çoraplar attı.

"Eminim sana kuşların ve kelebeklerin yardım edeceğini düşünmüşsündür," diyerek güldü. Ne demek istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

İç çamaşırlarını giydikten sonra, Michelle bana bir bornoz verdi ve beni aynanın karşısına oturttu. Uzun saçlarımı ensemde topuz yaptı. Amani yanaklarımı ve dudaklarımı açık pembeye boyadı; yüzümün geri kalanına da kalın bir fırçayla doğal bir renk ve ışıltı verdi. Rimel de sürüldükten sonra makyajım tamamlanmıştı.

"Giyinme zamanı," dedi Michelle. Pembe tuvaleti askıdan dikkatle aldı ve beni tekrar panelin arkasına itti.

Bu sırada Matilda durmadan odaya girip çıkıyordu.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Amani.

Neye ne kadar vaktimiz var? Ağır elbiseyi omuzlarımdan geçirdim. Bedenimden aşağı kolayca kaydı ve kalçalarıma tam oturdu. Fermuarını çekmek için yardım almak üzere panelin arkasından çıktım. Aynada kendi yansımamı görünce, dilim tutuldu. Tuvalet, bir deniz kabuğu gibi açık pembe renkte ve çok güzeldi. Var olduğunu şimdi hatırladığım belimi sıkıca sarıyordu. Kumaşı parlak satendi. Askısız elbisenin göğüs kısmı kalp şeklinde oyulmuştu ve omuzlarımla kollarımı açıkta bırakıyordu. Etek, şeklini koruması için altına konmuş olan yumuşak krinolinle balerin eteği gibi kabarıyordu.

"Çok… güzel görünüyorsun," dedi Matilda.

"İyi de bu nasıl olacak? İnsanlar beni tanıyorlar. Patronumun kız arkadaşı hâlâ burada. Bütün şehir burada!"

"Bize güven, Cassie. Her şey güzel olacak," dedi Matilda, saatine bakarak.

İtiraf etmem gerekirse, diğer fantezilerin bazıları da, özellikle Jesse, beni gafil avlamıştı ama bu farklıydı. İlk kez tanıdığım insanların arasında, gerçek hayatımdaydım. Heyecan verici ve tehlikeliydi; ama aynı zamanda içimin endişeyle dolmasına neden oluyordu. Michelle, küçük kadife bir çantadan gümüş ve payet karışımı narin bir taç çıkardı. Topuzumu çevreleyecek şekilde başıma yerleştirdi.

Matilda ile aynada birbirimize baktık.

"Çok çarpıcı görünüyorsun, canım. Ama bunları unutma," dedi bana parlak pabuçları uzatarak.

Pabuçları ayağıma geçirdim ve yüksek topuklar üzerinde birkaç adım atarak yürüme alıştırmaları yaptım. Kendimi çok komik hissediyordum, aynı zamanda çok da eğleniyordum. Evet, bunlarla dans edebilirdim. Zaten açık artırmadan sonra da bunu yapacaktım herhalde. Tahminime göre açık artırma şimdiye kadar bitmiş olmalıydı. O bölümü kaçırdığıma seviniyordum.

"Vakit geldi!" dedi Matilda, koluma girdi ve beni adeta sürükleyerek fuayeden geçirip balo salonuna götürdü.

"Ne? Nereye gidiyoruz? Dans henüz başlamadı," diye karşı çıktım.

Ama Matilda beni dinlemiyordu. O kadar hızlı yürüyorduk ki, tacım düşmesin diye onu elimle tutmak zorunda kalıyordum. Balo salonuna vardık. Matilda'nın peşinden içeri girdim. Onun omzunun üzerinden etrafa bakınırken, sahnede yerlerini alan bir sıra güzel kadını gördüm. Aralarında çekici yerel haber spikeri, Naomi Campbell'e benzeyen genç bir manken, erkeklerin açık artırmasına katılan aktörle aynı dizide oynayan bir aktris, New Orleans senfoni orkestrasından çok güzel, sarışın bir çello sanatçısı, bölgenin en popüler spasının sahibi olan iki İtalyan kız kardeş, "birilerinin kızları" ve Tracina vardı. Tracina hafif eğri duran tütüsünün içinde iyice kafayı bulmuştu.

"Bir boş taburemiz daha var," dedi Kay mikrofona. Elini gözlerine siper ederek salonun arka taraflarına baktı. "Ama adayımız belki de gitmiştir."

Lütfen görünmez olayım, diye dua ettim. *Bu kıyafetle salon-*

da yürüyüp o açık artırmaya katılamam. Kendimi aptal durumuna düşürürüm.

"Gitmedi!" diye bağırdı Matilda, beni öne doğru iterek.

"İşte geldi!" diye cıvıldadı Kay. "Güzel gönüllülerimizden biri, Bayan Cassie Robichaud. Nasıl da büyüleyici görünüyor!"

Matilda ellerini benim çökmüş omuzlarıma koydu. Benim neredeyse ruhumu teslim etmiş olduğumu fark etmişti herhalde. Kulağıma fısıldadı. "Unutma, Cassie. Bu, Altıncı Aşama. *Özgüven.* Sende var zaten. Bul onu. Şimdi."

Matilda beni son bir kez itince, kalabalığın arasına karıştım ve ağır ağır yürüdüm. Gözler benim üzerimdeydi. Masaların etrafından dolaşırken eteğim iskemlelerin ayaklarına ve insanların bacaklarına sürtünüyordu. Boş dans pistini geçip sahneye yönelirken, kıyafetim *aaaa* ve *oooo* tezahüratlarına neden oluyordu. Balkondan gelen ve kurt ulumasını andıran sesi duyunca hafifçe güldüm. Bütün bunlar gerçekten benim için miydi? Pierre'in masasının yanından geçerken, onunla göz göze gelmemeye çalıştım. Merdivenlerden çıktım ve Tracina'nın yanından geçip heyecanlı bir kuş gibi tabureye tünedim.

"Seni tanıdıkça ilginçleşiyorsun," diye tısladı Tracina yerime otururken.

"Başlayalım mı?" Kay, haber spikeri ile başladı. Spiker, yedi bin beş yüz dolar karşılığında limandaki kumarhanelerin genel müdürüne gitti. Pierre'in ilgisini çekmek için agresif girişimlerde bulunan manken, berbat gece yarısı reklamlarıyla tanınan Değerli Taş ve Mücevher Kralı Mark "Sharky" Allen'ın onunla yemek yemek için on altı bin

dolar vermesi üzerine adeta yıkıldı. Kız kardeşler birlikte açık artırmaya katıldılar ve beş basamaklı rakamlara layık görüldüler. Tracina durmadan orasını burasını, saçlarını düzeltiyor, bir yandan da sahneye yakın bir masada oturan Pierre'e bakıyordu. Ancak Tracina için açık artırmayı son derece uzun boylu ve geniş omuzlu bir adam olan bölge savcısı Carruthers Johnstone başlattı ve on beş bin dolarla da bitirdi. Bu rakamın büyüklüğü üzerine salonda alkış koptu.

Ben asla bu kadar para kazanamayacaktım. Tracina'nın uzun bacakları ve canlı, neşeli bir kişiliği vardı. Komik ve eğlenceliydi. Becerikliydi. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Peri kılığındayken bile çok seksiydi. Etkinlik, laubali bir sona doğru yaklaştıkça, kendimi daha da aşağılanmış hissettim.

"Hâlâ hedefimize ulaşamadık. Ama açık artırma için bir bekâr hanımımız daha var. Casssie, seçkin sponsorlarımızdan biri olan Kafe Rose'da garson olarak çalışıyor. Şimdi, açık artırmayı beş yüz dolarla başlatalım, ne dersiniz?"

Ah Tanrım, ah Tanrım, biri bana acısın ve bundan kurtulmama yardım etsin. Benim için düşük bir fiyat verir ve bu sahneden hemen inmemi sağlarsanız, ne isterseniz yaparım, diye düşünüyordum. Ama sonra bir erkek sesi duydum. "Ben açık artırmayı beş bin ile başlatıyorum." Yanlış duyduğumdan emindim. Spot ışıkları benim üzerimdeydi ve kalabalığın arasındaki yüzleri doğru dürüst göremiyordum.

"Beş yüz mü dediniz, Bay Castille?" diye sordu Kay.

Bay Castille? Pierre Castille benim için yalnızca beş yüz dolar mı veriyordu? Benim için?

“Hayır, beş bin dedim Kay. Açık artırmayı beş bin dolarla başlatmak istiyorum,” dedi Pierre, sahneye doğru yürüdü ve onu görebileceğim bir noktaya geldi. Bana, sanki daha önce hiç tatmadığı nefis bir şekerlemeymişim gibi bakıyordu. Ellerimi kucağımda kavuşturdum, ardından bacak bacak üstüne attım, sonra tekrar bacağımı indirdim.

“Bu… çok cömert bir teklif, Mösyö Castille. Beş bin ile açıyoruz. Artırmak isteyen?”

“Altı bin,” dedi arkalardan bir ses. Bu ses… Will’e aitti.

Geri mi dönmüştü? Tracina taburesinde kımıldandı ve parlak dudaklarını büzdü. Will’in aklından neler geçiyordu? Onun böyle bir parası yoktu ki.

“Yedi bin,” dedi Pierre, yan gözle Will’e bakarak. Midem kasılır gibi oldu. Sonra kendimi müthiş hissettim. Sonra yine midem kasıldı.

“Sekiz bin,” dedi Will.

Tracina bana öfkeyle baktı. Aynı öfkeli bakışı Will’e de gönderdi. Will, salonun ön tarafına, Pierre’in yanına doğru geliyordu. Ne yapıyordu bu adam? Tam Kay, Will’in kazandığını söyleyerek açık artırmayı bitirmek üzereyken, Pierre, “Ben elli bin veriyorum,” dedi. Kalabalıktakilerin ağızları bir karış açık kalmıştı. “Bu hedefinize ulaşmanızı sağlıyor mu Kay?”

Kay sersemlemişti. “Mösyö Castille, elli bin hedefimizi aşıyor bile. Başka teklifi olan?”

Will’in yüzündeki ifadeyi gördüğümde ağlamaklı oldum. Başını eğmişti ve dudaklarında yenilenlere özgü o gülümseme belirmişti.

"Sattım!" diye bağırdı Kay, elindeki tokmağı kürsüye vurarak açık artırmayı sonlandırdı. "Dans başlasın!"

Kalabalıktakiler hemen aralarında konuşmaya ve yerlerinden kalkmaya başladılar. Sahnenin önündeki boş alana doğru ilerlediler.

Tracina taburesinden fırladı ve kendisini kazanan kişiyi bulmak için gözden kayboldu. Pierre, sahnenin kenarında duruyordu. Yüzünde kafa karıştıran bir gülümseme vardı. Will ne yapacağını bilmez halde onun yanında dikiliyordu.

"İyi denemeydi, eski dostum," dedi Pierre, Will'in sırtına biraz fazla sertçe vurarak. "Artık iyi bir nedenim olduğu için mutlaka kafeye uğrayacağım."

"Evet, var," dedi Will. "Cassie, umarım… Neyse, boşver. Ben eve gidiyorum." Benim bir şey söylememe fırsat kalmadan kalabalığın arasında gözden kayboldu.

"Muhteşem görünüyorsunuz, Bayan Robichaud," dedi Pierre. "Tam bir prense göre," diye ekledi, elimi tutup beni dans pistine götürürken. Korumaları da hemen arkamızdaydı.

Bizi izleyen herkesin gözlerindeki soruyu hissedebiliyordum: *Pierre Castille'yi böylesine cezbeden bu kız kim?* Dans pistine gelen başka çiftler olsa da, salonda yalnızca Pierre ve ben varmışız gibi geliyordu bana. Pierre beni o kadar yakınına çekti ki soluğunu boynumda hissedebiliyordum. Orkestra çalmaya, o da beni pistte döndürmeye başladığında, bayılacağımı sandım.

"Neden ben?" diye sordum. "İstediğin her kızı elde edebilirsin."

"Neden sen? Bunu Aşama'yı kabul ettikten sonra anlayacaksın," dedi bana daha sıkı sarılarak.

Pierre Castille bir S.E.C.R.E.T. katılımcısı? "Ben… ama … sen?"

"Cassie, kabul ediyor musun?"

Bu adamın bir katılımcı olduğu gerçeğini kabul etmem bir dakikamı aldı. Bu salonda başka kimler S.E.C.R.E.T.'ın bir parçasıydı ya da ondan haberdardı? Kay? Bölge savcısı? İkizler? Salon etrafımda dönüyordu sanki. Sonunda orkestra şarkıyı gösterişli bir şekilde bitirdi. Pierre beni bıraktı ve elimi öptü.

"Dans için teşekkür ederim, Bayan Cassie Robichaud. Tekrar görüşmek üzere."

Çığlık atmak istedim. *Dur! Aşama'yı kabul ediyorum!* Ama ediyor muydum? Will ne olacaktı? Pierre beni eğilerek selamladı, sonra da çevresi güvenlik görevlileriyle sarılmış bir halde salondan çıktı ve beni dans pistinde tek başıma bıraktı. Etrafıma bakınıp Matilda ya da Amani'yi, Tracina dışında birini aradım. Ama tabii yanıma ilk gelen Tracina oldu.

"Sen biraz gizemlisin sanki," dedi, yumruğunu tütüsünün beline koyarak.

"Will nerede?" diye sordum, onu görebilmek için boynumu uzatarak.

"Gitti."

Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan, bir güvenlik görevlisi dirseğimi tuttu. "Bayan Robichaud, size acil bir telefon var. Lütfen benimle gelin," dedi. Tracina da ben de şaşırmıştık.

Koruma, beni balo salonundan çıkardı, mermer lobiden geçirdi ve dışarıda bekleyen limuzine götürdü. Bu süre boyunca bütün gözler üzerimdeydi. Başım dönüyordu. Ne geceydi ama. Bütün cemiyet benim seçildiğimi, tercih edildiğimi ve arzulandığımı görmüştü. Bu insanı öylesine sarhoş eden, öylesine güzel bir duyguydu ki. Ancak bunun keyfini doyasıya çıkarabilmek için, Will'le ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırmak zorundaydım.

Limuzinde bir kadeh soğutulmuş şampanya buldum. Bir yudum aldım ve deri koltukta arkama yaslandım. Sürücü bizi bir grup güvenlik görevlisinin belirdiği özel bir yokuştan indirdi. Göz açıp kapayıncaya kadar, Pierre korumaların arasından sıyrıldı ve gizlice limuzine binip yanıma oturdu. Her şey öylesine sorunsuz işliyordu ki benim dışımda herkes buna alışkın gibiydi.

"Arkadan, garaj kapısından çıkacağız," diye talimat verdi Pierre.

Sürücü başını salladı, sonra limuzinin önüyle arkasını birbirinden ayıran camı kapadı.

"Merhaba," dedi Pierre, yüzünü bana dönerek. Gülümsüyordu ve hafifçe kızarmıştı. "İyi geçti, sanırım."

"Ben… evet, öyle," diye kekeledim; eteğimin kıvrımlarıyla oynayarak. Bu hayatımda giydiğim, hatta gördüğüm en güzel giysiydi.

"Evet. Aşama'yı kabul ediyor musun?"

Aklımda hâlâ bu milyarder adamın bir S.E.C.R.E.T. katılımcısı olduğu gerçeği vardı. Birden Halo'nun açılış gecesine gittim ve onu lobide Kay Ladoucer ile konuşurken gördüğümü hatırladım. O çok özel İngiliz adamı ve

elleriyle yaptıklarını hatırlayarak hafifçe kızardım. Pierre o gece de bir fantezinin içinde mi yer alıyordu acaba?

"Cassie, kurallara göre sana bunu son kez soruyorum: Aşama'yı kabul ediyor musun?"

Bir an durdum, sonra başımı salladım.

Öpücüğü öyle hızlı geldi ki bir an karşılık vermekte zorladım. Ama sonra, onun ateşine uyum sağlamakta hiç sıkıntı çekmedim. Beni üzerine çekti, köprücük kemiğimi, omuzlarımı, boynumu öptü. Kollarıyla beni sıkı sıkı sarmıştı. Sonra, limuzinin penceresinden kısa bir an Tracina ile bölge savcısının el ele yürüdüklerini gördüm. Ne? Hayır!

"Şu Carruthers Johnstone mu?" diye sordum Pierre'e soluk soluğa.

Pierre dönüp baktı. O sırada iri yarı adam Tracina'yı kaldırmış, arabasının arkasına oturtuyor ve onu tutkuyla öpüyordu.

"Evet. Korkarım kendisi biraz çapkın."

"Ah, zavallı Will," diye mırıldandım.

"Cassie." Pierre çenemi ellerinin arasına aldı, beni hayatımda gördüğüm en yeşil, en muzip ve afacan gözlere bakmaya zorladı. "Ben buradayım. Seni bu elbiseden kurtarmamız lazım. Hemen şimdi."

Şu anda Will'i düşünemezdim, düşünmeyecektim. Şehrin en seksi erkeklerin biriyle bir limuzinin arka koltuğundayken olmazdı bu.

"Ya sürücü?"

"Tek taraflı cam. Biz onu görebiliriz ama o bizi göremez. Kimse bizi göremez."

Bunu söyledikten sonra, bana doğru uzandı. Elbisemin fermuarının sırtımdan aşağı doğru indiğini, üst kısmının üzerimden sıyrıldığını hissettim. Pembe krinolin ve satenle sarılmış bir haldeydim artık. Onun kucağında eriyen pasta gibiydim. Kıvrımları ayırmaya başladı; kumaşı avuçladı ve bütün elbiseyi başımın üzerinden geçirip çıkardı. Tacım kıvrımlara takılmış, topuzumu bozmuştu. Bu nedenle elbiseyi tamamen çıkarıp limuzinin diğer tarafına attığında, darmadağınık haldeydim. Üzerimde yalnızca dantelli askısız sutyenim, ipek tangam, parlak topuklu ayakkabılarım vardı. Saçlarım da çıplak omuzlarıma dökülüyordu.

"İnanılmaz," dedi, beni karşısındaki koltuğa bastırarak. "Her yerini görmek istiyorum. Her şeyi çıkar, Cassie."

Açık artırma, dans, şampanya, hızla giden limuzinin mahremiyeti ve Pierre'in çekimi cesaretimi artırmıştı. Ben de söylediğini yaptım. Yavaşça kopçalarını açtığım sutyenimi yere bıraktım. Sonra bir parmağımı tangamın lastiğine geçirip onu da ayak bileklerime doğru indirdim ve ayağımdan fırlatıp attım. Deri koltukta arkama yaslandım ve ayağımda yüksek topuklu ayakkabılarım olduğu halde, bacaklarımı ona doğru açtım. Odasından üzerinde bornozla çıkamayan utangaç Cassie'ye ne olmuştu? Oturduğum yerde erimiştim adeta, bacaklarım güçsüz düşmüştü ve titriyordu. Gözlerimiz birbirine öylesine derin bakıyordu ki, bu bakışmayı kesmenin mümkün olduğunu sanmıyordum.

"Müthiş," dedi, bir an durdu, sonra öne doğru atılıp yüzünü memelerime gömdü. Eliyle meme ucumu yokluyor, orayı emiyor ve yalıyordu; önce yavaş yavaş, son-

ra aceleyle. Bu çok seksiydi. O çok seksiydi. Yavaşça bir parmağını içime kaydırdı. Ellerimi yumuşacık saçlarının arasından geçirdim. Dudakları memelerimin arasında dolaşıyordu, sonra ağzını arzuyla titreyen karnıma kaydırdı. Tanrım! Bu kadarı çok fazlaydı! Onun her öpüşüyle sarsılıyordum.

"Sana çığlık attıracağım, Cassie," dedi, bana doğru eğilip dilini o hassas noktaya değdirerek.

"Ah Tanrım!" diyebildim, dirseklerimin üzerine düşüp kendimi duygulara teslim ederken. Bacaklarımın arasını öptü, sonra sıcak ağzını yaklaştırdı ve beni hızla o sihirli yere çekti. Birbiri ardına hücum eden zevk dalgalarını durduramıyordum, durdurmak da istemiyordum. Bacaklarımı iyice açmış, kendimi tamamen bırakmıştım.

Sonra o noktayı, ağzının bana çok kolay yaşattığı o ateşli dönüm noktasını geçtim. Sesini, soluklarını duyabiliyordum. Onun henüz başladığını bilerek, içimde o tatlı kasırganın oluşmasına izin verdim.

Ben soluk soluğa uzanırken, o giysilerini sanki hepsi tenini yakıyormuşçasına çıkardı. Serbest olan eliyle prezervatifini takarken uzandım ve içime girerken onun kaslı kollarına tuttum.

"O kadar güzelsin ki," dedi nefes nefese.

Yüzündeki kararlılık çok seksiydi. Yüzüne dokunmak zorundaydım; bunu yaptığımda, ağzı parmaklarımı kavradı ve kendisi içimde sarsılırken, her birini emdi. Bu, içimde yeni bir arzu dalgası uyandırdı. Bacaklarımı onun ince beline sardım ve onunla birlikte hareket ettim. Kaba et-

lerini kavradım; tırnaklarımı çok sert batırmamaya dikkat ediyor ama onun sert etini ellerimde hissetmeye de bayılıyordum. Bedenimle uyumunu hiç kaybetmedi, araba döndüğünde bile. Tekrar tekrar adımı söyledi. Sonunda onun titreyip kasıldığını hissettim; kolunu altıma soktu ve beni artık çok iyi bilmeye başladığım o tatlı boşluğa çekti. Ardından da yepyeni bir zevk dünyasına. Yeniden geldim, onu bacaklarımın arasında sıkı sıkı tutarak vücudumu vücuduna bastırdım. Onun da geldiğini hissedebiliyordum. Sonra yavaş yavaş üzerimde alçaldı, ellerimden birini tuttu; parmaklarımız kenetlenmişti, ağızlarımız birbirine birkaç santim uzaklıktaydı ama artık öpüşemiyorduk. Nefes almak zorundaydık. Yavaşça geri çekildi ve ben hızlı hızlı solurken karşımdaki koltuğa çöktü.

"Bunu limuzinde yapmak sana acelecilik gibi geldiyse özür dilerim ama bu akşam daha sen sahnedeyken elbiseni yırtarak çıkarmak istedim. Sanırım kendime biraz hâkim olabilmişim, değil mi?"

"İyi ki," dedim. Cesaretimi toplayarak ona birkaç soru sordum. "Bunu daha önce yaptın mı? S.E.C.R.E.T. ile? Yani sen, nasıl desem, sen gözde bir adamsın. Cinsel fantezilerini gerçekleştirmek için neden böyle bir şeye ihtiyaç duyasın ki?"

"Bilsen şaşırırdın, Cassie. Ama sana çok fazla şey anlatmamam söylendi. Matilda beni senin meraklı bir tip olduğun konusunda uyardı. Ben de sana aynı soruyu sorabilirim. Senin gibi çekici bir kadın neden S.E.C.R.E.T.'a ihtiyaç duyar?"

"Sen de bilsen şaşırırdın," dedim, oturup elbiselerimi alarak. Matilda ona benimle ilgili şeyler söylediği için kendimi savunmasız ve öfkeli hissediyordum.

"Olacağını düşündüğün her şey oldu mu?" diye sordu.

"S.E.C.R.E.T. bana çok şey öğretti," dedim, elbiseyi üzerime geçirerek.

"Ne gibi?"

"Bir erkeğin bir kadının *bütün* ihtiyaçlarını tatmin etmesinin imkânsız olduğu gibi." Neden bu kadar pervasızdım?

"Bu konuda yanılıyor olabilirsin," dedi Pierre, iç çamaşırını ve smokininin pantolonunu giyerek.

"Öyle mi?"

Koltuğun üzerinden uzandı, elini bileğime doladı ve önünde diz çökene kadar beni kendine çekti. Birkaç dakika gözlerimin içine baktı; sonra yüzünü boynuma gömdü ve omzumla boynum arasına bir öpücük kondurdu. O sırada limuzin Spinster Otel'in önünde durdu. Pierre, elini ceketinin cebine soktu ve bir altın süs çıkardı. Benim altın süsüm.

"Ah, bakayım. Roma rakamıyla altı ve arkada *Özgüven* sözcüğü."

Süsü onun elinden almak için uzandım ama Pierre onu geriye çekip salladı.

"O kadar çabuk değil," dedi, yeşil gözleri şimdi ışıl ışıldı. "Bir şeyi bilmeni istiyorum, Cassie. Bu… yani yaptığın şey bittiğinde, gelip seni bulacağım. Bulduğumda da, bir erkeğin senin bütün arzularını tatmin edebileceğini göstereceğim."

Çok mu sevinsem yoksa çok mu şaşırıp etkilensem bilemedim. Ama onun iyi geceler öpücüğünü ve ayakkabılarımı yukarı taşıdım. İkinci katta Anna'nın kapısının önünden geçtim ve ışığının hâlâ yandığını fark ettim.

10

Baloyu takip eden günlerde, ruh halim esriklikle suratsızlık arasında gidip geliyordu. Aklım sürekli Pierre ile limuzinde yaşadığım sahnelere kayıyordu; özlemimi ve arzumu zapt etmek için bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyordum. Kimi zaman da moralim bozuluyordu çünkü bir fantezinin en kötü tarafı, ne kadar gerçek hissi verirse versin ve ne kadar muhteşem bir şekilde gerçekleşirse gerçekleşsin, aslında gerçek olmamasıdır.

Yine de balo ve davetlere fazlasıyla düşkün olan bir şehirde, New Orleans'ın başlıca gazetelerden biri olan *Times-Picayune*'un cemiyet sayfalarına bakmadan durmak zordu. Orada fonda benim de bir fotoğrafım vardı elbette, çünkü Pierre Castille gecenin ilgi odağıydı. Yazıda beni "Milyarder Bekârı Cezbeden Baştan Çıkarıcı Külkedisi" olarak tanımlamışlardı. Bu, bana karşı Tracina'ya olduğundan daha tahammülsüz olan Dell'e bile hakkımda konuşmak için sonsuz malzeme veriyordu.

“Hey, Baştan Çıkarıcı Külkedisi,” diye dalga geçiyordu Dell, “acaba çok rica etsem on numaralı masaya benim yerime bakabilme şansın olur mu? Bu gece bir prens dev bir balkabağıyla beni almaya gelecek de. Hemen buraya, Frenchmen Caddesi’ne park edecek. Ödünç alabileceğim ayakkabın var mı?”

Diğer yandan, Tracina, durulmuş görünüyordu. İçine kapanmıştı sanki. Ama ben sık sık onun beklemede olduğu, bana iğnesini batırmak için fırsat bulana kadar zehrini depoladığı hissine kapılıyordum.

Düşüncelerimin Pierre ile dolu olduğunu itiraf etmeliydim. Fantezi sonrası konuşmalarımızdan biri için Matilda’yla buluştuğumuzda, ona hemen Pierre’i sordum. Onu yeniden görecek miydim? Pierre benim hakkımda soru sormuş muydu? Ama daha Matilda ağzını açmadan, onun bir şeylerin yeniden alev alması korkusuyla Pierre’i bir daha görmememi öğütleyeceğini biliyordum. Çünkü bu süreç içerisinde ikimiz de bedenimi, zihnimin benim için doğru kişi olmadığını bildiği erkeklerin çektiğinin farkına varmıştık.

“Mesele onun kötü bir adam olması değil, Cassie,” dedi Matilda. “Cömert ve zeki biri. Ama ona sahip olduğundan daha fazla özellik yükleyen bir kadın için tehlikeli olabilir.”

“Madem Pierre tehlikeli, neden onunla çalışıyorsunuz?”

“Çünkü özellikle o fantezi için mükemmeldi. Seni Halo’da gördükten sonra beni arayıp evet dediğinde çok heyecanlandım. Yıllardır onunla çalışmak için uğraşıyorduk.

Senin hayal kırıklığına uğramayacağını da biliyordum. Yaşamak istediğim fantezi bu değil miydi?"

"Evet, buydu. Ama…"

"Aması yok."

Başımı salladım; ağlamak üzereydim. *Ah hayır*, diye düşündüm, *ağlama. Ağlayacak bir şey yok. Sadece küçük bir kaçamaktı. Seks, harika seks, hepsi o kadar.* Ama gözyaşlarım akıyordu.

"Belki de böyle şeyler bana göre değil," dedim burnumu çekerek. Tracey'nin Yeri'nde televizyondaki maçı seyreden ya da kocaman sandviçlerini yiyen adamlardan ağladığımı fark eden oldu mu diye etrafıma bakındım. Kimse fark etmemişti.

"Saçma," dedi Matilda, bana bir mendil uzatarak. "Senin duyguların var, bunlar normal duygular. Pierre güçlü bir adam. Her kadın ona bayılır. Dürüst olmam gerekirse, neredeyse onun katılmamasını umuyordum çünkü bir tarafım onun seni çok etkileyeceğini biliyordu. Ama Cassie, bunu yeterince vurgulayamıyorum. Bu bir fantezi, bu fantezilere katılan erkeklerin şahane hayat arkadaşları olmaları gerekmez. Anın tadını çıkar ve değerini bil; ama sonra unut."

Başımı salladım ve burnumu sildim.

Birkaç hafta sonra, kış sürpriz bir donla şehrin üzerini örttü. Henüz kar yağmamıştı ama sahne arkasında hazır beklediğini hissedebiliyordunuz. Serin havaya çıktım ve Spinster Otel'in kapısını arkamdan kapattım. İşe gitmeden

önce hızlı bir koşu yapacaktım. New Orleans'ta kış mevsiminin yaşandığını görmek beni yine şaşırmıştı. Ve bu yıl kış yumuşak geçmeyecekti. Hava buz gibiydi ve ayaz insanın kemiklerine işliyor, ısınmak için saatlerce sıcak küvetin içinde oturma isteği uyandırıyordu. Şapka, eldiven ve termal iç çamaşırları giyiyordum. Yine de birkaç blok koşmadan ısınamıyordum.

Mandeville'den Decatur'a doğru koştum ve French Market'ta sağa döndüm. Bana Pierre'i hatırlatmasın diye limandan uzak duruyordum; çünkü Pierre o bölgenin büyük kısmına sahipti. O kadar boş araziyle ne yapacağını merak ediyordum. Müstakil evler mi yapacaktı? Alışveriş merkezleri? Bir başka kumarhane? Will, Marigny'nin "yaramaz cenneti" olduğundan yakınıp duruyordu zaten. Frenchmen'e çok fazla turistin akın ettiğini ve bunların yaramaz olduklarını, müzikten ve yemekten anlamadıklarını, daha çok adi parti şapkalarıyla ve kâğıt içki bardaklarıyla dolaştıklarını, pazarda el işi takılar için bile pazarlık yaptıklarını söyleyip yakınıyordu.

Kafe Du Monde'daki uzun kuyruğun yanından geçtim. Burası çok sayıda turist çeken ve çoğu New Orleanslının uzak durduğu bir yerdi ama ben yine de koşumu bir Du Monde kahvesiyle sonlandırmayı seviyordum. Böreklerden kaçınıyordum. Durup un ve şekerden oluşan bir dağ yiyecekse kırk dakika koşmanın ne anlamı var, derdi Will her zaman. Tanrım! Önce Will ve şimdi de Peter… zihnimde erkek sesleri yankılanıp duruyordu. Bunlardan kurtulmak zorundaydım.

Koşudan sonra eve döndüğümde, ön kapıyı açık bulun-

ca telaşlandım. Anna'yı Spinster Otel'in girişinde bulunca daha da telaşlandım. Bu kez, düz kahverengi kâğıda sarılmış büyük bir kutuyu karıştırıyordu.

"Ah, Cassie, özür dilerim," dedi, yüzünde suçüstü yakalanmış bir hırsız ifadesi vardı. "Kutunu yanlışlıkla açtım. Teslim almak için imza attığımda, bana geldiğini sandım. Yaşlanıyorum. Gözlerim de… ama çok güzel bir manto. Hele şu ayakkabılar! Erken Noel hediyesi mi canım?"

Ağır kutuyu onun kucağından aldım ve içindekilere baktım. Uzun, devetüyü renginde, kemerli bir manto vardı. Onun yanında yüksek topuklu, bir çift siyah Christian Louboutin pabuç duruyordu. Anna'nın kutuyu açtığını ama dışına yapıştırılmış kartı açmadığını fark ettim. Tanrı'ya şükür!

"Bu bir hediye, Anna," dedim onun merakından duyduğum rahatsızlığı belli etmemeye çalışarak. Bu yanlışlık filan değildi. Anna benim geliş gidişlerin hakkında giderek daha çok meraka kapılıyordu. Limuzin de evin önünde her duruşunda merak kaynağı oluyordu. Manto ve ayakkabıların yanında, bir de ağzı büzgülü, küçük, siyah kadife bir kese vardı. Anna da onu benimle aynı anda fark etti.

"Onda ne var?" diye sordu işaret ederek.

"Eldiven," dedim. İşyerinde tanıştığım, iki kez dışarı çıktığım, benim kalbimi kazanmaya çalışan, inatçı bir adamla ilgili bir yalan uydurdum. Sonra da sahte bir hoşnutsuzlukla ekledim. "Keşke bana bir şeyler almaktan vazgeçse. Henüz çok erken."

"Saçma!" dedi Anna. "Alabiliyorken al işte."

Kendi evimin güvenli sınırlarına girdiğimde, kutuya

iliştirilmiş olan kartı açtım. Yedinci Aşama: *Merak.* Ne tesadüf, diye düşündüm. Anna bu aşamayı rahatlıkla geçerdi. Sonra kadife keseyi açtım. Anna bunun içindekini görse, bayılırdı herhalde.

Ertesi gün, günbatımından hemen sonra, limuzin U şeklindeki yola girdi ve beni doğruca Köşk'ün önüne götürdü. Geçen sefer buraya geldiğimde, limuzin yan girişte durmuştu. Bu kez büyük ön girişte durdu. Sürücünün arabanın kapısını benim için açmasını beklemeye alışmıştım. Bu, Michigan'lı bir kızın asla hayal edemeyeceği bir şeydi. Sürücü bunu yine yaptı. Ayağımda topuklu ayakkabılarla parke taşlarına bastım; bu ayakkabıların topuklarına rağmen oldukça rahat olduğunu fark edince şaşırmıştım. Belki de küçük bir servete mal oldukları içindi. O gece başımı kaldırıp eve baktığımda, her odanın aynı koyu sarı ışıkla aydınlandığını gördüm. Sanki yeniden canlanmak için beni bekliyordu. Buz gibi soğuk hava çıplak ayak bileklerime vuruyordu. Bileklerim dışında her yerimi örten uzun mantoyu giydiğim için şükrediyordum.

Ön kapıya çıkan geniş merdivenleri tırmandım. Bu gecenin fantezisinin neler getireceğini düşündükçe midem kasılıyordu. Daha önceki aşamalarda yeterince korkusuzluk, güven ve özgüven kazandığım için bunu kolay geçeceğimi umuyordum. Bunlar kullanmam gereken özelliklerdi, Matilda öyle söylemişti. Ayrıca Pierre ile ilgili son düşünceleri bedenimden, Will'le ilgili düşünceleri de kal-

bimden atmak için tatmin edici ve insanı mest eden bir şeylere ihtiyacım vardı. Kadife keseyi bulmak için cebimi yokladım. İçimden bir ses bu gece ikisini de gerçekleştirebileceğimi söylüyordu.

Kapıyı iki kere tıklattım. Claudette beni fuayede bir arkadaş samimiyetiyle değil de, eski bir tanıdık gibi karşıladı.

"Umarım yolculuk rahat geçmiştir?"

"Hep rahat geçiyor," dedim, etkileyici girişe bakıp güzel oymalı merdiveni inceleyerek. İçerisi loş ve sıcak, hatta neredeyse fazla sıcak olduğu için şükrediyordum. Sıcaklık, sol tarafımdan, gürül gürül yanan bir ateş gördüğüm salondan geliyordu. Altın rengi tırabzan ve basamakların ortasına kadar çıkan pelüş halı dikkatimi çekti. Siyah beyaz yer karoları, ortada büyük bir armaya dönüşen bir spiral oluşturuyordu. Tasarım, üç çıplak kadına gölge sağlayan bir söğüt ağacını da barındırıyordu. Kadınların her birinin ten rengi farklıydı; beyaz, kahverengi ve siyah. Altlarına şu sözcükler yazılmıştı: *Nullum judicium. Non limitat. Nulla verecundia.*

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum Claudette'e.

"İlkemiz: Yargı yok. Sınır yok. Utanç yok."

"Anladım."

"Onu getirdin mi?"

"O"nun ne olduğunu açıkça belirtmesine gerek yoktu.

"Evet, getirdim." Kadife keseyi cebimden çıkarıp ona uzattım.

"Vakit geldi," dedi keseyi benden alıp arkama geçerek. Onun büzgüyü çözdüğünü duydum. Saniyeler sonra, gözlerimi siyah saten bir bağ ile bağlıyordu.

"Bir şey görebiliyor musun?"

"Hayır." Göremiyordum. Sadece zifiri karanlık. Claudette ellerini omzuma koydu ve mantomu çekip çıkardı. Bundan sonra ne yapacağımı sormama fırsat kalmadan, onun sessizce uzaklaştığını duydum.

Birkaç dakika, hiç hareket etmeden orada öylece dikildim. Duyabildiğim sesler ateşin çıtırtısından, gergin bir halde ağırlığımı bir bir bacağıma, bir diğerine verirken topuklarımın çıkardığı tıkırtıdan ve kolumu her oynatışımda bileziğimin şıngırtısından ibaretti. Oda sıcak olduğu için şükrediyordum çünkü üzerimde göz bandından ve topuklu ayakkabılarımdan başka bir şey yoktu. Aşama kartı, kadife keseyi cebimde getirmem ve gelirken üzerime *sadece* devetüyü manto ve topuklu ayakkabılar giymem gerektiğini belirtmişti. Gözlerim bağlı ve çıplak halde, bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca dikildim. Fantezinin başlamasını bekliyordum.

Bir süre sonra, hiçbir şey göremediğim için, diğer duyularım güçlendi. Bir noktada, içeri kimsenin girdiğini duymadığım halde, fuayede benimle birlikte birinin daha bulunduğundan emin oldum. Yalnızca bir varlık hissediyordum ve bu, bedenime hafif bir ürpertinin yayılmasına neden oluyordu.

"Kimse var mı?" diye sordum. "Lütfen bir şey söyleyin." Konuşan olmadı ama birkaç saniye sonra, birinin soluk alıp verdiğini duydum.

"Burada biri var," dedim. Yoğun sıcaklığa rağmen, gerginliğim yüzünden titremeye başlamıştım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Bir adamın genzini temizlediğini duydum ve sıçradım.

"Sen kimsin?" diye sordum biraz fazla yüksek bir sesle. Gözlerim bağlıydı ama sağır değildim. Ancak nedense sesim normalden yüksek çıkmıştı.

"Kırk beş derece sola dön," dedi ses. "Beş adım at ve dur."

Sesin çok seksi bir tınısı vardı; belki benden biraz daha yaşlı, belki de hep kontrolü elinde tutmayı seven bir adama ait olduğu için. Sese doğru giderek isteneni yaptım.

"Lütfen ellerini uzat," dedi. "Şimdi bana dokunana kadar yürü."

Sesinde beni ona doğru çeken bir ağırlık vardı. Bir, sonra iki dikkatli adım attım. Hiçbir şey görmemenin dengeyi ne kadar bozabileceğinin farkındaydım. Ellerimi uzattım ve sert, sıcak bir tene dokunana kadar bekledim. Ellerimi dolaştırmaya cesaret edemesem de onun çıplak olduğunu hissettim. Uzun boyluydu ve gergin, geniş bir göğsü vardı.

"Cassie, Aşama'yı kabul ediyor musun?"

Sesi buğuluydu.

"Evet, ediyorum," dedim, belki de biraz fazla coşkulu bir şekilde. Ellerimi sonunda ince gövdesinin iki yanında gezdirdim; sonra karnından köprücük kemiğine doğru çıktım. Utangaçlığımın geçtiğini fark ettim; eriyip gitmişti sanki ya da onu Halo'da, belki Körfez'in ortasında, belki de limuzinin arkasında bırakmıştım. Bilmiyorum, hatırlamıyordum, umurumda da değildi.

"Adın ne?" diye sordum.

"Bunun bir önemi yok, Cassie. Yapabilir miyim?"

"Ne yapabilir misin?"

"Tenine dokunabilir miyim?"

Teslim olmaya hazır bir halde ellerimi iki yana indirdim. Başımı salladım. Bana iyice yaklaştı; parmaklarının meme uçlarıma sürtündüğünü hissedebiliyordum, onlar da hemen karşılık vermişlerdi. Ellerini ağır ağır, ustalıkla memelerimde gezdirdi, birini avuçladı ve serin, ıslak ağzına aldı. Diğer kolu beni sarmıştı; popomu okşuyor, tenimi tenine bastıracak şekilde beni kendine çekiyordu. Onun sertliğini uyluklarımda hissedebiliyordum. Eli arkamda gidip geldi. Islanmıştım bile.

Başlangıçta bedenimin karşılık vermesinin zaman aldığını hatırlıyordum ama artık tutku anında çabucak kendini gösteriyordu. Onu istiyordum. Hayır, onu değil. *Onu*, hiç tanımadığım bir erkeği nasıl isteyebilirdim ki? Ama *bunu* istiyordum! Hepsini. Matilda'nın eğer bedenime geri dönebilirsem, Pierre ile ilgili düşünceleri kafamdan atabileceğimi söylerken ne demek istediğini anlamaya başlamıştım Sonra adam beni birden bıraktı; az kalsın düşecektim.

"Nerdesin?" diye sordum ellerimi uzatarak. "Nereye gittin?"

"Sesimi takip et, Cassie."

Ses şimdi fuayenin öbür tarafından geliyordu. Onu takip etmek için hafifçe döndüm. Ateşten, salonun sıcaklığından uzaklaşıyor, farklı bir odaya doğru ilerliyorduk.

"Evet, bir ayağını diğerinin önüne atarak," diye fısıldadı. "Üzerinde yalnızca o topuklu ayakkabılar varken ne kadar seksi göründüğünü biliyor musun?"

Sözleri daha fazla alev almamı ve daha fazla ıslanmamı sağlıyordu. Kollarımı öne doğru uzatmış bir halde, ona doğru ilerliyordum. Vücudumun önünde bir başka ateşin sıcaklığını hissettim. Topuklarımın altında halıyı hissedince, az kalsın düşecektim.

"Önünde bir koltuk var. İki adım daha." Parmaklarım yüksek arkalıklı, ahşap bir koltuğa dokundu; taht kadar büyüktü sanki. Ham ipek hissi veren bir minderin üzerine oturdum. Otururken, karnımın nasıl göründüğünü tahmin ettim. Bacaklarımı birleştirdim. *Kes şunu, Cassie. Şimdi düşünme zamanı değil.* Popomun altında ipeği hissetmek harikaydı, ellerim kumaşı okşamaya başlamıştı. Adamın odada dolaştığını ve sonunda koltuğumun arkasına geldiğini algıladım.

İri, sıcak ellerini omuzlarımda hissettim, tenimi okşuyordu. Sonra boynuma doğru ilerledi, bir eli orayı okşarken diğer eli önümüzde bir şeylerle uğraştı. Dudaklarıma bir şey değdi ve burnuma kırmızı şarabın ılık, güçlü kokusu geldi.

"Bir yudum al, Cassie."

Bardağı yavaşça öne eğdi. Hevesle bir yudum aldım. Şarap uzmanı değildim ama bunun zengin ve katmanlı bir tadı vardı. Bu tadın nereden geldiğini bilmiyordum ama dünyanın belki de en pahalı şaraplarından birini içtiğimi tahmin ediyordum. Onun kadehi yavaşça masaya bıraktığını duydum. Saniyeler sonra önüme geldi ve ağzını ağzıma bastırdı. Dili araştırmaya başladı. O da şarap ve çikolata tadındaydı. Her hücrem onu tatmak, koklamak ve hissetmek, ona dokunmak için can atıyordu. Derken durdu.

"Aç mısın, Cassie?"

Başımı salladım.

"Neye açsın?"

"Sana."

"O daha sonra. Şimdi o enfes ağzını aç."

Onun söylediğini yaptım. Dudaklarıma meyve parçaları sürtmeye başladı; bana ancak onları koklayacak ve sonra dilimi uzatıp birazcık tadına bakacak kadar zaman veriyordu. Mangonun sulu tadını aldım ve dilim onun parmaklarıyla tuttuğu küçük bir dilimin etrafında kıvrılınca, ikisini de yaladım. Sonra bana birbiri ardına çilekler yedirdi; kimi çikolataya kimi de kremaya batırılmıştı. Ancak asıl aklımı başımdan alan karamelli çikolatalar oldu. Onları yalnızca yalamama ve hafifçe dişlememe izin veriyor, bir tanesini bile tamamen yememi engelliyordu. Her yutkunmamdan sonra, ağzını ağzıma bastırıp beni öpüyordu. Yüzünü göremiyordum ama diliyle ağzımı aralanmaya zorlaması, verdiği his baş döndürücüydü.

Sonra bacaklarımı ayırdı; ben minderli tahtta arkama yaslanırken, başımda dikiliyordu. Onun çıplak bacaklarını benimkilerin hemen dışında hissediyordum. Koltuğun tahta kollarını tutup öne doğru çekerken yutkundum.

"Ellerini uzat," dedi. Bunu yapınca onunla temas ettim; gergin, ılık ve yumuşaktı.

Elimle onu sardım ve hevesle ağzıma götürdüm. Vermenin ve mutlu etmenin zevkiyle, onu giderek daha derine aldım. Gözlerim bağlı halde, ayağımda topuklu ayakkabılarla koltukta otururken ve o da güzel vücuduy-

la önümde dikilirken nasıl göründüğümüzü hayal ettim. Bunu düşününce ürperdiğimi hissettim.

"Dur, Cassie," dedi, ağzımdan geri çekilerek. "Bu müthiş bir duygu ama durman gerek."

Beni koltuktan kaldırdı. Bacaklarım arzuyla titriyordu. Arkamda durup beni birkaç adım ilerletti ve ellerimi, ipek bir divanın kolları olduğunu düşündüğüm yere yerleştirdi. Portakal, şarap ve vanilyalı mum kokusu aldım. Ateşin karşımızda çıtırdayıp parladığını duyabiliyordum. Kalp atışlarım hızlandı. Ellerinin kalçalarımı iki taraftan sertçe tuttuğunu ve beni kendine doğru çektiğini hissedince, geriye doğru kaykıldım. Onun benim için duyduğu arzuyu, sertleştiğini ve gerildiğini hissedebiliyordum.

"Şimdi kendimi içine yerleştireceğim, Cassie. Bunu istiyor musun?"

Evet, bunu çok istediğimi göstermek için kendimi ona doğru kaldırdım.

"Söyle bana, Cassie. Söyle."

"Seni istiyorum," diye fısıldadım, boğuk bir sesle.

"Söyle, Cassie. İstediğini söyle bana."

"İstiyorum! İstiyorum!"

"Söyle!"

"Seni istiyorum. Seni içimde istiyorum! Şimdi!" diye emrettim.

Onun bir paketi yırttığını duydum; saniyeler sonra içime girdiğini, hızla ve sertçe derinlere gittiğini hissettim. Parmakları bana baş döndürücü bir ritimle dokunuyordu. Diğer eli kalçamı sertçe kavradı ve beni neredeyse yerden kaldırdı. Saçımı avuçladı ve başımı yavaşça geriye çekti.

Elleri sırtımda dolaştı, sonunda kaba etlerimi kavradı ve onları kendimden geçmeme yol açacak bir yoğunlukla yoğurdu. Hafifçe inlemesinden benim de onu çıldırttığımı anlayabiliyordum.

"Kıçın böyle havaya kalkınca o kadar seksi görünüyorsun ki, Cassie. Bayılıyorum. Ya sen?"

"Evet."

"Söyle. Daha yüksek sesle."

"Bayılıyorum… Senin böyle becermene bayılıyorum," dedim, kullandığım sözcükler beni de şaşırmıştı. Kaba ama çok samimiydi.

Bacaklarımı biraz daha açtı ve daha hızlı, daha sert hareket etmeye başladı.

"Ah Tanrım!" dedim. Her şey bir anda ve çok hızlı oluyordu. Arzu içimde fırtınalar koparıyordu.

"Şimdi gelebilirsin. Gelmeni istiyorum, Cassie," dedi. Ben de bunu yaptım, bütün bedenimle ve bütün kalbimle geldim. Sonra o da beni takip etti. Bittiğinde, geri çekildi. Divanda öne doğru uzandım; o kadar tükenmiştim ki yavaşça yerdeki postun üzerine kaydım ve sırtüstü yattım. Onun da yanıma geldiğini hissettim. Gözlerimdeki bağı açmaya yeltendim.

"Açma," dedi, elimi yakalayarak.

"Ama seni görmek istiyorum. Bedenime bütün bunları yapabilen bu yüzü görmek istiyorum."

"Ben gizliliğime önem veriyorum."

Hayal kırıklığımı hissedince, uzanıp ellerimi ellerinin arasına aldı.

"İşte, yüzümü hisset," diye önerdi. "Ama gözlerin bağlı kalsın."

Elimi tuttu ve hafifçe sakallı yanağına götürdü. Sivri, keskin bir çene, iri gözler, uzunca, yumuşak saçlar ve şakaklarda favoriler hissettim. Parmaklarım geniş bir ağzı okşadı, o da parmaklarımı ısırır gibi yaptı. Sonra elim bir kez daha onun kaslı göğsüne gitti ve gergin karnında dolaştı.

"Muhteşemsin," dedim.

"Sen de öylesin…. Ama benim artık gitmem gerek, Cassie. Ben gitmeden önce, avucunu aç."

Açtım ve onun küçük, yuvarlak bir nesneyi avucuma bıraktığını hissettim. Yedinci Aşama süsüm nemli avucumdaydı. Göremeyince bana daha hassas ve kırılgan gelmişti. Sanki birazcık sıksam ezilecekti.

"Teşekkür ederim," dedim bedenim hâlâ titrerken. Onun çıkışa doğru yürümesini dinledim.

Saniyeler sonra fısıltıyla bana veda etti.

Kapıyı arkasından sessizce kapattığında, gözümdeki bandı çıkardım ve odada etrafıma bakındım. Ortada meşeden yapılmış, çok şık, erkeksi, büyük bir çalışma masası vardı. Üç duvar da boydan boya kitaplarla kaplıydı. Masada kalın vanilyalı mumlar yanıyordu ve büyük bir kâse dolusu portakal vardı. Orada çıplak oturuyor, parmaklarımı üzerinde uzandığım postun tüylerinin arasında gezdiriyordum. Ateş yavaş yavaş sönüyordu.

11

Yedinci Aşama süsünü bileziğime taktım. Onun, dakikalar önce giden, beni tatmin olmuş ve son derece canlı bir halde bırakan yeni gizemli erkeğimin nasıl biri olduğunu merak ettim.

Gözlerim bağlı yaşadığım fanteziden sonra hayat çok daha renkli ve canlı gelmeye başlamıştı bana. Bütün duyularım canlıydı. Eskiden gözden kaçırdığım her şeye ve insanlara daha çok dikkat ediyordum. Yürürken ellerimi Garden District'in kapılarında dolaştırıyor, dövme demirlere oyulmuş küçük kuşları ya da mısırları fark ediyordum. Bu süslü dokunuşları yaratan sanatçıyı merak ediyordum. Eskiden kafenin düzenli müşterileri dışarıda bir masaya oturduklarında, bir kahve ısmarlayıp gelip geçen, dar kaldırımlarda köpekleriyle ya da bisikletleriyle dolaşan herkesle sohbet ettiklerinde rahatsız olurdum. Şimdi Frenchmen Caddesi'nde sabahın erken saatlerinde başlayan bu samimiyet, farklı yaş ve ırklardan insanların kafede aynı

masanın etrafında toplanmaları bende hayranlık uyandırıyordu. Bu topluluğun bir parçası olduğum için kendimi şanslı hissediyordum. Kendimi gerçekten evimde gibi hissetmeye başlamıştım.

Çok şık, oymalı bir bastonu olan konuşkan yaşlı adam kafeye geldiğinde, artık yalnızca kahvesini önüne bırakmak yerine, ona hayatıyla ilgisi sorular soruyordum. Bana kendi avukatıyla kaçan karısını ve pek ender gördüğü üç kızını anlatmıştı. Bu adamın eksantrikliklerinin belki de insanları ona çekmek için olduğunu anlamaya başlamıştım; böylece konuşabiliyor ve kendini daha az yalnız hissediyordu. Birkaç bina ötemizdeki Michael'ın bisikletçisinde çalışan Tim de onu birazcık teşvik edince bana kasırgada hayatta kalmakla ilgili acı öyküler anlatmıştı. Arkadaşlarından bazıları bunu başaramamıştı. "Bir sürü insan fırtına sırasında hayatta kaldı ama sonra üzüntüsünden öldü," demişti.

Kayıpların ve üzüntünün böyle bir acıya yol açabileceğini bildiğim için ona inanıyordum.

New Orleans, tarihinin en ılık kışlarından birini yaşıyordu. Bu nedenle gönüllülerden biri beni arayıp, Güzelleştirme Derneği'nin piyangosunu kazandığımı, hafta sonu için Whistler'da iki kişilik tatil hakkımın olduğunu söyleyince heyecanlandım. Yeniden kayak yapmak istiyordum ama bunun için tenimde gerçek kışı hissetmeye ihtiyacım vardı. Güney'i benimsememe ve şehri iyice tanımaya başlamama karşın, ben hâlâ özünde Kuzeyli bir kızdım.

Yola çıkmadan önce, Anna'dan Dixie'ye kendi evinde bakmasını rica ettim. Onun etrafı karıştırma ve fantezi günlüğümü ya da şu gizemli limuzin gezilerini açıklayan

başka kanıtlar bulma olasılığını düşündüğüm için benim evime girmesini istemiyordum. Matilda'ya ödülümden ve iki gün evde olmayacağımdan söz ettiğimde, eğlenmemi ve geri döndüğümde kendisini aramasını söylemenin ötesinde bir yorum yapmadı. Will bana izin vermek konusunda gönülsüzdü ama ona kısa tatil sonrası ve Mardi Gras öncesi bu günlerin hep sakin geçtiğini hatırlattım. İzne çıkmak için en uygun günlerdi bunlar.

"Olabilir," dedi sonunda. Kahvaltı kalabalığı dağıldıktan sonra, hızlıca bir kahve içmek için dışarıda yanıma gelmişti. "Yalnız mı gidiyorsun?"

"Birlikte gidebileceğim biri yok."

"Ya Pierre Castille?" Bu ismi tükürür gibi söylemişti.

"Ah, lütfen," dedim, Pierre'in adını duyduğumda nasıl ürperdiğimi gizlemeye çalışarak. "O hiçbir şey değildi. Hem de hiç."

"Onu büyüledin, Cassie. Seni aradı mı?" Will, metal veranda masasının üzerine kasvetli bir hava gibi çöken kıskançlığını gizleme gereği duymuyordu.

"Hayır, Will, aramadı. Aramasını da beklemiyorum," dedim. Bunu söylerken ciddiydim. Önlüğümle oynuyor ve Will'in Pierre ile olan bağlantısını çok merak ediyordum. Sonunda cesaretimi toplayıp sordum.

"Sen Pierre'i tam olarak nereden tanıyorsun? Neden ondan daha önce hiç söz etmedin?"

"Holy Cross," dedi, oğlanların gittiği özel okulu kastederek. "Ben bursluydum. Babası beni okula kabul ettirmek için torpil yaptırmıştı."

"Yani siz çocukluğunuzda arkadaştınız?"

“Birbirimizin en iyi arkadaşıydık. Yıllarca. Ama zaman ve koşullar bizi ayırdı. Sonra da şurası tabuta son çiviyi çaktı,” dedi Will, sokağın karşısındaki binayı göstererek. “Babası Castille Gelişim’i inşa etmişti; Castille’ler de bu ucubeyi yaptırdılar. Karşı çıktım, mücadele ettim. Kaybettim. Neden dokuz katı olmak zorundaydı, bilmiyorum. Dört ya da beş katlı olabilirdi belki. Ama Frenchmen’de bu kadar yüksek, rezil bir bina yaptılar. Kafe Rose’un üst katında yirmi kişinin yemek yiyip içki içmesi için bana izin vermeyen belediye meclisi buna nasıl izin verdi, bilmiyorum.”

“Sanırım bu kolon ve kirişlerin eskimesiyle ilgili bir mesele. Ayrıca altmış yıllık elektrik tesisatı da var.”

“Ben onları halledecektim, Cassie. Halledecektim,” dedi Will kahvesinden bir yudum alarak.

“Baloda açık artırmada benim için ortaya koyduğun parayla mı?” dedim.

Will bunu hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Ben de konuyu açtığıma pişman oldum.

“Yaşananlar yüzünden bir an gaza geldim.” Sonra konuyu değiştirerek ekledi. “Yeni düzenlemeleri yapmak için kredi çekeceğim. Teşvik fonlarına bile başvurabilirim. Ya da belki şu kasırga fonlarına. Bu lanet olası binadan daha fazla para kazanmanın bir yolunu bulmam gerek.”

Sokağın karşısındaki dokuz katlı, sarı tuğladan binaya baktım. Will’in o binaya her baktığında belki de Pierre’i hatırladığını düşündüm.

“Seni özleyeceğim, Cassie.”

Duyduklarımı duyduğuma inanamıyordum. “Yalnızca dört gün.”

“Senin kayak yaptığını bilmiyordum.”

“Yapmayalı uzun zaman oldu. On yıl,” dedim, eski kayak kıyafetlerimin çoktan modasının geçmiş olması gerektiğini hatırlamıştım. “Sen kaymaz mısın hiç?”

“Hayır. Ben doğma büyüme Güneyliyim. Hâlâ kar yağdığında şaşkınlıkla izliyorum. Resim çek, olur mu?” dedi. Sonra en koyu Güneyli aksanıyla ekledi. “Cassie, ben hayatım boyunca hiç yüksek dağlara çıkmadım, biliyor musun?”

Üç hafta sonra, Whistler Dağı’na bakıp fotoğraf çekerken, ben de daha önce hiç bu kadar yüksek bir dağ görmediğimi kendi kendime itiraf ettim. Michigan’da tepelerde kayak yapardık. Brighton Dağı, Holly Dağı gibi isimler taşısalar da hiçbiri tam anlamıyla dağ değildi. Bunun gibi. Havanın açık olmasına karşın, zirvesini göremiyordum. Ocak ayında burası, Michigan kadar soğuk değildi. Hatta yeni mavi kayak kıyafetime lanet okumaya başlamıştım çünkü güneşin verdiği sıcaklıkta birazcık ferahlayabilmek için montumu çözüp belime indirmek zorunda kalıyordum. Bu halimle, solmuş taçyaprakları olan garip renkli bir laleye benzediğimden emindim. Beyaz berem ve beyaz eldivenlerim kısa sürede kahve ve sıcak çikolata lekeleri içinde kalmıştı çünkü zirveye çıkmadan önce cesaretimi toplamak için bir buçuk gün boyunca dağın eteğinde dolaşıp durmuştum.

Kanada'da, Ontario, Windsor'da biraz zaman geçirmiştim; çünkü orada içki içme yaşı Michigan'dakinden daha küçüktü. Ben de evlenmeden önce bile çok içki içen Scott ile çıkıyordum. Bir süre ona ayak uydurmaya çalıştığımı hatırlıyorum ama alkolün bedenim üzerindeki etkilerinden o kadar da hoşlanmıyordum. Yine de ilişkimizin, Scott'ın yaptığı ve sevdiği her şeyi benim de yaptığım ve sevdiğim bir dönemindeydin. O Ford kullanıyordu, bu yüzden benim ilk arabam da Focus idi. O Tayland yemeklerini seviyor diye ben de sevmeye başlamıştım. Scott sıkı bir kayakçıydı, ben de öyle olmuştum. Ama kayak beni onun tanıştırdığı, sonra da gerçekten sevdiğim ve başarılı olduğum tek şeydi.

Önceleri birlikte kayıyorduk. Scott bana bir şey anlatırken ya da öğretirken sabırsızdı. Ama ben hevesli bir partnerdim; kayak öğrenmeyi, bunun aramızda bir bağ ve ortak yön olmasını çok istediğim için, yalnızca üç dersten sonra boynumu kırma riskini göze aldım. Doğuştan kayakçıydım sanki; bu önceleri Scott'ın hoşuna gitti ama sonra yavaş yavaş onu rahatsız etmeye başladı. Artık ben sabahları piste çıkarken, Scott geride kalıyor, ben dönene kadar şöminenin karşısında oturup brendi içiyordu. Tek başıma kayarken kendimi özgür hissediyor ve adrenalinden dolayı heyecan duyuyordum. Hızlı gitmeyi ve soğukta bacak kaslarımın çok çalıştığını hissetmeyi seviyordum. Ancak bu yeni hobim uzun ömürlü olmadı. Scott benim ne kadar keyif aldığımı, bazen de erkeklerin ilgisini üzerime çektiğimi görünce, kayağı tamamen bıraktık.

Şimdi, üzerimde yeni kayak kıyafetimle Whistler'ın

kalabalık pistinde kayarken kötü bir déjà vu yaşamıştım. Ama iyi anılarım da vardı. Scott iyice kötüleşmeden önce, bir çift olarak en mutlu günlerimizi Peninsula'daki o hafta sonu gezilerinde geçirdiğimizi söyleyebilirdim. Belki de Scott'ı affetmeye, ona ve beni yirmi dokuz yaşımda dul bırakan bencil kararlarına yönelik öfkemden kurtulmaya başlıyordum. Öyle olduğunu umuyordum. Yalnızlığım yüzünden onu suçlamaktan, bu yüzden üzülmekten bıkmıştım. Böyle günlerde, güneş parlarken ve kar ışıldarken, hayatımı daha çok sevdiğimi bile söyleyebilirdim çünkü artık hayatım tamamen bana aitti. Başımı kaldırıp dağa baktım. Burada yaşasam ve her gün görsem bile, böyle bir güzelliği göz ardı etmezdim. O anda yüreğimi kaplayan yalnızca şükran değil, aynı zamanda çocuksu bir neşeydi.

"Durun, sizin dağın önünde bir resminizi çekeyim."

Ses ve el beni şaşırtmıştı. İtiraz etmeme fırsat bırakmadan fotoğraf makinemi kavramıştı bile.

"Ne?" dedim, makineyi çekerek. Sol yanağında gamzesi, siyah beresinin altından çıkan dağınık saçları olan bu genç adamı algılamam birkaç saniyemi aldı. Hafif bir Fransız aksanı hissettim.

"Makineyi almaya çalışmıyordum," dedi, ellerini teslim olmuş gibi kaldırarak. Sonra gülümsedi, güneşte hafif yanmış teninde dişleri bembeyaz görünüyordu. "Sizin de resimde olmak isteyeceğinizi sandım. Benim adım Theo."

"Selam," dedim ihtiyatla elimi uzatarak. Diğer elimle hâlâ fotoğraf makinesini ondan uzak tutuyordum. Otuz yaşından fazla olamazdı. Ama bütün gün güneşte ve rüzgârda kalmaktan kırışmış bir yüzdü bu. Kahverengi göz-

lerinin çevresindeki seksi kırışıklıkları gençliğine rağmen ona olgun bir hava veriyordu. "Cassie."

"Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim. Ben burada çalışıyorum. Kayak eğitmeniyim."

Hımm. İki gündür yalnızdım ve bundan büyük keyif almıştım. Ama şimdi karşımda muhteşem bir adam duruyordu. Matilda'nın adamlarından biri olma ihtimali çok yüksekti. Bunu netleştirmeye karar verdim.

"Burada, Whistler'da mı çalışıyorsun, yoksa sen de şeyden misin… *anlarsın işte?*

Sorum karşısında başını yana eğdi.

"Şeylerden… O… *adamlardan* biri işte?"

Kalabalık pistte etrafına bakındı, yüzünde kafası karışmış gibi bir ifade vardı. "Şey, ben… bir adamım."

O anda onun sıradan bir adam olabileceğini fark ettim. Benimle tesadüfen konuşan, S.E.C.R.E.T. ile ilgisi olmayan çok tatlı bir adam. Bu o kadar da imkânsız gelmiyordu şimdi. Bunu düşününce gülümsedim.

"Tamam," dedim. "Özür dilerim. Senin bir fotoğraf makinesi hırsızı olduğunu düşünmek istememiştim." Kanadalıların özür dileme ritüelini uyguluyordum; rehberimde buna değiniliyordu.

"Kendini affettirmek için bedava bir kayak dersine ne dersin?" diye sordu. Evet, kesinlikle Fransız aksanı vardı.

"Ya derse ihtiyacım yoksa?" dedim, hafif bir özgüvenle.

"Demek kayağa aşinasın?" Dayanılmaz bir şekilde gülümsedi. "Öyleyse dağın zirvesine çıkmaya da hazırsındır?"

"Aslında hayır," diye itiraf ettim. "İki gündür aşağıda dolaşıp duruyorum. Buna cesaretim var mı bilmiyorum."

"Ben senin cesaretin olurum," dedi koluma girerek.

Theo doğuştan öğretmendi sanki. Başlangıçta bu zor ve korkutucu kayak serüvenine karşı çıksam da, bir saat sonra teleferikle zirveye çıkıyorduk. Theo bana köye doğru beş millik bir yolculuk yapacağımızı söyledi. New Orleans'ta her gece düzenli olarak koştuğum için şükrediyordum. Eğer piste hiç hazırlıksız çıksaydım, hafta sonunun geri kalanını ateşin karşısında felç olmuş halde geçirebilirdim.

Zirveye çıktığımızda, durmak zorunda kaldım. Evet, gökyüzüyle buluşan dalga dalga beyaz karlara bakmak insanın canını yakıyordu ama aynı zamanda soluk kesiciydi. Ancak ben aynı zamanda dünyanın bir "evet" ile nasıl değiştiğine hayret ediyordum. Birkaç ay içinde, bir yıl önce aklıma bile gelmeyecek şeyleri yapmıştım. Yalnızca yabancılarla seks değil; ayrıca Balo için gönüllü olmak, koşuya başlamak, daha seksi giyinmek, insanlar konusunda daha dışadönük olmak, başımın çaresine bakabilmek ve kendimi savunmak, şimdi de dört günün nasıl geçeceği konusunda hiçbir fikrim olmadan tek başıma buraya gelmek. S.E.C.R.E.T. armağanını kabul etmeden önce, bunların hiçbirini yapmazdım.

Bu genç adam omzunda kayaklarıyla pistte yanıma geldiğinde, baştan tepki göstermek ya da sorgulamak yerine, bunun mümkün olabileceğini, bu genç adamın ilgisini

çekmeye layık olduğumu kabul etmeye çalışmıştım. Bir saat sonra, neredeyse dünyanın tepesindeyken, dönüşmeye başladığımı hissediyordum. Yine de içimde bunun kendiliğinden olduğu konusunda bir şüphe vardı hala. Bir tarafım hâlâ onunla uzun uzun bakışmamızı ve Theo'nun bana Aşama'yı kabul edip etmediğimi sormasını bekliyordu.

"Güzel," diye mırıldandı Theo, yanımda durup benim de hayranlık duyduğum manzarayı izleyerek.

"Evet. Hayatım boyunca bu kadar olağanüstü bir şey gördüğümü sanmıyorum."

"Ben seni kastetmiştim," dedi. Yüzünde yine o gülümsemeyi gördüm. Sonra dağdan aşağı kaymaya başladı.

Kendimi tutamayıp ben de onu takip ettim. Birkaç saniye sonra kendimi uçuyor gibi hissetmeye başlamıştım. O ustaca ilerliyor ve ona yetişip yetişmediğimi görmek için ikide bir dönüp bana bakıyordu. Keskin bir virajdan sonra, artık batmakta olan güneşin altında sarı ve pembe renklerle parlayan şirin köye, diğer bir grup kayakçının yanına vardık.

Durduğumuzda birbirimize zafer işareti yaptık.

"Cesur kız," dedi.

"Bunun neresi cesaret?" diye sordum, eldivenli ellerimiz buluşurken. Hızlı yolculuk sonrasında kızarmış ve sersemlemiştim.

"Son etabın ilk bir mili çok zorluydu. Ama sen yaptın! Hem de hiç düşünmeden!"

İçimde sevinçli bir gurur hissettim.

"Bir şeyler içip kutlayalım mı?"

Benim kaldığım Şato Whistler'a doğru yürüdük. Büyük Salon'dan geçtik; herkes Theo'yu tanıyor gibiydi. Beni garson Marcel ile tanıştırdı ve Quebec'ten eski bir arkadaşı olduğunu söyledi. Marcel bize fondü ve iki sıcak rom, ardından da dumanı tüten kaplarda midye ve patates kızartması getirdi. O kadar acıkmıştım ki kendimi avuç avuç patates kızartması yerken yakaladım.

"Ah Tanrım!" dedim dehşete kapılmış bir halde. "Hayvan gibi yiyorum. Bana baksana!" Kendimi tutamayıp ağzıma bir avuç daha attım.

"Bütün gün ben de bunu yaptım zaten," dedi, masanın üzerinden uzanıp beni kendine doğru çekti ve öptü. Elleri güçlü ve bütün gün batonları tutmak yüzünden nasırlıydı. Saçları dağılmıştı. Benimkilerin de dağıldığını ve muhtemelen pek de hoş görünmediğini biliyordum. Ama umursamadım. Bu adam benimle ilgileniyordu, bu belliydi. Pauline'i ve onun Kafe Rose'daki sevgilisini, yakınlıklarını hatırladım. Şimdi ben de benzer bir deneyim yaşıyordum. Kimsenin bunu… beni… *bizi* fark edip etmediğini anlamak için utanarak etrafıma bakındım… Hayır. İnsanların arasında bile kendi özel dünyamızdaydık.

Bir süre sohbet ettik. Daha çok kayaktan, bunun bize neler hissettirdiğinden ve o gün yaşadığımız en güzel anlardan konuştuk. Kişisel sorulardan kaçınmıyordum. Ama bunlar bana onun bileğime dokunması ya da gözlerimin içine bakması kadar önemli gelmiyordu. Yemekten sonra, hesabı ödediğinde, bana bakarak ayağa kalktığında ve elini uzattığında, birbirimize bu kadar çabuk iyi geceler demeyeceğimizi anlamıştım.

Otel odasının banyosunda Theo üzerimdeki giysileri birer birer çıkarıp üst üste yığana kadar ne kadar çok üşüyüp kat kat giyindiğimi fark etmemiştim bile.

"Bunların altında biraz et var değil mi?" diye espri yaptı, tozluklarımı çıkarırken.

"Evet," diye güldüm.

"Söz mü?"

"Söz."

Giysilerimi banyonun hemen önüne yığdığında, tamamen çırılçıplaktım. Bacaklarımdaki ve kollarımdaki birkaç etkileyici morluk dışında. Bunları görünce, Theo uzun bir ıslık çaldı.

"Vay be, savaş yaraları," dedi. Duşu açtı, içeriye buhar dolmaya başladı. "Isınma zamanı."

"Oraya tek başıma girmeyeceğim, değil mi?" diye sordum. Cesaretim karşısında ondan daha fazla şaşırmış görünüyordum.

Güldü ve o da giysilerini çıkarmaya başladı. Vücudu formda ve atletikti. Evet, bu adam bütün gün kayak yapıyordu. Muhtemelen bütün yıl. Duşa girdim, o da yanıma geldi. Saniyeler sonra, dudaklarımız akan suyun altında buluştu. Ellerini kollarımdan aşağı indirdi; ellerimi başımın üzerine kaldırdı ve arkamızdaki ıslak duvara bastırdı.

Bacaklarımı açmak için kendi dizlerini kullandı, vücudumu hafifçe kaldırarak bacaklarımı iki yanına aldı. Güçlüydü ama zorlayıcı değildi. Kendimi duvara yapışmış bir denizyıldızı gibi hissediyordum. Boynumun yan tarafını yaladı, sertliği karnıma değiyordu. Sonra memelerimden birini geniş eline aldı ve meme ucumdaki su damlacıklarını

emdi. Diğer elinin parmakları vücudumun alt taraflarında sancılı bir keşfe başlamışlardı; sonunda bir parmağını, ardından diğerini içime kaydırdı. Su üzerimizde akarken kendi ıslaklığımı hissedebiliyordum. Gözlerini gözlerime kilitlemişti; kollarımı aşağı indirdim ve ellerimi onun ıslak saçlarına doladım. Suda ayağım kayıyordu; bu yüzden yavaşça bir elini popoma koydu ve beni oradan destekledi.

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım," dedim.

"Öyleyse yeni bir şey denemek ister misin?"

Duşun buharı etrafımı sarıyordu. Vücudumun bütün gözeneklerinin ona açıldığını, her şeyimle ona açıldığımı hissedebiliyordum.

"Seninle her şeyi denerim," dedim.

Çıplak vücudumu kalçalarına doğru kaldırdı ve ben ne olduğunu anlayamadan beni, üzerimden sular damlarken, banyodan çıkarıp yer karolarının ve halının üzerinden geçirerek çift kişilik yatağa götürdü ve yatırdı. Sonra banyoya dönüp duşu kapattı ve pantolonunu aldı. Ceplerini karıştırdı, prezervatif aradığını tahmin ettim. Adeta ışıldayarak yatağın kenarında durdu.

Ona doğru emekledim ve onu ağzıma aldım. Saniyeler sonra, paketi yırttı ve kondomu bana uzattı. İstediğini yaptım. Sonra beni yavaşça sırtüstü itti ve ustaca, arzuyla yalamaya başladı. Dizlerim açıktı, bir kolumla gözlerimi kapamıştım. Daha soluklanmama fırsat kalmadan, güçlü kollarıyla beni çevirdi, sırtım ona dönüktü artık. Ereksiyonunu birkaç dakika öncekinden daha sert hissediyordum.

Boynumun yan tarafını öperek fısıldadı. "Şimdi başlı-

yoruz." Bacaklarımı araladı, uyluklarımdan birini kendininkinin üzerine koydu; vücutlarımız birbirine dolanarak S harfi oluşturmuştu. Onun ellerinin önce sırtımı, sonra da yepyeni bir yerimi keşfettiğini hissettim. Önceleri yalnızca bir parmaktı, başlangıçta acı veriyordu ama acı hemen kayboldu ve yerini büyük, enfes bir zevke bıraktı. Karnımın, kayarken yaşadığım o heyecanla kasıldığını hissediyordum. Sonra arkadan içime girdi; beklediğim şekilde yapmamıştı bunu. Duygu çok yoğundu ve insanı zevkten kendinden geçiriyordu. Beni kendine yakın tutmak için sıkı sıkı kavradı.

"Güzel mi? İyi misin?" diye fısıldadı; ıslak saçlarımı yavaşça yüzümden ve boynumdan çekerek.

"Evet," dedim. "Evet. Bu çok.... Tatlı bir acı."

"İstediğin zaman durabilirim. Güzel olduğundan emin misin?"

Yine başımı salladım çünkü güzeldi. Bu yaptığımız çok güzel ve çok özeldi. Çarşafları avuçladım ve yoğun duygular yerini bütün vücuduma yayılan yoğun bir zevke bırakırken onları kendime çektim. Bu, bir milyon yıl düşünsem, deneyeceğimi tahmin etmediğim bir şeydi. Ama o daha derinlerime girdikçe, elini çevremde ve altımda gezdirdikçe, giderek daha fazla ıslanmamı sağladıkça, durmadan "evet, evet, evet" diyordum. Kendimi geriye, ona doğru iterek tekrar geldim. Kendimi tutamamıştım. Bu yerde, bu odada, bu yatakta, bana bu deneyimi yaşatmak için gönderilmiş gibi görünen bu adamla böyle bir boşalmaya ihtiyacım vardı.

"Geliyorum. Beni boşaltıyorsun," dedi, tek eliyle be-

limi kavrayıp beni biraz daha öne eğerken. Bir yandan da hafifçe omzumu dişliyor, memelerimi okşuyordu. Sonunda boşaldığında ve olabildiğince yatıştığında, ikimiz de sırtüstü yatağa serildik. Eli karnımdaydı; o ana kadar fark etmediğimiz süslü tavana bakıyorduk.

"Bu… çok şiddetliydi," dedi

"Biliyorum," dedim soluk soluğa.

Yeni bir şey yapmıştım ve çok heyecan vericiydi. Ama şimdi kendimi biraz savunmasız hissediyordum. Bu adam S.E.C.R.E.T.'tan değildi. Kabul etmem gereken bir Aşama olmamıştı, yepyeni bir alana girmiştim yalnızca. Benim ruh halimdeki değişikliği fark etmiş olmalıydı. "İyi misin?"

"İyiyim… Ben sadece… Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Normalde yabancıları alıp yatağa atmam," dedim. S.E.C.R.E.T.'taki erkekler de teknik olarak yabancı olsalar da, S.E.C.R.E.T.'taki kadınlar onları tanıyordu.

"Ne yaptın ki? Bunun neresi kötü?"

"Sanırım kendimi hiç o tür bir kadın olarak görmedim."

"Ben o tür kadınları cesur ve yürekli buluyorum."

"Ciddi misin? Beni öyle mi görüyorsun?"

"Evet," dedi, bana öylesine şefkatle sarıldı ki birbirimizi doğru dürüst tanımadığımızı düşünmek çok garipti. Üzerimize kalın bir yorgan çekip ikimizi de sardı

Altı saat sonra uyandığımda, gitmişti. Ve garip bir şekilde, buna üzülmemiştim. Onunla o anları yaşadığım ve bunları bir kayıp hissi yaşamadan geride bırakabildiğim için çok mutluydum. Theo ne kadar tatlı olsa da, Whistler'daki son günlerimin keyfini tek başıma çıkarmak isti-

yordum. Yine de onun banyo tezgâhının üzerine bıraktığı notu okumak güzeldi. *Cassie, sen çok güzelsin. Ben de işe geç kaldım! Ama beni nerede bulacağını biliyorsun. Hoşça kal, Theo.*

Ben, bir yandan yeniden kayak pistinde olmanın ne kadar heyecan verici olduğunu anlatırken Mathilda da bir yandan gösterdiğim resimlere hayranlıkla bakıyordu. Ona son günümü geçirdiğim Blackcomb Dağı'nda yaşadıklarımdan söz ediyordum. Danica elinde kahvelerle yanımıza geldi ve Marcel'ın Theo'yla beni fondülerimizi yerken çektiği resme bayıldı.

"Muh-te-şem bir adam," dedi, odadan çıkıp Matilda ile beni yalnız bırakmadan önce.

Matilda'ya Theo'dan söz ettiğimde çok sevindi. Nasıl tanıştığımızı, Theo'nun neler söylediğini, benim neler söylediğimi sordu. Sonra ona… neler yaptığımızı anlattım.

"Keyif aldın mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Belki tekrar yapabilirim. Doğru partnerle. Güvenebileceğim biriyle."

"Cassie, sana bir şey vereceğim," dedi, masasında bir çekmeceyi açtı ve küçük, tahta bir kutu çıkardı.

Kutuyu açtı. İçinde, siyah kadife zeminin üzerinde büyüleyici görünen Sekizinci Aşama süsü vardı.

"Ama ben Theo'nun sıradan biri olduğunu düşünmüştüm, katılımcı değil."

"Bizim derneğimizden olup olmaması önemli değil ki."

"Anlamadım."

"Bu aşama, *Yüreklilik* idi. Bu cesaretten biraz daha farklı

çünkü yüreklilik, çok fazla düşünmeden risk almayı gerektirir. Yüreklilik, 'Haydi yap!' der. Bu nedenle, Theo, S.E.C.R.E.T.'ın bir parçası olsun ya da olmasın, önemli değil. Sen bu süsü kazandın."

Süsü kutudan çıkardım, elimde çevirdim ve bileziğe taktım. Bileğimi salladım ve ışıldayan süslere hayranlıkla baktım. Acaba Theo gerçekten bana doğal şekilde yaklaşan sıradan bir yabancı mıydı? Yoksa S.E.C.R.E.T. ile ilişkisi var mıydı? Bunu kestiremiyordum. Ama belki de Matilda bunun önemli olmadığını söylerken haklıydı.

"Theo'yu benim çektiğime inanma iznini kendime vereceğim," dedi. "Hâlâ kuşkularım olsa da."

"Aferin, Cassie. Artık duvar süsü olmak yok. Sen, çiçek açtın canım."

12

Mardi Gras öncesindeki haftalar boyunca, bütün New Orleans şehri bu büyük gün için son dakika hazırlıkları yapar. Bütün festivaller içinde en farklısı, en güzeli Mardi Gras'tır.

Buraya ilk taşındığımda, Mardi Gras için balolar düzenleyen, gösteriler hazırlayan kimi eski, kimi modern organizasyonlardan ve gruplardan çok etkilenmiştim. İnsanların boş zamanlarının çoğunu neden kostüm dikip süsler hazırlayarak geçirdiklerini merak etmiştim en çok. Ancak burada birkaç yıl yaşadıktan sonra, New Orleanslıların kaderci yapısını anladım. Bu şehirde insanlar bugünü en güzel ve en canlı şekilde yaşama ve sevme eğilimindeydiler.

Ben de organizasyonlardan birine katılmak istesem de, Proteus, Rex ve Bacchus gibi isimler taşıyan eski organizasyonların çoğuna katılmak imkânsızdı; Bayou kanı taşımadığınız sürece. Ama S.E.C.R.E.T.'taki zamanımın sonuna yaklaşırken, birine ya da bir şeye ait olmak yönünde güçlü bir isteğe kapılmıştım. Yalnızlığın tek ilacı buydu.

Melankolinin hiç de romantik olmadığını anlamaya başlıyordum. Bu, *depresyon*dan daha güzel bir sözcüktü, o kadar.

Mardi Gras'tan önceki bir ay boyunca, bir verandada toplanmış dikiş diken, el işi parlak kostümler hazırlayan, şık maskeler ya da kocaman kuş tüyü başlıklar hazırlayan gruplara bakıp imrenmeden Marigny'de, Treme'de ya da French Quarter'da yürümek imkânsızdı. Bazı geceler koşuya çıktığımda, bir kapı aralığında yüzlerinde maskelerle sprey boyalar kullanarak canlı renklerdeki bir teknenin üzerinde son dokunuşları yapan insanları görüyordum. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve keyif alıyordum.

Ancak kalbimin heyecan ve korkuyla sıkışmasına neden olan bir olay vardı. Her yıl düzenlenen Les Filles de Frenchmen revüsü. Marigny'deki barlarda ve restoranlarda çalışan kadınların yaptığı bir Mardi Gras striptiz gösterisiydi bu. Mahallemizin kutlama yapmasının seksi bir yolu olarak değerlendiriliyordu ve her yıl, organizasyonun önemli isimlerinden olan Tracina, bana katılmak isteyip istemediğimi soruyordu. Ben de her yıl hayır diyordum. Kesinlikle hayır. Will, Les Filles'in dans provaları için ikinci katı kullanmalarına izin vermişti. Her defasında, eğer yirmi kız yukarıda tepinebiliyor ve eski zemin tahtalarını kırıp aşağı düşmüyorsa, yirmi müşterinin de burada hiçbir tehlikeye maruz kalmaksızın sessizce yemek yiyip oturabileceğini belirtmekten geri kalmıyordu.

Bu yıl, yalnızca Tracina yalnızca bana katılıp katılmayacağımı sormamakla kalmamıştı; ailevi sorunları öne sürerek kendi de revüden ayrılmıştı. Will, Tracina'nın kardeşinin ergenlik döneminde daha büyük sorunlar yaşamaya

başladığını söylemişti. Ne zaman Tracina'yı eleştirmenin eşiğine gelsem, bunu hatırlamaya çalışıyordum artık.

Will, beni Les Filles'e katılmam konusunda zorladığında şaşırdım.

"Hadi, Cassie. Revüde Kafe Rose'u kim temsil edecek?"

"Dell. Çok güzel bacakları var," dedim, kahve makinesini silerken onunla göz göze gelmemeye çalışarak.

"Ama…"

"Hayır. Son kararım bu." Söylediklerimi vurgulamak istercesine, bir tepsinin üzerindeki boş süt kutularını çöp kutusuna sertçe boşalttım.

"Korkak," diye dalga geçti Will.

"Size şu kadarını söyleyeyim, Bay Foret. Bu yıl yaptıklarımı duysanız, gözleriniz yuvalarından uğrardı. Ama ben cesaretimin sınırlarını biliyorum. Bu da sarhoş adamların karşısında memelerimi sallamayacağım anlamına geliyor."

Revü gecesi, o hafta ikinci kez kafeyi Tracina'nın yerine ben kapatıyordum. Saat sekizde, içerisini süpürmek için iskemleleri ters çevirirken, yukarıdaki dansçıların son bir prova yaptıklarını duydum. Bir sürü zarif midilli tepemde salıverilmişti sanki. Her biri kendi özel gösterisini sergilerken gruptakiler çılgınca kahkahalarla gülüyor, bağırıyor, ıslık çalıyordu. O bildik yalnızlık ve değersizlik duyguları geri dönmüştü; aynı zamanda böyle bir şeye kalkışmam halinde gülünç duruma düşeceğimi de biliyordum. Otuz beş, hatta otuz altı yaşında bir kadın olarak, Betty ve Kit ile birlikte en yaşlı dansçı olurdum. Kit, Spotted Cat'te barmendi, kırk bir yaşında hâlâ saçlarını maviye boyatabiliyor ve eskitilmiş kot şortlar giyebiliyordu. Betty, Snug Lima-

nı'ndaki eski sigara büfesini işletiyordu ve her yıl, otuz altı yıldır hiç sektirmeden giydiğini iddia ettiği striptizci kıyafetiyle gösteriye katılıyordu. Kıyafetin üzerine hâlâ olduğunu da söylemeden edemiyordu. Bunun dışında, tanrıça heykellerini andıran Haitili Angela Rejean'ın yanında dans etmemin de imkânı yoktu. Kendisi Maison'da karşılama görevlisi olarak çalışıyor ve ayrıca caz solistliği yapıyordu. Vücudu öylesine kusursuzdu ki onu kıskanmamak işten değildi.

Kafedeki işim bitince, anahtarları Kit'e vermek için yukarı çıktım. Çıkarken kapıyı kendisinin kilitleyebileceğini söylemişti. Gösteri saat ondan önce başlamayacaktı. Kızlar da son dakikaya kadar prova yapacaklardı. Ben de bu arada eve gidip duş almak istiyordum. Will'i gösteride görmeyi umuyordum ama daha erken saatlerde onun Tracina ile birlikte etkinliğe katılıp katılmayacağını sorduğumda, yorum yapmadan omuz silkmişti.

Merdivenlerin tepesinde, yeni bir kızın yanından geçtim; maşayla dalgalandırılmış sarı saçları vardı; elinde bir aynayla, yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Büyük bir dikkatle gözlerine takma kirpikler takıyordu. Saçlarının peruk mu yoksa gerçek mi olduğunu anlayamadım ama büyüleyiciydi. Diğer kızlar da farklı çıplaklık derecelerinde oturuyorlar ya da ayakta duruyorlar, büyük geceye hazırlanıyorlardı. Will'in zaman zaman uyuduğu yer yatağının üzerine mantolar yığılmıştı. Yatağın dışında buradaki tek mobilya kırık bir iskemleydi. Kimi zaman Will'i çenesini arkaya dayamış ve derin düşüncelere dalmış bir halde bu iskemleye ters oturmuş olarak görüyordum. Kafe koca-

man, boş bir mekândı ve geçici bir prova odası olmak için idealdi. Kafeyi erken, bu yıl etkinliğe ev sahipliği yapan Blue Nile'den birkaç saat önce kapatmıştık. Üst kattaki tuvalet, kapısı olmasa da yepyeniydi. Biri üstsüz olan birkaç kadın tuvalet aynasını sırayla kullanarak makyaj yapıyordu. Maşalar ve saç düzleştiriciler her tarafa dağılmıştı. Parlak kostümler, tüylü başlıklar ve maskeler, soğuk, kasvetli odaya şenlik havası katmıştı.

Kit'i, üzerinde askısız bir sutyen ve naylon çoraplarla adım dansı çalışması yaparken buldum. Kostümü bir sanat eseri gibi tuğla duvarda asılıydı. Siyah saten etek ile beyaz dantel üstten oluşan bu kostümü özel olarak diktirmişti. Kalp şeklinde kesilmiş dekoltenin çevresinde pembe şerit vardı. Arkadaki danteller de pembeydi. Uzanıp elbiseye dokundum ama parmaklarım satene değince ürperdim; birden gözlerim bağlı halde yaşadığım ateşli deneyimi hatırlamıştım. Kit ve diğer kızların bir salon dolusu insanın gözü önünde yapacakları şeyi ben asla yapamazdım; hele gözlerim bağlı olmadan.

"Hey, Cass. Will'e kafe kapandıktan sonra burada kalmamıza izin verdiği için benim yerime teşekkür et. Anahtarları sana Blue Nile'da veririm," dedi, ayağıyla tek bir ritmi kaçırmadan. "Bu gece geliyorsun değil mi?"

"Bunu asla kaçırmam."

"Bir yıl bizimle dans etmelisin Cassie," diye bağırdı Angela, tuvaletin önündeki kalabalığın arasından.

Onun ilgisi gururumu okşamıştı ama, "Kendimi aptal durumuna düşürürüm," dedim.

"Zaten kendini aptal durumuna düşürmen gerek. İşi seksi kılan bu," diye cıvıldadı Angela.

Diğer kadınlar gülerek başlarını salladılar. "Lezbiyenler normalde böyle mi giyinir?" diye takıldı bana Kit.

İki yıl önce onun cinsel kimliği ortaya çıktığında, sadece Will şaşırmıştı. "Tipik hetero işte," demişti Tracina, Will'e bakıp gözlerini devirerek. "Seksi giyinmesini mutlaka erkeklerin ilgisini çekmek istemesine bağlıyorsun."

Kit, cinsel kimliği ortaya çıktıktan ve düzenli bir kız arkadaşı olduktan sonra daha seksi giyinmeye başlamıştı. Bu gece de ağzının kenarına ben kondurmuş, takma kirpikler takmış ve hayatımda gördüğüm en kırmızı ruju sürmüştü. Mavi saçlarına daha uzun ve çekici bir postiş takmıştı. Yine de marka kovboy çizmeleriyle, iki bileğine de sürekli taktığı havlu bilekliklerle tezat oluşturan bir süslülüğü vardı

"Belki gelecek yıl size katılırım, Kit," dedim, bunu söylerken ciddi sayılırdım.

"Söz mü?"

"Hayır," diyerek güldüm.

Kızlara şans diledim ve merdivenlerden indim. Ama aşağıda, Kit'e anahtarları vermeyi unuttuğumu fark ettim. Yukarı koşmak için arkamı döndüğümde, koşarak aşağı inen Kit ile burun buruna geldim. O da aynı şeyi fark etmiş olmalıydı. Kit, bana çarpmak yerine, dengesini kaybetti ve beş basamak aşağı kayarak sert zemine kıç üstü oturdu. Neyse ki benim ayağımda lastik pabuçlar vardı.

"Kit!"

"Tanrım!" diye inledi, yana devrilerek.

"İyi misin?"

"Sanırım kalçamı kırdım!"

Kalan son bir iki basamağı inip onun yanına koştum. "Ah Tanrım! Çok özür dilerim! Sana yardım edeyim!"

O sırada Angela, yüksek topuklu ayakkabılarıyla dikkatle yürüyerek aşağıya indi. Üzerinde omuzlarından dökülen ve bileklerini saran parlak pembe otriş vardı.

Kit hareketsiz yatıyordu. "Beni kımıldatma, Ange. İyi olmaz. Sorun kalçam değil. Kuyruk kemiğim."

"Ah Tanrım!" diye bağırdı Angela, onun yanına çömelerek. "Oturabiliyor musun? Bacaklarını hissediyor musun? Çift görüyor musun? Ben kimim? Devlet başkanı kim? Ambulans çağırayım mı?"

Angela cevap beklemeden yalpalayarak mutfaktaki telefona gitti. Kit'in doğrulup oturmaya çalıştığını, yüzünü buruşturduğunu, sonra tekrar sırtüstü yattığını gördüm.

"Cassie," diye fısıldadı.

Yanına sokuldum. "Efendim, Kit?"

"Cassie… Yerler… çok pis."

"Biliyorum. Üzgünüm," dedim. Onu teselli etmek için elini tutacaktım ki düştüğünde bileklerindeki bantlardan birinin sıyrıldığını ve parlak, altın bir bileziği ortaya çıkardığını gördüm. Bir S.E.C.R.E.T. bileziği! Süslerle dolu!

Bakıştık.

"Bu ne…?"

"Kalçamda sorun yok, Cassie. Bir şey daha…" diye fısıldadı, parmağıyla ona daha da yaklaşmamı işaret ederek. Onun rujlu dudağına doğru uzandım. "Son Aşama'yı kabul ediyor musun?"

"*Neyi? Seninle mi?* Yani, sen çok tatlısın, güzelsin, Kit ama…"

Doğrulup otururken gülümsedi. “Rahatla. Ben katılımcı değilim. Ama bana seni teşvik etmem söylendi. Neredeyse sona gelmek üzeresin. Artık geriye gitme vakti değil. Çok eğlenme vakti!”

Angela’nın mutfaktan döndüğünü duyunca, Kit tekrar yere yığıldı ve inleme numarası yaptı.

“Bu bir sorun,” dedi Angela, ellerini kalçalarına dayayarak.

“Biliyorum. Yani, benim yerime kim dans edecek?” diye sordu Kit, kolunu dramatik bir şekilde gözlerine götürerek. “Bu kadar kısa sürede kimi bulabiliriz?”

“Bilmiyorum,” dedi Angela.

O da mı bu işin içindeydi?

“Yani bu gece kimin işinin olmadığını nereden bileceğiz? Üstelik güzel biri olmalı ve benim kostümüm üzerine olmalı?” dedi Kit.

“Zor soru,” dedi Angela, muzır gözlerini benden ayırmadan.

Kit’i yıllardır tanıyordum ama onun her zaman böyle olduğunu düşünmüştüm. Özgüven sahibi, dinamik, güçlü. S.E.C.R.E.T.’ta bulunduğuna göre kendiyle ilgili korkular ve kuşkular yaşamış olmalıydı. Ama şimdi bunlara dair en küçük bir belirti göstermiyordu. Angela ise fiziksel kusursuzluğun en çarpıcı örneğiydi. Yine de, S.E.C.R.E.T. hakkında bilgi sahibi olduğuma, onların katılımcılarını nasıl seçtiklerini bildiğime göre, kolundaki pembe otriş kaydığında ve Angela’nın kolunda da bilezik olduğu ortaya çıktığında neden o kadar şaşırmıştım?

“Peki öyleyse,” dedi Angela, ayağa kalkmama yardımcı

olmak için elini uzatarak. "Yukarı, küçükhanım. Öğrenmemiz gereken yeni aşamalar var."

"Ama… bileziklerinizi? İkiniz de…?"

"Daha sonra bu sorular için bol bol zamanın olacak. Şimdi dans ediyoruz!" dedi, parmaklarını bir Flamenko dansçısı gibi şıklatarak.

"Bu arada, senin bileziğin nerede?" diye sordu Kit, üzerindeki tozları silkeleyerek. Üzerinde hâlâ askısız sutyeni ve iç çamaşırı vardı. Bu, yoldan geçen birkaç kişinin durup Kafe Rose'un camından içeri bakmasına neden oldu.

"Çantamda," dedim.

"Önce onu tak. Sonra benim kostümüm."

Yutkundum.

Angela beni döndürdü ve merdivenlerden yukarı çıkardı. Diğer kızlara revüde Kit'in yerine benim geçeceğimi duyurduğunda, yüzlerinde hayal kırıklığı ya da hoşnutsuzluk göreceğimi sanıyordum. Ne de olsa, koreografiyi bozabilirdim. Ama bunun yerine el çırpıp ıslık çaldılar ve beni aralarına aldılar. Büyük bir yardımseverlikle bana yavaş yavaş ilk birkaç adımı gösterdiler. Sırtı ve kıçı mucizevi bir şekilde iyileşen Kit, koreograf olmuştu. Üzerinde sutyeni ve iç çamaşırıyla el çırpıyor ve adımları sayıyordu. Davetsiz gittiğim ama çok eğlendiğim bir pijama partisindeydim sanki. Yanlış yaptığımda kimse kızmıyordu; gülüyorlar ve kendimi gösteriyi rezil etme pahasına kalabalığın karşısına çıkmayı göze alan bir amatör gibi hissetmemi sağlıyorlardı. Onların cömertliği, içten desteği ve teşviki, verdikleri cesaret karşısında az kalsın ağlayacaktım. Ama Angela'nın gözlerime dikkatle sürdüğü altı kat rimelin ak-

masından korktuğum için kendimi tutuyordum. Korkum biraz azalmıştı. Biraz.

Birini grupla çalışarak, birini de Angela'dan solo gösterimi öğrenerek geçirdiğim iki saatin ardından, Blue Nile'da sahne arkasındaydım. Çoğu erkeklerden oluşan kalabalık, öndeki bar masalarının etrafında toplanmaya başlamıştı. Provalar ve derin panik arasında, yanağıma ben kondurmak, saçlarımı toplamak gibi son rötuşlar için kızlardan yardım alıyordum. Sonunda Angela elinde Kit'in revü kıyafetiyle karşıma dikildi. Siyah üzerine beyaz danteller parmaklarından dökülüyor, uzun pembe bağcıklar yere değiyordu.

"Evet, bebeğim. Önce bir bacağını, sonra diğerini," dedi, dar kıyafetimi bacaklarımdan yukarı kaydırırken. "Şimdi dön de bağcıklarını bağlayayım."

Bir elim kıpır kıpır olan karnımda, arkamı döndüm. Angela bağcıkları sıktıkça, göğüslerimin şişip kıyafetin üstünden taştığını fark ettim. O sırada Matilda sahne arkasına geldi. Onu görünce nefesim iyice kesildi. Matilda, Angela'ya gülümsedi ve kollarını açtı.

"Sen bir harikasın, Angela!" dedi fısıldayarak. "Sanırım rehber olmaya neredeyse hazırsın. Şimdi bizi biraz yalnız bırakır mısın, canım."

Angela gülümseyerek dışarı çıktı. Demek yakında S.E.C.R.E.T. rehberi olacaktı. Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyordum.

"Cassie, ne güzel olmuşsun!" dedi Matilda.

"Kendimi salak gibi hissediyorum. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Saçmalama." Matilda konuşmalarımızı kızların duymaması için beni onlardan iyice uzaklaştırdı. Son dakika talimatlarını verecekti.

"Bu gece seçimi sen yapacaksın, Cassie."

"Ne seçimi?"

"Erkek."

"Hangi erkekler arasından?"

"Fantezilerindeki erkekler arasından. Geçen yıl içinde en çok düşündüklerin. Seni üzen, kızdıran, kafanı taktığın erkekler."

"Kimler? Hangileri? *Onlar buradalar mı?*" Neredeyse bağırıyordum.

Matilda eliyle ağzımı kapattı. İçimdeki korku yerini mide bulantısına bırakmıştı.

Matilda bana baktı. "Bunlardan birinin kim olduğunu biliyorsun zaten."

"Pierre!"

Onun adını söylerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Matilda başını salladı. Ama biraz üzüntülü gibiydi.

"Başka?"

"Başka kim seni kendinden geçirdi?"

Aklım dövmeli kollara, gergin bir karnı ortaya çıkarmak için kaldırılan beyaz tişörte gitti… beni metal masanın üzerine yatırması… Gözlerimi kapattım ve yutkundum.

"Jesse."

Hiçbirini bir daha görmeyeceğimden emindim, onları geride bırakmayı da bu sayede becerebilmiştim. Şimdiyse

onların seyircilerin arasında olduğunu bilirken, donakalacağımdan emindim.

"Ama Pierre ve Jesse birbirlerini tanıyorlar mı? Ve birini seçip diğerini reddetmem mi gerekiyor? Bu konuda içimin rahat olduğundan emin değilim, Matilda. Daha doğrusu, içimin rahat olmadığını biliyorum. Buna dayanamam. Yapamam bunu."

"Beni dinle. Onlar birbirlerini tanımıyorlar. Tek bildikleri, cemiyetin diğer üyeleri ile birlikte bir striptiz gösterisine davet edildikleri. Senin gösteride olacağından haberleri yok. Sahnede olacağını bilmiyorlar."

"Ben olduğumu nasıl anlamayacaklar?"

Çantasını aldı ve içinden Veronica Lake tarzı, platin sarısı bir peruk çıkardı. Peruğu elinde döndürdü.

"Önce bunu takacaksın," dedi. Tekrar çantasına uzanarak ekledi. "Bir de şunlardan." Bu kez elinde şık, kara kedi gözü bir Mardi Gras maskesi vardı.

"Unutma Cassie. Kontrol sende," dedi, ağır ağır konuşarak. Bir yandan peruğu ustalıkla kafama takıyordu. "Sahnede gergin olabilirsin. Eski Cassie, ilgi görmeye layık olmadığını, güzel ya da seksi olmadığını düşünebilirdi. Ama bu peruğu ve maskeyi takan kadın bunu asla düşünmez. Onu izleyen erkekler de buna asla inanmazlar. Çünkü bu kadın yalnızca bir erkeği cezbetmekle kalmayacağını, bütün salonu avucunun içine alabileceğini bilir. İşte oldu," dedi maskeyi gözlerimin önüne yerleştirip lastiğini başımın arkasında bağlarken.

"Muhteşem! Şimdi git ve bu kadın ol!"

Hangi kadından bahsediyordu? Dakikalar sonra o kadını sahne arkasındaki aynada görene kadar bunu merak ettim.

Kızlar aynanın önünde toplanmışlar, kostümleri, saçları ve makyajları üzerinde son dakika düzeltmelerini yapıyorlardı. Onların arasında durdum; onlarla eşit olduğumu, hiçbirinden daha iyi ya da daha kötü olmadığımı, sadece bedeninden keyif alan biri olduğumu düşündüm. O sırada, Betty grubun önüne geçti ve korsesinin içinde göğüslerini düzeltti.

"Kızlar bu gece yerlerinde durmuyorlar," dedi, muhtemelen Les Filles de Frenchmen'i kastetmeyerek.

Kit ve Angela gururlu anaç tavuklar gibi bana bakıp gülümsediler. Sonra bilezikli bileklerini kaldırıp salladılar. Ben de bileziğimi onlara doğru salladım, çıkan ses kulağıma müzik gibi geldi.

Orkestra çalmaya başladı. Sunucunun bu yılın Les Filles de Frenchmen Revüsü'nü anons ettiğini, erkeklere "cömert olmaları" ama "saygılı davranmaları" gerektiğini, yoksa kapı dışarı edileceklerini hatırlattığını duydum.

Angela bağırdı. "Acele et, Cassie! Çıkıyoruz!"

Son bir derin soluk aldım ve gösteri arkadaşlarımı görmek için etrafıma bakındım. Hepimiz peruklarımız, benlerimiz ve sahte kirpiklerimizle kendimizce güzel görünüyorduk. Hepimiz kendimizin abartılı, alternatif ve daha riskli bir versiyonunu canlandırıyorduk. Belki de bütün kadınlar zaman zaman bunu yapıyorlar. Günlük kıyafetlerimizin altında, hepimiz aynı korku ve endişelerle doluyuz. Angela bu korku ve endişelere sahip olmalı, Kit de

öyle. Ama şimdi onlara bakarken, onları Köşk'ün ek binasının kırmızı kapısında korkudan donakalmış bir halde duraksarken düşünemiyordum. O anda yaşadığım duygu şükran ve eğer onlar yapabildilerse, benim de yapabileceğime dair bir umuttu. Bunu yapabileceğime inanmak zorundaydım.

İlk adımlarımı attım. Tempoyu yakaladım, işitilebilir bir sesle ritimleri saymaya başladım. Sonunda dansçılar olarak tek sıra halinde bacaklarımızı tekme atar gibi yukar kladırarak sahneye çıktık ve Fosse'nin dansçıları gibi, eldivenli ellerimizi salladık. Parlak projektörlerin arkasında karanlıkta kalan kalabalıktakiler çıldırdılar. Bu da bir elektrik akımı gibi bir kızdan diğerine geçen gösteri adrenalinimizi artırdı. Güçle dolmuştum.

"Gördün mü?" diye fısıldadı Angela. "Sana bayılacaklarını söylemiştim."

Dansın ilk birkaç dakikası, gözlerim ışıklara alışamadığından ve kendi kendime kimsenin benim Kafe Rose'un ürkek Cassie'si olduğumu anlayamayacağını söyleyip durduğumdan, hayal meyal geçmişti. Eşli dansa geçtiğimizde, kalabalığa arkamı dönmem ve ağır ağır ileri geri zıplamam daha kolay oldu. Angela'nın hareketlerini takip ediyor, bir yandan da koreografiye yön veren davulun ritmini takip ediyordum. Angela benim eşimdi; harika bir müzikte ritimle ve güzeller güzeli Angela Rejean ile uyum içinde olmak öylesine heyecan vericiydi ki, bedenimin gevşemeye ve daha doğal davranmaya başladığını fark ettim. Bir ara popomu o kadar hızlı sallamışım ki Angela başını arkaya attı ve güldü. Angela arkasını dönüp sahneden kalabalığın

arasına atlarken, hiç düşünmeden onu takip ettim. Onun gördüğü bir kravatı alıp bir erkeğin başına dolamasını, adamın ve belki karısının da saçlarını dağıtmasını taklit ettim. İzleyicilerin arasındaki kadınlar da erkekler kadar eğleniyorlardı. Bizim canlılığımız ve coşkumuz onlara da ayağa kalkıp kendilerini coşkulu kalabalığa göstermek konusunda ilham veriyordu. Bazıları turistti ve şans eseri bu yerel kutlamaya denk gelmişlerdi. Ama çoğu kafenin düzenli müşterileriydi; aralarında müzisyenler, dükkân sahipleri, yaralı ve dertli şehrimizin bu küçük güzelliğiyle neşelenmek isteyen eksantrikler vardı.

Angela ve ben çalıştığımız dansı sergiledik. Sonra Angela bana göz kırptı ve fısıldadı. "Bana uy, Cassie." Sonra pembe otrişini boynuma doladı ve beni dudaklarımdan öptü.

Angela'nın dudakları dudaklarımın üzerindeyken, kalabalıktan alkışlar ve bağrışlar yükseldi. Sonunda Angela dudaklarını çekti ve bana kendi yerime gitmemi işaret etti. Dizlerim titriyordu; jartiyerimi gözler önüne seren dansıma devam etmeye çalıştım. Ama kalabalığı ayağa kaldıran öpücük, benim de aklımı başımdan almıştı. Barın yanında oturan Kit ve Matilda'yı gördüm; gururlu anneler gibi el çırpıyorlar ve ıslık çalıyorlardı.

İzleyicilere öpücük göndermek için döndüğümde, gözlerim tanıdık bir bakışla karşılaştı. Bu, Jesse idi. Ön masalardan birindeydi ve yüzünde bir buz dağını bile eritebilecek bir gülümseme vardı.

"Merhaba," dedi iskemlesinde arkaya yaslanarak; başını hafifçe eğmesi bile beni benden almıştı.

Bu adamın ne kadar seksi olduğunu nasıl unutmuştum? Bu kez üzerinde düz, dar bir tişört ve kot pantolon vardı. Altından beyaz bir atlet görünüyordu. *O atlet... Düz, gergin karnı, saçlarına attığı eli…* "Ah Tanrım," dedim, masasının önünde durarak. Yüzündeki ifadeden peruğun ve maskenin altında kim olduğunu bilmediğini anladım. Gerginlikle etrafıma bakındım. Bütün gözler bizim üzerimizdeydi. Jesse'ye tekrar gülümsedim ve donakaldım. Angela koluma girdi ve beni ikili popo sallama hareketimiz için geri döndürdü. Omzumun üzerinden Jesse'ye baktım. Spotların hemen altında, en önde olduğu için heyecanlı gibiydi. Küçük gösterimizi bitirdiğimizde, o da salondaki diğer herkesle birlikte tezahürat yapıyordu.

Kimliğimin bilinmemesi cesaretimi artırmıştı. Döndüm, uzandım ve iki elimi Jesse'nin omuzlarına koydum; onun elbisemin ortaya koyduğu etkileyici dekolteme uzun uzun bakmasına izin verdim. Dışarıdan bakan biri bizim birbirimizi tanıdığımızı ve şakalaştığımızı düşünebilirdi. Ama ben uzandığımda, "Sana yapmak istediğim şeyler var," dedim.

"Benim de sana, bebeğim," diye fısıldadı, sıcak nefesini kulağımda hissettim.

Demek böyle oluyormuş, diye düşündüm ve parmağımı Jesse'nin çenesine koydum. Gözleri gözlerimle buluştuğunda, bir an yüzünde beni tanıdığını gösteren bir ifade gördüğümü sandım. Hemen geri çekildim. O da başını arkaya atarak güldü, bu flörtten hoşlanmıştı. Cesur şeyler yapan bu cüretkâr kadın kimdi? Ben değildim. Yoksa ben

miydim? Jesse'nin de benim özgürlüğümü kazanmamda payı olmuştu.

O sırada bütün kızlar sahneden iniyorlar ve kalabalığı çıldırtıyorlardı. İkisi doğruca Jesse'ye yönelmişti; Jesse'nin muhteşem yüzünde zevk dolu bir ifade vardı. Birden bukleli saçlı kız, tüylerini onun boynuna doladı. Kızın Jesse'yi çekip ayağa kaldırmasını izledim. İzleyiciler çığlıklar atarlarken, Jesse gönüllü olarak kızın peşinden gitti ve kapıdan çıktı. Bu arada yüzünde salonun en şanslı erkeği olduğunu düşündüğünü gösteren bir gülümseme vardı. Ben şansımı kullanmış ve onu seçmemiştim. Gülümsedim ve yakışıklı davetsiz misafirime sessizce ve hüzünle veda ettim.

Dans eşim Angela'yı takip ederek kalabalığın arasında ilerledim. Angela geniş bir sütunun arkasına geçince onu kaybettim. Dakikalar sonra gözlerim, başka bir ateşli izleyicinin gözleriyle buluştu: Pierre Castille. Kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslanmış, bana yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifadeyle bakıyordu. Koruması da yanındaydı. İşte seçimim karşımdaydı. *Vücudunun kontrolü tamamen senin elinde olduğunda, nasıl bir güce sahip oluyorsun,* diye düşündüm. Ellerimi kalçalarıma koydum, çenemi indirdim, omuzlarımı dikleştirdim ve davulcunun ritmine uygun adımlarla Pierre'e doğru yürüdüm. Kendime platin peruklu ve siyah maskeli kız olduğumu hatırlatarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Onun Âdem elmasını görebiliyordum. Ona birkaç metre kala, eldivenli parmağımı dişlerimin arasına aldım ve eldiveni tek çekişte çıkardım. Arkamdaki kalabalık tezahürat yaparken eldiveni omzumun üzerinden fırlattım. Sonra diğer eldiveni çıkardım ve

bu kez başımın üzerinde döndürdüm. Pierre biraz ötemde sırıtıyordu. Uzandım ve eldivenle ona hafifçe vurdum; bir kez, sonra iki kez.

"Senin kötü, çok kötü bir çocuk olduğunu duydum," diye fısıldadım, Jesse'yle konuşurken kullandığım boğuk ses tonuyla.

"Doğru duymuşsun," dedi. Beni aç gözlerle süzüyordu. Sonra sanki ben ona aitmişim gibi belime uzandı. Yakışıklı Prensim olarak, bana bunun rolün, fantezinin bir parçası olduğunu söylediği zamanki gibi. Ama bu kez elleri hoyrat ve nezaketten uzaktı.

Angela araya girdi ve onu azarladı. "Hop, hop, hop. O, sizin değil, bayım. Unutmayın."

Diğer kızlar tek sıra halinde, dans ederek sahneye doğru yürümeye başladıkları halde gözler benim üzerimdeydi. Arkamı dönerek büyüyü bozdu. Sırtım Pierre'e dönük olarak, biraz dans ettim, seyircileri coşturmak için onun önünde yılan gibi kıvrıldım. Sonunda spotlar bizden uzaklaşıp sahneye döndü. Pierre de sanki tasmamı çekiyormuş gibi kıyafetimin iplerini çekiştirme fırsatını yakaladı. Beni kendine doğru çekti ve ağzını kulağıma yaklaştırdı.

"Seni bir daha görmeyeceğimi sanmıştım, Cassie."

Maskemin ardında gözlerim kocaman açıldı. "Nasıl…?"

"Bileziğin. Süsümü tanıdım."

"*Benim* süsümü demek istiyorsun," dedim.

"Esmer halini daha çok seviyorum," dedi.

Çabucak döndüm. Memelerim göğsüne sürtündü. To-

puklarım sayesinde neredeyse göz gözeydik. İçimde seksi bir güç hissettim.

"Ben de Yakışıklı Prens halini daha çok seviyorum," dedim. Ben maske takıyor olabilirdim ama onun gerçek yüzünü nihayet görebiliyordum. Benim maskem birkaç yaygın korkuyu ve güvensizliği saklıyordu belki, onunkinin altında tehdit ve aşağılama vardı. Kadınlar onun için bir amaca hizmet ediyorlardı; işi bittiğinde onlardan kurtuluyordu. Bir fantezi gecesi için harika biri olabilirdi ama bunun ötesinde onunla bir hayat düşünemiyordum.

"Ben senin değilim," diye fısıldadım. "Ancak bunun tersi söz konusu olabilir."

Spotlar yeniden bizi bulduğunda, Pierre elini dekolteme uzattı ve yakamı çekerek açtı. Göğsümden içeri bir sürü altın para boşalttı; bazıları tıngırdayarak yere düştü. Bu beni şoke etti ve buz kesmeme neden oldu. Kalabalıktakiler Pierre'i alkışlasınlar mı yoksa yuhalasınlar mı bilemiyorlardı. Spot ışıkları tekrar sahneye döndü; kadınlar final dansını yapıyorlardı.

"Bırak onu," dedi karanlıkta bir ses. "Yoksa suratına tekmeyi yersin."

Siluet halinde bir figürün yaklaştığını gördüm. Ama bir erkeğin beni kurtarmaya gelmesine ihtiyacım yoktu. Yakamı Pierre'in elinden kurtardım ve geri geri yalpalayarak Will Foret'a doğru gittim. Will sıcak elini belime koyarak dengemi korumamı sağladı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim," dedim. Davullar kapanış parçasını çalıyorlardı.

Will, hâlâ küstah bir tavırla duvara yaslanmakta olan Pierre'e baktı. "Burası bir striptiz kulübü değil, Pierre."

"Ben yalnızca bu güzel dansçıyı hak ettiği şekilde ödüllendiriyorum," diye karşılık verdi Pierre, ellerini teslim olur gibi kaldırarak.

"Onun elbisesini çektin. Bu yasak."

"Kurallar olduğunu bilmiyordum, Will."

"Bu her zaman senin için sorun oldu, Pierre."

Salondaki herkes sahnedeki kızları alkışlamak için ayağa kalkmıştı.

Pierre önce bir kolunu, sonra diğerini sıvadı, ceketini düzeltti ve kolunu bana uzattı.

"Gösteri bitti. Gidelim buradan, Cassie."

Adımı duyunca, Will ağzı bir karış açık halde bana döndü. Etkilenmiş miydi, yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı, anlayamıyordum.

"Cassie?"

Maskemi çıkardım.

"Selam," dedim elbisemi tutarak. "Ne diyebilirim ki? Son dakika değişikliği."

Will kekeledi. "Ben… düşünmüştüm ki… ben… Tanrım! İnanılmaz görünüyorsun!"

Pierre'in sabrı tükeniyordu. "Artık gidebilir miyiz?"

"Evet," dedim. Ama o sırada Will'in omuzlarının düştüğünü gördüm, tıpkı baloda açık artırmayı Pierre kazandığında olduğu gibi. Pierre'e dönerek ekledim. "Gidebilirsin. İstediğin zaman."

Seçimimi yaptığımı göstermek istercesine, Will'e doğru kararlı birkaç adım attım.

"Seni," diye fısıldadım. "Seni seçiyorum."

Will'in yüzündeki ifadenin yumuşayıp zafere dönüştüğünü gördüm. Elimi tutup sıktı; o kadar içten bir hareketti ki bu az kalsın bayılacaktım. Will gözlerini benden alamıyordu. Kazanmak onun aklını başına getirmişti.

Pierre, sanki Will önemli bir şeyi yanlış anlamış gibi gülerek başını iki yana salladı.

"Son gülen iyi gülermiş," dedi Will.

"İşimizin bittiğini kim söyledi?" dedi Pierre.

Pierre yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bana uzun uzun baktıktan sonra, kalabalığın arasında gözden kayboldu. Koruması da ona yetişmeye çalışıyordu. Onun gitmesine sevinmiştim.

"Bu lanet olası yerden çıkalım," dedi Will, beni adeta sürükleyerek.

Matilda ve Kit'in masasının yanında geçerken, ikisi de bileklerini bana doğru salladılar. Ben de bileziğimi sallayarak karşılık verdim. Sonra sahneye dönen Angela'yı gördüm. O da bana döndü ve bileziğini salladı. Süsler spotların altında baş döndürücü bir şekilde ışıldadı.

"Hey, onda da senin bileziğinin aynısında var," dedi Will.

"Evet, var."

Bir el koluma dokundu. Bu, üzerinde NEW ORLEANS'TA HERKES HER ŞEYİ DAHA İYİ BİLİR yazan, kendine bol gelen bir tişört giyen, orta yaşlı, tıknaz bir kadındı. "O bileziklerden nerden alabilirim?" diye sordu. New England aksanıyla konuşuyordu.

"Bir arkadaşımdan hediye," dedim. Ama bileğimi çek-

meme fırsat kalmadan, süslerimden birini baş parmağıyla işaret parmağının arasına aldı.

"Bende de bundan olmalı!" diye ciyakladı.

"Satın alamazsınız!" dedim bileğimi onun elinden kurtararak. "Kazanmanız gerek."

Will beni ondan uzaklaştırdı ve kapıda hâlâ merakla bekleyen bir grup insanın arasından geçirdi. Soğuk gecede, paltosunu çıplak omuzlarıma örttü ve sırtımı Three Muses'ın camına bastırdı. Beni öpmek için daha fazla bekleyemiyor gibiydi. Ve beni öptü. Derinden gelen bir istekle, tutkuyla, bütün kalbiyle öptü. Arada bir durup bana bakıyor, sanki onun kollarında titreyenin gerçekten ben olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Üşümüyordum. Uyanıp kendime geliyordum; bedenim onun kollarında yeniden hayat buluyordu. Arzuladığın bir adamın sana bakması bir şeydi, sevdiğin bir adamın bakması bambaşka. Ama…

Cevabı bilmeyi istediğimden emin olmadığım halde, sormak zorundaydım.

"Will… Tracina ve sen…?"

"Bitti. Artık sen ve ben varız, Cassie. Her zaman sen ve ben vardık."

Ben neredeyse kalbimin durmasına neden olacak olan bu sözleri duyarken, yanımızdan turistler geçiyordu. *Sen ve ben*. Birkaç adım yürüdük. Will beni tekrar durdurdu, bu kez beni Praline Connection'ın kırmızı tuğla duvarına yasladı. İçerideki iki garson kaşlarını kaldırarak baktılar. *Will Foret* ve *Cassie Robichaud?* diye düşünüyorlardı mutlaka. *Öpüşüyorlar? Frenchmen'de?*

Will'in elleri, kokusu, ağzı, gözlerinde gördüğümü sandığım aşk, hepsi o kadar anlamlıydı ki. Onu istiyordum, her şeyiyle istiyordum. Zaten kafamda ve yüreğimdeydi, şimdi onu bedenimde de istiyordum. Beni tekrar cadde durdurduğunda ve başımı sıcak ellerinin arasına aldığında, gözlerimde sorulmamış sorusuna bir cevap aradığında, onun dile getiremediğim "evet"imi duyduğunu biliyordum. Kafe Rose'a kadar geri kalan yolu adeta koşarcasına yürüdük. Kafeye vardığımızda, Will'in elleri o kadar titriyordu ki anahtarı iki kez düşürmeden kapıyı açamadı.

Onun benden daha gergin olması mümkün müydü? Benim pek gergin olmamam mümkün müydü?

Aşamalar.

Zihnime hücum ettiler. Sonunda en başından beri direnç gösterdiğim bir adama teslim olabiliyordum. Kendimi korkusuz, yürekli cömert ve onu kabul edebilecek kadar özgüven sahibi hissediyordum. Will'e güveniyordum; bu da bana geleceğin bize getirecekleriyle yüzleşme cesareti veriyordu. Bu adamın yatakta nasıl olduğunu, birlikte nasıl olacağımızı öğrenmek için de can atıyor, bunu çok merak ediyordum. Şimdi içimde yeni bir duygu doğmuştu; Dokuzuncu Aşama'nın nihai vaadi coşkuydu. Eyleme geçmekten sevinç duyuyorduk.

Öpüşüp gülüşerek restorana girdik. Yukarı koşarken ayakkabılarımızı ayaklarımızdan fırlattık. Bir daha kendini asla yalnız hissetmeyecek odada Will çılgınca elbisemin arkasını çözmeye çalışıyordu; ben de onun tişörtünü çıkarmasına yardımcı oluyordum.

Will, benim tahmin ettiğim ürkek âşıktan çok farklıy-

dı. Aynı anda hem vahşi hem de yumuşaktı. Ben de ona uyum sağladım. Onu çektim, bütün gücümle öptüm, tüm özlemimi giderdim. Bu adam benimdi. Üstü çıplak halde benim üzerimdeydi; güzel kollarını ve göğsünü görebiliyordum. Kemerini çözdü. Sonra pantolonunu ve iç çamaşırını odanın öbür ucuna fırlattı.

"Lanet olsun," dedi aklına bir şey gelmiş gibi. Gidip yere fırlattığı pantolonu aldı, cüzdanından bir prezervatif çıkardı. Prezervatifi bu kadar hızlı takan bir erkek görmemiştim hayatımda. Sonra yatağa döndü, dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarımı açtı. Gözleriyle beni yiyip bitirdi ve bundan daha kusursuz bir an düşünemediğini gösterircesine başını iki yana salladı. Sonra üzerime eğilip beni öpücüklere boğdu; önce insanın canını yakacak kadar yumuşak, sonra tutkulu olan bu öpücükler boynumdan dekolteme indi ve memelerimde yoğunlaştı. Will aşağılara doğru inerken kirli sakalı tenimi gıdıklayınca kıkırdamama engel olamadım. Arada duruyor, yüzüme bakıyor, benimle göz göze gelmeye çalışıyor, ona yalvarmamı bekliyordu. Patronum, arkadaşım, erkeğim Will Foret ile sevişmek üzereydim.

Soluk alıp verişlerim hızlandı ve o içime girerken geriye doğru kaykıldım. Biri yanındayken ve sana istediklerini verirken yine de ona özlem duymaya ne denir? Aynı anda kalbini, kafanı ve bedenini allak bullak eden şeye ne denir? Diğer adamlarla yaşadıklarımda, fiziksel olarak oradaydım ama kalbim hiç tam anlamıyla uyanmamıştı. Will ile yaşarken, her parçam canlı olarak onun altındaydı. Kafam evet diyordu, bedenim şimdi diyordu ve kalbim hiç bu kadar harika duygularla patlama noktasına gelmemişti. *Sevmek*

bu mu? Evet, diye düşündüm. *Sevmek bu, aşk bu. İşte aşkım, genç ihtiyarım, erkeğim Will.*

"Böyle o kadar güzelsin ki," diye fısıldadı, sözcükler boğazına takılır gibi.

"Ah Will." Bunun, bu esriklik duygusunun mümkün olduğuna inanmak çok zordu. Onun altında kıvranıyor, arzudan deliye dönüyordum. Gelmek istiyordum. Buna mecburdum. Ama bir yandan durmak, içimdeki bu akışkan zevki dondurmak istiyordum.

"Tanıştığımız günden beri bunu yapmak istedim," dedi.

Yüzümü öpmek için doğruldu. Ağır, derin hareketleri içimdeki bin teslimiyeti ortaya çıkardı. Dirseklerini kafamın iki yanına dayayarak, saçlarımı düzeltti, gözleri yüzümü araştırıyordu. Sonra henüz tadını almaya başladığı bir şey için açlık duyar oldu. Bunu yüzündeki ifadede görebiliyordum. Tek bir hareketle, beni üstüne çıkardı.

Ellerimi onun kaslı omuzlarına koydum ve kalçalarımı onun ritmine uydurdum. O da hissediyordu, biliyordum. Zevk giderek büyüyor ve hiç yaşamadığım kadar güçlü bir hal alıyordu. İçimde bir patlama yaşarken, kendimi hararetle ona daha da kaptırmaktan başka bir şey yapamıyordum. Geldiğimde, onun adımı söylediğini duydum. İçimi doldururken gövdesi yaylanıyor, güzel vücudu benimkiyle birlikte eriyordu.

Sonra onun göğsüne yattım. Dışarısı soğuktu; nefeslerimiz, sıcak bedenlerimiz odayı ısıtıyor ve camların buğulanmasına neden oluyordu. Soluk alıp verişlerim sakinleşemeden, ağzı ağzımı buldu ve uzun uzun öptü. Ardından yeniden sırtüstü düştü ve gözlerini kapattı. İkimiz de yal-

nızca birbirimizle paylaştığımız sessiz bir dinginlik içinde kaybolduk.

"Sanırım yarın işe geç kalacaksın," dedi bir süre sonra yumuşak bir sesle. "Ve sanırım bunun benim için bir sakıncası yok."

Başımı göğsüne yaslarken güldüm, kalbinin sesini dinledim. Kollarını bana sardı ve beni kendine çekerek başımı öptü.

"Tanıştığımız günden beri gerçektenbunu mu düşünüyordun?" diye sordum.

"Evet. Başka hiçbir şey düşünmüyordum, Cassie."

İçimde berbat bir şüphe hissettim. Bunu sormak zorundaydım.

"Siz neden ayrıldınız peki?" Tracina'nın moralinin bozukluğunu, birkaç haftadır ortalarda görünmemesini açıklıyordu bu.

Will, unutmak istediği haberleri vermek zorunda olduğunu gösterircesine gözlerini kapattı. "İki hafta önce, elime bölge savcısı ile Tracina'nın açık artırmadan beri yaptıkları yazışmalar geçti. Ama aramızdaki her şey uzun süre önce bitmişti. Böylece bana bahane sunmuş oldu."

"Seni aldatmış mı?"

"Hayır diyor. Ama umurumda değil. Benim için önemli değil. Bitti."

"Ya seninle aramızdaki ilişkiyi öğrenirse?"

"Ben sana demiştim,' diyecek. Sana biraz âşık olduğumdan şüpheleniyordu hep."

Bana biraz âşık mı? Şaşırdığımı fark etmiş olmalıydı. "Evet, beni duydun," dedi beni gıdıklayarak. "Bu seni korkuttu mu? Açık açık söylemem?"

"Hayır, biraz âşık dedin, çok âşık demedin. Bu beni korkuttu."

"Şey…" diye söze başladı.

Onun nefis ağzına hafifçe bir tokat attım.

"Yapma!" dedim ve dirseğimin üzerinde doğrulup çok yakışıklı ve şimdi çok düşünceli olan yüzüne doğru eğildim.

Elimi tutup öptü. "Sen, düşündüğümden çok farklısın, biliyor musun," dedi, gözlerimin içine bakarak.

"Yani… yatakta mı?"

"Hayır. Seksi kastetmiyorum. Seni kastediyorum. Daha... rahat görünüyorsun. Özgüvenli… bilmiyorum işte. Yani, seni her zaman öyle gördüm ama son zamanlarda daha da değiştin. Daha…. *kendin gibi oldun*."

Ona gülümsedim. Hayatımın en güzel iltifatını duymuştum.

"Biliyor musun, haklısın. Sanırım, son zamanlarda daha fazla kendim gibiyim," dedim, tekrar uzanıp onu öperek.

Dakikalar sonra, Kafe Rose'un girişinde, şapkası ayaklarının dibinde, saatlerce duran ve benim yalnızlığım gecenin içinde eriyip giderken kendi yalnızlığını müziğinde saklayan adamın saksafonu eşliğinde uykuya daldık.

13

Will'i orada uyurken nasıl bıraktım bilmiyorum. Sanırım onu birkaç saat sonra tekrar göreceğimi düşündüğüm içindi. Eve koşacak, kediyi doyuracak, duş alacak, güzel bir kot ve bluz giyecek ve restoranı açacaktım. Sonra tekrar görüşecektik.

Geç kalmamıştım. Hatta erken gidip kahveyi hazırladım. İlk müşteri ondan sonra içeri girdi ve kibarlık edip yerdeki gazeteyi alarak bana getirmek yerine üzerine bastı. Ama kızmadım. O gün hiçbir şey moralimi bozamazdı. Ne yağmur, ne üst katı darmadağın halde bırakmış olan kızlar. Orayı temizleme işi bana kalmıştı ama olsun. Sonuçta Will ve ben de dağınıklığa katkıda bulunmuştuk, değil mi? Will ve ben. Ben ve Will. Biz mi olmuştuk artık? Öyle umuyordum. *Hayır, böyle düşünmek için çok erken, Cassie.* Hâlâ süsümü alma ve Matilda'ya kararımı bildirme işi vardı. S.E.C.R.E.T.'tan fazla sevdiğim bir adamla bir ilişkiyi seçiyordum. Bu kararı vermem kolay olduğu için şükrediyordum. Cassie'nin cinsel özgürleşmesi tamamlanmıştı.

İtiraf etmeliyim, bir tarafım bu heyecanı özleyecekti. S.E.C.R.E.T.'taki kadınların, Matilda'nın, Angela'nın ve Kit'in bana yaşattığı kardeşlik duygusunu seviyordum. Başka kadınların fantezilerini gerçekleştirmelerine yardımcı olmanın, aldığım dersleri onlara aktarmanın nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebiliyordum. Ama ben Will ile bir hayat istiyordum. İçimden bir ses bunun tatmin edici, eğlenceli ve sevgi dolu olacağını söylüyordu. Will onunla seks yapmanın bana ihtiyacım olan, istediğim ve hayal ettiğim her şeyi verebileceğini kanıtlamıştı. Şimdi ben de onun için bunu yapmaya hazırdım.

Hayır, o gün hiçbir şey moralimi bozamazdı. Derken Tracina'nın köşeyi döndüğünü, caddede karşıdan karşıya geçmek için bir gazoz kamyonunu beklediğini, kollarını kendi bedenine sararak yürüdüğünü gördüm. Yanlış bir şey yapmadığımdan emin olduğum halde, bir parça suçluluk duygusu hissediyordum. Onlar ayrılmışlardı. Biz Tracina ile arkadaş değildik. Ona hiçbir şey borçlu değildim. Yine de kafenin arka tarafına geçtim ve sandviç hazırlayarak oyalanmaya başladım. Kapının çanlarının onun geldiğini haber vermek için çaldığını duyunca, midem kasıldı. Tracina, düzenli gelen müşterilere selam verdi. Neden bu kadar erken gelmişti? Bir düzine ekmek dilimini iskambil kâğıdı dağıtır gibi çabucak yaydım.

"Hey," dedi, ödümü patlatarak.

"Ah!"

"Aman, Cassie, sakin ol. Seni korkutmak istemedim."

Gergin bir kahkaha attım. "Sorun değil. Dalmışım da."

Gösteriyi sordu. Benim dans ettiğimi duymuştu ne de olsa.

"Kendimi rezil ettim," dedim omuz silkerek.

"Ben öyle duymadım ama."

Bir şeyler biliyordu. Bunu ses tonundan anlayabiliyordum. Will ve ben Blue Nile'dan el ele çıkmıştık.

"Bittiğine memnunum," dedim, ekmeğe mayonez sürerken. Onunla göz göze gelmekten kaçınıyordum.

"Will gösteriye geldi mi?"

"Ah… sanırım, evet."

"Dün gece eve gelmedi," dedi, mantosuna sarınarak. Çığlık atmak istiyordum. *"Ev" derken ne demek istiyorsun? Siz ayrıldınız. Will iki haftadır üst katta uyuyor! Bana söyledi.*

"Dün gece onu çıkarken gördün mü?"

"Görmedim. Hayır," diye yalan söyledim.

"Gösteriden sonra kızlarla birlikte Maison'a gittin mi?"

"Hayır. Doğruca eve gittim."

"Demek o yüzden seni orada görmedim."

Kanım dondu. Evet, sorgulanıyordum. Tracina bir şeyler biliyordu. Paniğe kapıldım. Gözlerimi oyacak, suratıma bir yumruk patlatacak mıydı? Tanrım, Will neredeydi?

"Will dün senin kendini iyi hissetmediğini söylemişti. Şimdi daha iyi misin?" diye sordum.

"İyileştim. Sabahları kötü oluyorum. Yani, cildime baksana," dedi. İstemeye istemeye onun yüzüne baktım ve biraz solgun göründüğünü, gözlerinin çöktüğünü itiraf etmek zorunda kaldım. "Ama doktor sabah bulantılarının yakında, ikinci üç aya girdiğimde geçeceğini söyledi."

İkinci üç ay mı? Neden… "Sen yoksa…?"

"Hamile? Evet, Cassie. Hamileyim. Ama emin olmak istedim çünkü daha önce de bu yoldan geçtim ve hayal

kırıklığına uğradım. Kesin emin olana kadar bir şey söylemek istemedim. Artık eminim."

Elini karnına koydu. Ben de gözlerimi dikmiş, onun şişmiş olan karnına bakıyordum.

"Will… biliyor mu?"

Gözlerimin içine baktı. "Artık biliyor. Ona söyledim. Bir saat kadar önce. Hemen koşarak geldi."

Ben eve gidip üstümü değiştirmek için çıktıktan hemen sonra olmalı. "Ne dedi?"

"O kadar mutlu oldu ki… nerdeyse ağlayacaktı. Buna inanabiliyor musun?" dedi Tracina kendi gözleri dolarak.

Bu haberin Will'in gözlerinin yaşlarla dolmasına neden olduğuna inanabiliyordum. Ben de oracıkta ağlamak üzereydim.

"Çok ani oldu, biliyorum. Ama bu sabah ona söyledikten sonra bana evlenme teklif etti. O kadar iyi bir adam ki, Cassie. Kardeşimi ne kadar sevdiğini de biliyorsun. Ona iyi örnek olmak istiyor."

Aklım karmakarışıktı. *Bu nasıl olur? Ben onu seçmiştim, o da beni seçti.*

Ağzımı açtım ama yalnızca "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diyebildim.

Bana baktı, bunu nihayet söylediği için rahatlamış görünüyordu.

"Tebrik et, yeter Cassie. O kadarı yeter."

"Tebrikler," dedim, ona beceriksizce sarılarak. Bir an soluk alamadım; sonra kapının çanları çalınca bunu bir bahane olarak kullandım ve dışarı çıktım.

Ama gelen müşteri değildi. Will'di. Onu hiç görmediğim kadar kötü görünüyordu.

"Cassie?"

"Benim gitmem gerek," dedim. "Tracina mutfakta."

"Cassie, dur! Ben bilmiyordum! Ne yapabilirim? Ne söyleyebilirim?"

Ona döndüm. "Hiçbir şey, Will. Sen seçimini yaptın. Yapacak başka bir şey yok."

Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Yaşları silmek için uzandı ama elini ittim.

"Lütfen gitme, Cassie," diye fısıldadı, yalvarıyordu.

Askıdan mantomu aldım, üzerime geçirdim ve kapıyı açık bırakarak Kafe Rose'dan çıktım. Frenchmen'de güneye doğru yürürken soğuk bastırdı. Decatur'da yürüyüşüm koşuya dönüştü. O günün şenliklerine uyanan French Quarter'dan geçtim. Kanal'da Mardi Gras çılgınlığı yaşanıyordu. Çılgın bir kalabalığın arasında kaldım. Oradan çıkmak zorundaydım. Magazine'de soluklanmak için eğildiğimde, üzerimde hâlâ garson önlüğümün olduğunu gördüm. Umursamadım. Will'in bedenine dolanmış bedenim geldi gözlerimin önüne. Onun öpücükleri, altımda yaylanan göğsü, başımı ellerinin arasına alışı. Hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. Benim Will'im, geleceğim, yok olmuştu. Bir anda. Dolu bir otobüsün geçmesini bekledim. Sonra bir tanesine daha binmedim. Sonunda yürümeye karar verdim, böylece kimsenin beni görmesine aldırmadan ağlamaya devam edebilecektim.

Ah Will. Onu seviyordum ama yapacak bir şey yoktu. Bir bebeği babasından ayıran kadın olamazdım ben.

Birlikte harika bir gece geçirmiştik, hepsi bundan ibaretti, artık unutmak zorundaydım. Birlikte olmayı ve sonra unutmayı başka erkeklerden öğrenmiştim. Will'le bunu yapabilir miydim? Denemek zorundaydım

Pontchartrain'den geçerken, bedenimin biraz gevşediğini hissettim. French Quarter'ın rutubet kokusu yerini Lower Garden District'te evleri saran çiçeklerin kokusuna bırakmıştı. Yağmur dinmişti. Genişleyen kaldırımlar içimi ferahlatıyordu.

Caddeye döndüğümde, bu lüks caddeye ilk gelişimi ve o gün korkum yüzünden kaç kez yolda durduğumu hatırladım. Şimdi yine orada dikiliyordum; sırılsıklamdım ve kalbim yaralıydı. Bir zamanlar dünyadan çok korkuyordum. Şimdi acı çekiyor olsam da korkum geçmiş, yerini gerçek ve doğru bir benlik duygusuna bırakmıştı. Ayaklarım yere basıyordu artık. Yüreğim acıyordu ama bunun üstesinden gelecek ve daha da güçlenecektim. Ne istediğimi biliyordum. Ne yapmak zorunda olduğumu biliyordum.

Danica dış kapının otomatiğine basarak beni bahçeye aldı. Bahçeyi geçtim ve New Orleans'a şubatta bahar gelmesine şaşırdım. Büyük kırmızı kapı ben çalmadan açıldı. Matilda yüzünde meraklı bir gülümsemeyle karşımda duruyordu.

"Cassie. Son süsünü almaya mı geldin?"

"Evet."

"Demek kararını verdin?"

"Verdim."

“Bize veda mı ediyorsun yoksa S.E.C.R.E.T.’ı mı seçiyorsun?”

Eşikten içeri girdim ve ıslak mantomu Danica’ya uzattım. “S.E.C.R.E.T.’ı seçiyorum.”

Matilda el çırptı, sonra yanaklarımı ellerinin arasına aldı.

“Önce o gözyaşlarını silelim, Cassie. Sonra Komite’yi arayacağız. Danica, bize kahve getirir misin? Uzun bir toplantı olacak bu,” dedi, büyük kırmızı kapıyı arkamızdan kapatarak.

Teşekkürler

Kanada Random House ve Kanada Doubleday'deki herkese bu kitabı yürekten destekledikleri için teşekkür ediyorum: Brad Martin, Kristin Cochrane, Scott Richardson, Lynn Henry ve Adria Iwasutiak. Ayrıca Frankfurt'taki muhteşem çalışmaları için Suzanne Brandreth ve Ron Eckel'e müteşekkirim. Fikri ilk duydukları andan itibaren yanımda olan Molly Stern, Alexis Washam, Catherine Cobain, Jacqueline Smit ve Christine Fletcher'a da sonsuz teşekkürler. Lee-Anne McAlear, Vanessa Campion, Cathie James ve Charlene Donovan (Maymun!), size minnettarım; vakit ayırıp beni destekleyen Tracie Tighe, Alex Lane ve Mike Armitage, size sonsuz teşekkürler. Aileme, özellikle de ilk okurum olan kardeşim Sue'ya sevgilerimi ve teşekkürlerimi gönderiyorum. Son olarak, acımasız ve yorulmak nedir bilmeyen editörüm Nita Provonost olmasaydı bu kitap da olmazdı. Teşekkürler.